

Bình Dân Hạnh Phúc

Contents

Bình Dân Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	22
4. Chương 4	28
5. Chương 5	34
6. Chương 6	39
7. Chương 7	43
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60
11. Chương 11	63
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	83
15. Chương 15	89

Bình Dân Hạnh Phúc

Giới thiệu

Thể loại : hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, âm áp văn, HELLục Khải đau đầu đầu bỏ tai nghe nhạc xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dan-hanh-phuc>

1. Chương 1

Lục Khải đau đầu đầu bỏ tai nghe nhạc xuống, cuối cùng cũng được yên tĩnh, cái chuyện vớ vẩn khô hài này sáu ngày nay thường xuyên xảy ra ở trước cửa phòng hắn, đầu tiên là ông chủ cho thuê nhà thân hình béo

mập thở hồng hộc cố gắng đi lên lầu 4, đem tất cả những phần nộ chửi âm lên, không quên ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của gia đình thuê căn phòng đối diện, mắng được chừng hơn một giờ, cơ hồ giải tỏa được một chút, mang theo tâm tình thoải mái mà đi xuống lầu.

Lục Khải yên tĩnh chưa được ba ngày thì vợ chồng ở phòng đối diện bắt đầu kịch liệt gây lộn, chửi rửa lớn tiếng, ngôn ngữ ác độc sát thương không thua gì lão mập chủ nhà, cho dù ngăn cách một cánh cửa thì tiếng ồn vẫn chui vào tai Lục Khải, khiến cho hắn không thể không mua một cái dây nghe nhạc, đeo vào mở volumn lớn hết mức.

Khu cho thuê nhà này được xây dựng từ rất lâu, hàng xóm đều quen biết nhau, cơ hồ nhà người nào có chuyện to chuyện nhỏ gì thì cả khu trọ đều biết, vách tường mỏng cách âm không tốt, đã vậy còn kém chất lượng, giấy dán tường lúc nào cũng rớt vài tờ trên mặt đất, Lục Khải hoài nghi chính mình có phải hay không cũng có thể nghe được nhiều chuyện. Cái quyền riêng tư ở nơi này, dù muốn hay không muốn, trên cơ bản nếu có một cặp đang làm tình, hàng xóm đều nghe được miễn phí.

Ở phòng đối diện, có một đôi vợ chồng trẻ (Đây là Lục Khải dùng cái nhìn bình thường nhất để miêu tả) người vợ có một đứa em trai, cùng sống chung trong cái nhà thuê đó, công việc của người vợ thì tiếp khách ở quán bar, người chồng trên cơ bản không có đi làm, suốt ngày chỉ biết đánh bạc, uống rượu bên ngoài, duy chỉ có một điều, theo như Lục Khải được biết thì đứa nhỏ kia đại khái chưa đến 18 tuổi, đôi khi lúc hắn đi bỏ rác có nhìn sơ qua, bộ dáng cũng không tệ lắm, mặc dù hơi gầy, nhỏ nhỏ, chưa tới tuổi trưởng thành, vẻ mặt mệt mỏi, thỉnh thoảng có khi mặc cái áo sơ mi in hình những bông hoa bản to giống như lưu manh, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nụ cười hồn nhiên.

“Chồng của chị tôi mặc cũ rồi cho tôi.” Bé có chút thẹn thùng hướng Lục Khải giải thích, mà Lục Khải chỉ lịch sự gật đầu, tiếp tục đi bỏ rác.

Nhà đối diện cãi nhau càng lúc càng gay gắt, Lục Khải đau đầu ra ban công đốt một điếu thuốc nghỉ ngơi, trước kia lão chủ nhà đi thu tiền lúc hai người đó đã cãi nhau được một trận, người chồng trách người vợ không đem tiền về, người vợ oán trách người chồng đem hết tiền để đi đánh bạc, một lát sau, hai người đó lại thân mật ngủ chung một giường, yên ổn như vậy được chừng một tháng, bắt đầu nửa tháng sau, bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều cãi nhau, ban ngày, ban đêm, Lục Khải từ lâu đã không có được một giấc ngủ ngon, sáng sớm tỉnh dậy phải đeo tai nghe nhạc, rửa mặt bằng nước lạnh mới có thể dễ chịu.

Có nên chuyển đi nơi khác hay không? Lục Khải cam chịu nghĩ, nhẹ nhàng dụi mắt, nhìn thấy màn hình máy tính hiện lên giá cổ phiếu, lập tức xóa bỏ ý niệm này trong đầu, tại đây chính là khu dân cư nghèo, ai cũng phải chịu đựng giống nhau, không chịu được thì đi mượn nhà trọ cấp cao, cách âm tốt, quản lý chuyên nghiệp, nhưng mà giá cả hơi đắt đỏ.

Vẫn là giá cả ở đây tốt lắm, giống như nhà đối diện, thiếu tiền nhà 3 tháng, mặc dù ở đây quản lý coi như dễ chịu nhất so với những chỗ khác, nhưng nếu bọn họ vẫn nói không trả tiền, không chừng cảnh sát hoặc là xã hội đen rất nhanh sẽ đến trước cửa.

Mang theo ý tưởng như vậy để lừa dối chính mình, Lục Khải đi đến nhà bếp, tính toán sẽ nấu món gì để ăn, thuận tiện xem như là chờ đợi vợ chồng phòng đối diện tiếp tục cãi vã, bất quá hôm nay thật kì quái a, hai người họ tựa hồ gây nhau một chút liền ngừng, chẳng lẽ bọn họ rốt cuộc cũng biết mệt mỏi?

Lục Khải, nam, 35 tuổi, không có nghề nghiệp cụ thể, thuê một phòng ở khu nhà trọ phía tây, dựa vào việc mua cổ phiếu trên mạng để kiếm chút tiền duy trì cuộc sống, đúng 3 bữa cơm, làm việc và nghỉ ngơi bình thường, trừ bỏ việc hút thuốc, thì tất cả đều tốt, tương mạo bánh bao, tuy không thường xuyên tắm rửa.

Mỗi ngày như vậy cứ thế trôi qua, cuộc sống của một con người, tốt hay xấu gì cũng là của chính mình, tự sở hữu, trừ bỏ tịch mịch, còn có tự do, trong đầu luôn cho rằng tình cảm giống như khi xài một đồ vật nào đó đến một lúc cũng phải bỏ đi? Mỗi lần nhìn thấy đôi tình nhân thân mật ôm nhau, hôn môi, Lục Khải đều nghĩ như vậy.

Mơ màng suy nghĩ được một lúc, mở cửa đi mua bữa sáng, vừa ra khỏi phòng một bước, lòng bàn chân bỗng nhiên đạp trúng một cái gì đó, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống.

“Hú hồn!” Hắn lúc này mới để ý, cúi đầu nhìn thấy một đôi mắt buồn ngủ, này không phải là em trai của người phụ nữ phòng đối diện sao? Sáng sớm cậu ngồi ở trước cửa làm gì?

“Sớm a.” Cậu nhóc theo thói quen gật đầu chào hấn

Lục Khải toàn thân cứng ngắt, chấn động gật gật đầu : “sớm”

“Anh muốn đi mua bữa sáng phải không? Tôi biết gần phố Tân có mở một quầy sữa đậu nành, uống rất ngon, bỏ thêm tôm khô cùng táo tía, có hứng thú đi ăn thử không?” Cậu thực nhiệt tình hướng dẫn, ánh mắt linh động dần dần chuyển động xung quanh, giống như đang tìm kiếm cái gì.

“Hảo, tôi phải đi ăn thử chứ.” Lục Khải không yên lòng đáp ứng, hướng dưới lầu đi, lúc đi tới ngã rẽ, không kìm lòng quay đầu lại nhìn nhìn, thân ảnh nhỏ gầy vẫn đang ngồi chỗ kia, hai tay ôm lấy chính mình, ánh mắt mông lung nhìn về phía trước.

Ở trong lòng hung hăng mắng chính mình một câu, còn chưa đủ phiền toái hay sao? Còn muốn quay trở lại?! Lục Khải xoay người nhanh chân bước xuống lầu.

Hắn không đi đến quầy bán cháo hoa như bình thường nữa, mà thật sự tìm đến chỗ kia, nhớ đến bé con nho nhỏ kia nói sữa đậu nành rất ngon, suy nghĩ trong chốc lát, liền mua bạch sữa đậu nành cùng bánh bao cháo quẩy, chậm rãi trở về nhà.

Nếu không phải hắn không có thói quen ăn ở bên ngoài, thì hẳn là rất muốn ăn xong rồi mới trở về, thời điểm đi lên lầu, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, bé con kia vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, vẻ mặt vốn đã mờ mịt, nghe thấy tiếng bước chân của hắn liền tỉnh lại, lộ ra nụ cười thật tươi : “Sớm!”

“Sớm.” Lục Khải lấy chìa khóa để mở cửa, nhìn thấy bé thiếu nào ngồi đó trong lòng cảm thấy trầm xuống, rốt cuộc thở dài : “Cậu có muốn vào ngồi chơi không?”

“A?!” Cậu bộ dáng bất ngờ, ngẩng đầu, lông mi thật dài nhấp nháy.

Thật là một đứa nhỏ không ngoan mà, Lục Khải lại thở dài : “Tôi hỏi cậu, muốn hay không vào ngồi?”

Do dự, rõ ràng là đang do dự, ánh mắt tựa như một con mèo nhỏ đi lạc, nghĩ muốn vào nhưng lại không dám, Lục Khải kiên nhẫn chờ đợi, tính toán nếu qua 1 phút thì không chờ nữa.

Đến thời điểm giây thứ 58 trôi qua, cậu không nói một tiếng liền đứng lên, chạy nhanh đến bên người hắn, một bước tiến vào cửa nhà, tựa hồ đúng lúc lão mập chủ nhà chạy hồng học lại.

Chủ nhà phát hiện căn phòng thiếu 3 tháng tiền thuê hành lý đã không cánh mà bay liền nổi một trận lôi đình, còn Lục Khải thì đang chiêu đãi con cá nhỏ mới bắt được một bữa ăn sáng.

“Chị và anh rể của cậu đều đã dọn đi rồi?” Hắn lạnh nhạt hỏi, vừa lòng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu hiện lên một mảng ảm đạm, cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, âm thanh nhỏ xíu phải chú tâm mới nghe được : “Àn”

“Thật sự là không dễ dàng chấp nhận được chuyện này a.” Lục Khải cảm khái nói, “tôi còn nghĩ đến cậu ít nhất phải tức giận chửi 2 câu, giống như: đúng là thế giới này đặc biệt tàn khốc, nhẫn tâm bỏ cả một đứa em còn nhỏ như vậy?”

“Tôi không phải là đứa con nít, tôi đã qua 18 tuổi rồi.” Cậu mỉm cười kháng nghị.

Lục Khải nhún nhún vai: “Khó trách chị của cậu có thể yên tâm vứt bỏ cậu, nguyên lai cũng đã 18 tuổi a, uống đi, cậu chẳng phải đã nói sữa này uống rất ngon sao?”

Bé con ỷ khuất gục đầu xuống, cái miệng nhỏ chu chu uống sữa đậu nành, hình như chủ nhà cho thuê phi thường tức giận dùng hết sức đá cánh cửa cho hả giận, lớn tiếng chửi rửa làm cậu sợ tới mức run run, thiếu chút nữa làm rớt cái chén.

Lục Khải đốt một điếu thuốc, một tay cầm cái bánh to cắn một miếng to, thỉnh thoảng hé mắt nhìn bé một cái, thời gian chủ nhà chửi rửa cái gia đình đã bỏ trốn làm ra đủ mọi loại hù dọa đáng sợ cùng những lời nguyên rửa, hắn phát hiện sắc mặt của bé càng lúc càng khó coi.

Rốt cuộc, âm thanh tiếng của chủ nhà đi xa dần, đại khái là phải đi làm việc chứ cứ ở đây chửi rửa cũng không ít lợi gì, Lục Khải vừa hút xong một điếu thuốc, ăn luôn 3 cái bánh bao, nhìn đồng hồ, đây chính

thời điểm làm việc, đứng lên hướng máy tính đặt ở bên kia đi đến, không quên nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong rồi đi đi.”

“Cái kia! Đại ca!” Cậu bỗng nhiên kêu lên.

“Không cần kêu tôi là Đại ca! Thật là khó nghe.” Lục Khải kiên quyết cự tuyệt cách xưng hô này.

“Kia....tôi....tôi gọi là Vệ Bình.” Cậu không biết làm sao để giới thiệu bản thân, sau đó bỗng nhiên khôi phục tinh thần nói : “Anh là ở một mình đi? Trách không được! Trong phòng thật là bừa bãi, quần áo khắp nơi a! Này chén bát không rửa rất nhiều! A còn nữa, trên mặt máy tính còn đóng một lớp bụi!”

Đối với lời nói của cậu, Lục Khải mất một phút đồng hồ trợn mắt há hốc mồm, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, hét lớn một tiếng : “uy! Tôi mời cậu vào nhà là do tôi tốt bụng! Không phải để cho cậu soi mói tật xấu của tôi! Bỏ quần áo của tôi xuống! Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Bị hấn nói một hơi làm cho hô hấp của Vệ Bình thiếu chút nữa ngừng lại, hai người trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, cậu mới cười ngượng ngùng: “Tôi nghĩ anh có thể cho tôi ở nhờ một thời gian được không? Tôi giúp anh làm việc nhà.”

“Không được!!” Lục Khải không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, chẳng có gì là đùa giỡn cả! Hấn chẳng qua vì nhìn thấy bé con kia rất đáng thương nên mới bao ăn bữa sáng, chẳng lẽ như vậy liền bắt hấn chịu trách nhiệm hay sao? Hấn đã đủ phiền rồi! Cuộc sống một mình thật rất tốt, vì cái gì phải chia sẻ không gian tự do cho một tiểu hài tử xa lạ?

Lục Khải không khách khí đáng gờm nói thao thao bất tuyệt của bé, chỉ vào cửa nói : “Đi ra ngoài.”

“Tôi hứa sẽ không khiến anh phiền toái thật sự” Vệ Bình cố chấp trả lời, thanh âm càng ngày càng thấp, vẻ tươi cười trên mặt thoáng chốc trở nên xanh xao, suy sụp, thân thể gầy nhỏ run rẩy, ánh mắt nhìn Lục Khải tràn ngập cầu xin cùng sợ hãi.

Lục Khải nhú chân mày, động tác của Vệ Bình giống như đang cầu xin cứu mạng, hấn chịu không được liền nói nhanh: “Tôi ăn không nhiều, cũng không kiêng món gì! Một ngày có thể chỉ có hai bữa! Có thể ngủ trên ghế sofa! Hay muốn ngủ trên mặt đất cũng được! Cậu nếu chê tôi khó khăn thì một tiếng liền rời khỏi! Tôi cũng đã tìm được nơi ở mới để thuận tiện đi làm, một tháng sau lúc có tiền lương tôi sẽ trả phòng! Đến lúc đó nếu cậu muốn ở lại thì phải chịu đóng tiền nhà, điện, nước, cước phí cái loại ... Một tháng, chỉ có một tháng! Được không? Được không?”

Vì cái gì trải qua nhiều phiền phức như vậy, chính mình vẫn không có quyết tâm? Lục Khải buồn bã suy nghĩ, thuận tay vò đầu bé con, xác định nói : “Một tháng?”

“Ân! Một tháng!” Ánh mắt Vệ Bình tỏa sáng, khẳng định nói.

“Được rồi, có cậu ở cùng cũng tốt.” Dù sao hấn cũng không có đồ vật gì quý giá, Lục Khải nghĩ như vậy.

“Oa a a! Anh thật tốt! Tôi biết anh là người tốt! Tôi biết mà!” Vệ Bình hoan hô, tựa hồ như muốn ôm, bị Lục Khải kiên quyết thủ thế cự tuyệt, giống như sợ chính mình đổi ý, liền nói một hơi : “Cậu ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, không có việc gì thì đừng đụng chạm những đồ vật của tôi! Tuyệt đối không được chạm vào máy vi tính! Tiền ăn cơm hay mọi thứ tôi sẽ tự giải quyết, qua một tháng, cậu phải rời đi.”

“Hiểu được.” Vệ Bình cố gắng gật đầu.

“Còn có, bỏ quần lót của tôi xuống!”

“Sao? Tôi muốn giúp anh giặt sạch nó mà “

“Tôi nói bỏ xuống!”

Để chứng tỏ bản thân không phải người vô dụng, Vệ Bình như con sóc nhỏ lanh lẹ dùng hành động để chứng minh mình không phải là ăn ké không trả tiền, chỉ thấy cậu nhanh chóng thu dọn hết quần áo dơ thành một đống, tìm cái thao chuẩn bị giặt đồ, nhưng kiểm nửa ngày vẫn không thấy bột giặt, liền chạy tới hỏi Lục Khải, kết quả hấn cũng không biết, cậu đành phải đem bánh xà phòng thay thế, giặt quần áo xong cậu bắt đầu dọn dẹp rác rưởi, chưa đầy một giờ đã đựng đầy trong hai túi ni-long to.

Lục Khải chẳng thèm quan tâm, cứ nhìn màn hình máy tính không hề nhúc nhích, cho đến khi Vệ Bình cả người đầy mồ hôi thở hồng hộc nói: “Cắm phiền nâng chân lên” lúc đó thì hắn mới nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm vào cậu.

“Làm sao vậy?” Vệ Bình vô tội nhìn hắn.

“Không có gì.” Thật là không tốt nếu đem cậu đuổi đi, dù sao thì cũng đã nói cậu có thể ở lại, chính là đứa nhỏ này không biết cái gì gọi là quyền riêng tư hay sao? Đây chính là nhà của hắn a! Hắn không đòi hỏi phải quét tước dọn dẹp, tuy rằng hiện tại nhìn sạch sẽ như vậy cũng thật thuận mắt, nhưng nguyên nhân chính là bản một chút cũng không sao a!

“Cậu còn có khả năng làm việc gì nữa a, nhóc con.” Da mặt giật nhẹ, lộ ra một tia cười.

“A, tôi thường xuyên ở nhà.” Vệ Bình cười nói nhưng vẫn tiếp tục dùng sức chà lau mặt đất dù không còn nhìn ra màu lúc ban đầu của sàn nhà, “chị tôi bề bộn nhiều việc, anh rể lại là nam nhân, cho nên mọi việc trong nhà tôi đều làm hết.”

Hay thật! Vậy còn cậu không phải là nam nhân chắc? Lục Khải nghĩ, quay mặt đi chỗ khác, tránh không nhìn vào đôi chân thon dài của Vệ Bình, được che lại kín đáo trong chiếc quần, còn bởi vì đang quỳ lau sàn nhà mà cái mông tròn tròn đầy đặn nhếch lên cao, nhìn quả thực cũng không tồi nga

~Mắng chính mình một câu cảm thú, Lục Khải cào cào da đầu, quyết định chấm dứt cái việc cậu đang làm: “Được rồi, cậu biểu hiện cũng không tồi, tôi không có thói quen trong nhà quá sạch sẽ, như vậy là được rồi, miễn có chỗ để đi và ngồi là tốt, mau đứng lên!”

Hắn nhẹ nhàng đá vào mông Vệ Bình, nhìn vào túi, lấy ra hai mươi đồng tiền: “cắm lấy, giữa trưa, đi xuống dưới lầu đến chỗ lão Trương mua hai hộp cơm, tôi ăn chay nên lấy 3 phần thức ăn chay, đừng mua thịt, còn cậu thích ăn cái gì thì mua cái đó.”

Vệ Bình lau lau hai tay vào quần, tiếp nhận tiền, lập lại một lần: “Mua 3 phần thức ăn chay?” Thuận tay đem luôn hai túi rác to chạy nhanh ra ngoài.

Đứa nhỏ kia giật quần áo mà ồn ào cứ như máy trộn bê-tông, cuối cùng cũng được yên tĩnh, Lục Khải thoải mái thả lỏng đi về phía trước mà không hề bị chướng ngại nào ngăn trở, một khoảng không sạch sẽ hướng tới ghế sofa, ngồi xuống gác hai chân lên bàn, lại một lần nữa suy nghĩ, chính mình lưu đứa nhỏ này sẽ có chuyện gì phiền phức? Bản thân cũng rất tốt, không cần xấu xa giống như lần trước...

Hắn còn chưa nghĩ xong, Vệ Bình đã muốn trở lại, gõ cửa cốc cốc, trên tay bưng hai cái cà-mên chất thêm những hộp thức ăn, che hết tầm mắt thực là nguy hiểm, lại hướng hắn cười cười: “Thật là nhiều! Tôi xếp hàng lâu lắm mới mua được. Xong rồi lập tức quay trở về.”

Lục Khải liếc nhìn cậu một cái, bình thần nói: “Cậu có đồ vật gì còn thiếu, cầm tiền này đi mua vật dụng sinh hoạt hằng ngày đi, tôi ở nơi này không phải cái gì cũng có.”

“Đi? Anh nơi này cái gì cũng đều có, tôi không cần gì nữa hết.” Vệ Bình kinh ngạc nói, “Tôi dễ nuôi lắm, có xà phòng tắm là được, ăn mặc cũng không kén chọn.”

“Nói cậu cầm thì cứ cầm đi, cứ xem như là tôi cho cậu mượn.” Lục Khải không nể mặt nói, “Ngày mai cậu đi xin việc làm đi? Trên đường thấy ai cần thì vào xin làm.” Nói xong cầm lấy đôi đũa mở nắp cà-mên, măng kho tàu nóng đặt trên lá rau xanh, nhìn thấy liền muốn ăn.

“Tiền này cho tôi thực sao? Kia cảm ơn anh, cho dù anh cho tôi mượn, tháng sau tôi sẽ trả lại cho anh.” Vệ Bình cảm kích nhìn hắn, cẩn thận cất tiền vào trong túi

“Dài dòng! Còn không mau lại đây ăn cơm”

Vệ Bình hoàn toàn không bị tiếng gào to của hắn dọa, cười tủm tỉm lại bàn ngồi vào chỗ đối diện, mở cà-mên, Lục Khải không khỏi cảm thán, lần trước lúc ăn cơm mình ngồi ở đâu? Nếu không phải hôm nay có cậu dọn dẹp ngăn nắp, chén đĩa rửa sạch, hắn cơ hồ đã quên chính mình có bàn ăn.

Gắp một đũa thức ăn, vừa định bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn sang cà-mên đối diện, chỉ có một chút rau xào đặt ở trên cơm, cậu cúi thấp đầu, từng ngậm từng ngậm múc cơm bỏ vào miệng, hiển nhiên sau khi cạn lực

dọn dẹp như vậy chắc đói bụng lắm.

“Uy, tại sao cậu lại mua thức ăn chay?” Hấn khẩu khí không hài lòng hỏi.

“Ngon lắm đó.” Vệ Bình ngẩng đầu nhìn hấn, bên miệng còn dính hạt cơm, “Anh ăn không ngon sao? Có rau chân vịt, rau cần với đậu, còn có rong biển...”

“Tôi là hỏi cậu đó nhóc con! Tôi không phải đã đưa tiền cho cậu sao? Cậu liền mua loại thức ăn này?” Lục Khải bộ dáng bắt đầu hỏi tội, bộ giỡn hay sao, nếu đã lưu con sóc nhỏ này lại thì sẽ đổi với cậu tốt một chút, Lục Khải hấn không phải là người thích ngược đãi.

Vệ Bình một miệng đầy cơm nói : “Tôi ăn cái này được rồi, bác Trương đối với tôi rất quen thuộc, trước kia có khi không có cơm ăn, bác thường làm phần cơm tặng cho tôi, phần cơm này là bác không tính tiền, rất tiện nghi đi?”

“Tiện nghi cái đầu cậu đó.” Lục Khải tức giận mắng, thô lỗ cầm lấy cà-mên đã ăn hết một nửa của mình quăng đi, “Tôi không phải là đưa cho tiền cậu sao, tiết kiệm cái gì mà tiết kiệm, tôi không cần cậu tiết kiệm dùm, cứ như vậy, vạn nhất cậu đói quá mà ngất xỉu tôi còn phải tốn tiền đưa cậu đi bệnh viện.”

“Này tôi không sao đâu, thật đó, tôi đã có thói quen ăn ít, chị tôi cũng đôi lần quên cho tôi tiền ăn, cũng đâu có chuyện gì xảy ra, sẽ không đi bệnh viện đâu.” Vệ Bình kinh ngạc nhìn thấy cà-mên bị quăng đi mặc dù còn nhiều, do dự có nên hay không bỏ vào tủ lạnh để dành ăn.

“Câm miệng cho tôi! Ăn cơm! Về sau mỗi ngày cậu phải ăn phần cơm giống tôi, 3 phần thức ăn, nhóc con nhớ cho kỹ, tôi hiện tại đang là người nuôi cậu, không chấp nhận cậu tự ngược đãi mình.” Lục Khải hung hăng mắng, dùng chiếc đũa chỉ vào cậu.

Vệ Bình nghe lời cúi đầu tiếp tục ăn cơm, đang nhai một miệng to, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trưng ra bộ dáng cảm động nói : “Anh thật sự là một người tốt!”

“Câm miệng!”

Ăn cơm xong, Lục Khải no bụng thoải mái ngồi dựa vào ghế sofa, cậu thì đang chịu khó dọn dẹp cái bàn ăn, rửa sạch cà mên, sau đó đem quần áo đã giặt hướng ban công bên ngoài để phơi, một bên cùng Lục Khải nói chuyện : “Đại ca, anh mỗi ngày đều mua thức ăn sao? Cơm chiều cũng vậy à?”

“Đúng vậy, đã bảo không cần gọi tôi là đại ca, khó nghe quá, người ta sẽ cho rằng tôi làm chuyện ác nên mới có một người em trai như vậy.”

“Hi hi, kỳ thực tôi cũng biết nấu cơm, nếu anh đồng ý, về sau tôi sẽ làm cơm cho anh ăn?”

“Cậu không phải còn đi kiếm việc làm hay sao?”

“Đúng vậy, nhưng đến buổi chiều là có thể về nhà, tôi vốn nghĩ nên làm việc vào ban đêm, vì có thêm tiền trợ cấp nữa, nhưng ông chủ nói tuổi tôi còn nhỏ sẽ bị người khác coi thường, cho nên đành phải làm buổi sáng, à à, đúng rồi, anh trong nhà có lò vi sóng không? Thật ra tôi cũng có thể làm trước bữa trưa sau đó anh chỉ cần làm nóng lại là có thể ăn.”

Lục Khải hừ một tiếng nói: “Không cần, tôi có thói quen ăn cơm của lão Trương nấu.”

“Ai nha, anh thật là, lo lắng tay nghề của tôi sao? Trước kia tôi nấu cho chị ăn được khen dữ lắm, anh rể cũng nói tôi làm rất ngon, không bằng lần sau tôi làm cho anh ăn, anh quyết định lại được không? Mua thức ăn tốn tiền lắm.”

“Kia nếu tôi nói không đồng ý, cậu chẳng phải cũng làm hay sao?”

Vệ Bình phơi quần áo xong hướng hấn làm cái mặt quỷ, “Anh thật là gian xảo, ý muốn nói cái gì?”

“Không có gì, chẳng qua tự nhiên có người trở nên tốt bụng quá.” Lục Khải cảm thán.

“Tôi tốt bụng từ đó tới giờ rồi, không cần anh khen.” Vệ Bình nói xong đi thẳng vào phòng ngủ.

Đây thật là đứa bé ngoan, Lục Khải nghĩ, luôn tốt bụng với người khác, vậy mà cũng có người muốn đuổi đi? Vệ Bình đơn giản chỉ cần một chỗ ở, ăn uống đầy đủ, như vậy là rất mãn nguyện, còn những người được ăn những món ngon sang trọng nhưng lại thấy không vừa lòng.

Trong khi hắn đang tự suy ngẫm thì phát hiện Vệ Bình đã đem bao nệm, mền gối và vân vân quăng ra cửa, đáng giận nhất chính là Vệ Bình còn bịt mũi kỳ quái nói: “Đây là cái mùi kinh tởm gì a, đứng rồi, trên giường của anh có thiệt nhiều giấy vệ sinh.”

Lục Khải lại một lần nữa bắt đầu hối hận! Thực con mẹ nó hối hận a!

Sóc con trải qua một ngày lao động cần cù vất vả, buổi tối khi thời điểm đèn đường bắt đầu sáng lên, căn phòng trọ thuê vốn hỗn loạn không chịu nổi giờ lại hiện lên một điểm ấm áp không rõ ý tứ, hai người vẫn là mặt đối mặt ngồi ở bàn ăn, món ăn chính chỉ là trứng chiên. Lục Khải quen ăn quán, chính là ăn để đáp ứng nhu cầu sinh lý, no là được, không quan trọng ngon hay dở, nhưng thật ra Vệ Bình lại mặt mày hơn hờ cười hi hi.

“Ngày mai cậu bắt đầu đi làm?”

“Àn, buổi sáng bảy giờ đi làm, nhưng trước đó tôi sẽ đi mua điểm tâm cho đại ca?”

Lục Khải gật gật đầu: “Tốt, liền giống như hôm nay mua bánh bao cùng sữa đậu nành đi, cậu thích ăn bánh quẩy cũng có thể mua, cứ ăn trước không cần kêu tôi dậy! Còn nữa, không cần gọi tôi là đại ca!”

“Vậy gọi anh là chú sao?” Vệ Bình ánh mắt tinh nghịch nhìn hắn nhú mày.

Chú?!!! Hắn mà già đến vậy sao?

“Cũng không được kêu như thế!” Lục Khải tức giận nói, “Tóm lại tốt nhất là không kêu! Ăn cơm.”

“Ăn xong rồi.” Vệ Bình cuối cùng uống xong một ngụm canh, đem chén sạch sẽ không còn cơm cho hắn xem.

Thật đúng là tiểu quỷ, ăn mà mặt mày cũng vô cùng vui vẻ, như vậy làm sao hắn ăn ngon miệng, Lục Khải nghĩ, cũng không muốn đòi co với Vệ Bình, đành phải cúi đầu tiếp tục ăn.

“Anh ăn thử món này đi ngon lắm, trước kia có đôi khi chị của tôi sẽ mua cho tôi ăn, nhưng không ngon bằng của anh mua.” Vệ Bình còn thực sự cảm động mà nói, “Nhất định là rất mắc đi?”

“Không có mắc, giống như bình thường thôi.”

“Bất quá nếu món ăn không có dinh dưỡng, ngày mai tôi sẽ không mua cho anh, chúng ta cùng nhau ăn rau xanh?”

Thật là muốn đứng dậy nói, cậu là không muốn ăn nhưng tôi muốn, nhưng nhìn thấy Vệ Bình hưng trí bừng bừng, Lục Khải chỉ biết miễn cưỡng nói, “Cậu muốn như thế nào liền như thế đó, tôi thì sao cũng được.”

“Vậy thì tốt quá, tôi ngày mai đi mua rau xanh, còn có thể mua thêm chân giò hun khói, hương vị nhất định rất ngon!” Vệ Bình giống như muốn chứng minh tài cán của mình vì muốn nấu cơm cho Lục Khải mà bộ dáng cực kỳ cao hứng, khuôn mặt đơn thuần tươi cười sáng sủa, ngay cả người khó chịu như Lục Khải cũng không nhẫn tâm phản đối.

Cuộc sống của Lục Khải rất có quy luật, điều kiện quan trọng trong cuộc sống của hắn là phải đúng giờ, mặc dù bây giờ trong nhà có thêm một người nữa, nhưng ăn cơm chiều xong xem tài chính và tin tức kinh tế, thị trường chứng khoán tới đúng tám giờ rưỡi là sẽ đi ngủ.

“Anh hiện tại đã buồn ngủ rồi hả?” Tuy rằng không hiểu gì hết nhưng vẫn ngồi bên cạnh Lục Khải gần nửa ngày xem tin tức tài chính kinh tế. Vệ Bình kinh ngạc nói, “Không phải vẫn còn tin tức sao?”

“Tôi không có xem nhiều như vậy, hiện tại phải đi ngủ, cho nên nhanh đi tắm rửa đi.” Bởi vì phòng tắm nằm trong phòng ngủ của hắn, cho nên Lục Khải vội vàng thúc giục Vệ Bình, nhìn thấy cậu lủi thủi đi vào một lúc, chính mình lấy ra năm đồng tiền để trên mặt bàn máy vi tính cho buổi sáng cậu lấy đi mua điểm tâm, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng thả xuống hết thấy mười đồng.

Nhóc con này không phải cũng nên mua thêm vật dụng hằng ngày hay sao? Bỏ thêm một chút tiền nữa, coi như tiền công hôm nay cậu vất vả quét tước nhà cửa, tuy rằng không phải hẳn yêu cầu, nhưng nếu là trả tiền lao động, thì chắc cũng có ích lợi đi?

Thuận tiện lấy từ ngăn tủ ra một cái đồng hồ báo thức chưa bao giờ xài đến, đặt ở nơi dễ nhận thấy, nhóc con kia hôm nay mệt mỏi, sợ rằng ngày mai lại ngủ quên trễ giờ làm.

Vệ Bình ở trong phòng tắm ca hát um xùm, đem nước dội lên người ào ào, xong lập tức chạy ra, cười hi hi nói : “Tắm xong rồi! Anh đi tắm đi!”

Lục Khải bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, phải kiên trì lắm mới dời mắt đi chỗ khác, Vệ Bình thân hình trắng nõn chỉ mặc duy nhất chiếc quần lót nhỏ, hai chân thon dài, nguy hiểm nhất chính là hai điểm nhỏ hồng hồng mềm mại lộ tất cả ra bên ngoài, làm cho người ta nhìn không được muốn tới sờ sờ xem.

Hắn chưa kịp lấy lại phản ứng thì Vệ Bình đã chạy tới bên cạnh, xoay người đem quần áo dơ ném vào chậu giặt đồ, vì vậy làm cái mông hoàn mỹ kia bất ngờ hiện rõ hình dáng, làm cho Lục Khải xem đến kích thích không kém gì phim A Phiến!

Đột nhiên đi ra ban công, chỗ phơi quần áo tùy tiện vơ đại một cái áo T sơ mi của chính mình, không chút nghĩ ngợi liền ném tới bên người cậu: “Mặc vào!”

“Đi? Cho tôi mặc hả?” Vệ Bình nhận lấy, vẻ mặt kinh ngạc, “Hiện tại thời tiết không phải rất lạnh, tôi mặc quần lót ngủ là được rồi.”

“Kêu cậu mặc thì cậu cứ mặc đi, dài dòng cái gì?!” Lục Khải ngoài miệng trong yếu rống lên, vào phòng ngủ kiếm một cái thảm ném ra, “Mau ngủ! Trên bàn có cái đồng hồ báo thức, cậu tự điều chỉnh thời gian, tôi không rảnh dậy sớm để đánh thức cậu đâu.”

Ôm quần áo cùng với tắm tắm, lại nhìn thấy trên bàn có một cái đồng hồ báo thức rất đẹp, khuôn mặt Vệ Bình dần ra thành một nụ cười thật tươi: “Anh ơi, anh thật sự là người tốt!”

Lục Khải chịu không nổi vọt lên giường, hẳn vì cái gì phải là người tốt a?! Hẳn không phải là nên đem cậu “ăn” luôn thì tốt hơn sao?!

Ban ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vốn phải có một giấc ngủ ngon lắm vậy mà Lục Khải lại có chút ngủ không được, ở trên giường không ngừng xoay người, trong lòng không biết như thế nào rất phiền toái, hình ảnh ban nãy cứ không ngừng hiện lên trong mắt, hai chân thon dài, thân thể thiếu niên ngây ngô, hại hắn không ngừng nuốt nước miếng, dù sao ở một mình cô đơn thời gian quá lâu, tuy rằng có thể dùng tay để giải quyết, nhưng mà như thế nào đi nữa thì việc ôm ấp người khác vẫn tốt hơn.

“Mẹ nó! Khốn nạn! Thật sự là một cái cảm thú! Đứa nhỏ kia tin tưởng người như vậy! Người đâu thể nào có ý niệm dơ bẩn như thế trong đầu!” Hắn hung hăng cho chính mình một bạt tai, mắng mỗ nữa ngày, xoay người từ trên giường đi xuống đất.

Tốt nhất là nên đi uống ly nước lạnh cho tỉnh táo lại, so với việc ghét đi tắm rửa của hắn thì chỉ có phương pháp này là hiệu quả.

Lúc hắn vừa mở cửa phòng ngủ ra, lỗ tai bỗng nhiên nghe được âm thanh nước chảy, bất ngờ sững sốt một chút, tưởng chính mình nghe lầm, hoặc là hàng xóm nhà ai có đôi vợ chồng trẻ lại cãi nhau truyền tới.

Lần theo tiếng nước chảy, lại thấy ở trên xô pha nhóc con che kín mít tắm tắm lông qua đầu, thân thể run rẩy, truyền ra tiếng khóc kim nén đứt quãng.

Nhức đầu, Lục Khải nghĩ cũng không hiểu nổi chính mình trong lòng như thế nào lại đột nhiên đau đớn, từ trước đến nay, hắn vẫn một mình sống rất tốt, cũng không hẳn là một ông chú trung niên khô khan, nhưng đụng đến ánh mắt của Vệ Bình, thuần khiết trong sáng, hắn chưa bao giờ thấy được một người nào có thể cười sáng lạn như ánh mặt trời vậy.

Bất quá hắn cũng hiểu được, đứa nhỏ cho dù cười sáng lạn như ánh mặt trời kia thì trong lòng cũng ẩn dấu một bóng ma ám ảnh, chính là cậu có lẽ không muốn người khác nhìn thấy, cho nên trong đêm tối mới dám lặng lẽ khóc.

Thật là một đứa nhỏ đáng thương, tuy rằng trong lòng nhắc nhở chính mình không cần đi xen vào chuyện người khác, nhưng đôi chân vẫn hướng sô pha đi tới, cau mày vỗ vỗ vào tấm thảm lông toàn tâm toàn ý nói, “Cậu không sao chứ?”

Vật thể bên trong thảm mấp máy hai tiếng, tiếp theo chui đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ Bình khóc đến chật vật, cậu luống cuống tay chân chà chà lau lau nước mắt, lo lắng hỏi: “Tôi có ảnh hưởng đến giấc ngủ của đại ca không?”

“Đã nói không cần gọi tôi là đại ca! Tôi không phải người anh cùng người chị đáng khinh của cậu” Lục Khải gõ đầu cậu một cái, “Muốn khóc thì cứ khóc lớn lên đi, ban ngày còn cười đến vui vẻ như vậy, thật sự là một đứa nhóc không thành thực.”

“Thực xin lỗi” Vệ Bình ngoan ngoãn cúi đầu giải thích, “Tôi cũng không biết làm sao nữa, vốn nghĩ bản thân nhanh chóng ngủ đi, chính là bỗng nhiên nhớ tới chị của tôi Bình thường giờ đường phố lên đèn, chị sẽ đi làm, anh rể cũng từ cửa sau trốn ra ngoài chờ thời điểm bọn họ trở về có thể ngẫu nhiên đem cho tôi bữa ăn khuya”

Cậu lau lau nước mắt, “Vừa rồi tôi nghe được âm thanh của vở kịch truyền hình chị của tôi chắc lại đi rồi Rốt cuộc tôi có lẽ không thể nhìn thấy được chị còn có anh rể Bọn họ không cần tôi, là bởi vì bị tôi trói buộc sao? Tôi trước kia không đủ tuổi đi làm, chỉ ở nhà ăn chực của bọn họ, nhưng chính là tôi cũng có làm một ít đồ thủ công đem đi bán a....Tôi vẫn thực cố gắng giúp bọn họ, chị cũng từng nói qua là tôi rất có năng khiếu, vậy thì bọn họ vì cái gì hiện tại không cần tôi?”

Nước mắt không tiếng động rơi tí tích trên cánh tay, loè loè toả sang: “Tôi đi ra ngoài tìm việc, ngày hôm qua khó khăn lắm mới có việc, tôi thật sự cao hứng, chạy như bay trở về để nói cho chị rằng, tôi cũng có thể kiếm tiền, tôi có thể gánh vác một ít cho bọn họ, chị cũng sẽ không cần vất vả như vậy Chính làchính là tôi biết chúng tôi đã không trả tiền thuê nhà tới ba tháng, tôi nghĩ sẽ bàn với bọn họ chờ một thời gian là tôi có thể lấy tiền lương để trả, cũng sẽ không bị đuổi đi Chính là chị tôiBọn họ đã đi rồi”

“Nhóc con như thế lại có thể nghĩ được nhiều đến như vậy”. Lục Khải một bên đem cậu ôm vào trong lòng ngực, một bên an ủi, “Cậu như thế nào biết chị của cậu không cần cậu? Nói không chừng nơi bọn họ sắp đến rất nguy hiểm, không thể mang cậu đi theo, cũng có thể bọn họ đi thực vội vàng, không kịp báo tin cho cậu hay, nói không chừng bọn họ ngày mai sẽ trở lại đón cậu, vì sao hôm nay lại khóc như sắp chết đến nơi vậy, đứa ngốc này! Mà cho dù bọn họ đi rồi thì thế nào? Về sau lỡ có gặp mặt, xấu hổ chính là bọn họ, cũng không phải cậu, hiện tại cậu có công việc, tự nuôi chính mình không phải rất tốt sao? Chị của cậu cũng phải có cuộc sống riêng chứ, biết đâu chị ấy muốn cho cậu tự sống độc lập, để cho chị ấy và chồng có thể giới riêng của hai người, trước kia là cậu còn nhỏ, hiện tại đã trưởng thành rồi, chẳng lẽ cứ xen giữa cuộc sống của vợ chồng bọn họ? Tình huống đó cậu cũng không đến nỗi quá ngốc mà không hiểu đi. Cứ núp sau váy của chị gái thì đến khi nào mới có thể lớn lên được!”

Vệ Bình im lặng tựa đầu vào lòng ngực hắn, cuối cùng xì một tiếng nở nụ cười, ngược đôi mắt đen lên nhìn hắn: “Đại ca, anh thật là người rất tốt nha!”

“Không được kêu tôi là đại ca! Hiểu được là tốt rồi, đừng khóc, yên tâm mà ngủ đi, ngày hôm nay cũng đã rất mệt mỏi rồi, không phải tối hôm qua ngồi tại cửa một đêm? Chờ chị của cậu trở về sao? Đứa ngốc!” Lục Khải thô lỗ vò đầu tóc của cậu, đem cậu đặt trên sô pha, đắp lại tấm thảm lông, “Nếu không ngủ thì ngày mai khỏi đi làm, mau ngủ đi!”

Hắn đứng dậy muốn đi, Vệ Bình nhẹ giọng gọi hắn lại “Đại ca.”

“Àn? Chuyện gì? Nếu muốn nói lời cảm tạ hay gì thì không cần đâu.”

“Anh nên tắm rửa.”

“Àn, cái gì?!”

Vệ Bình cười hì hì bổ sung thêm một câu: “Trên người anh có hương vị a.”

“La – nhiều lời!” Lục Khải then quá hoá giận bước về phòng ngủ, đóng mạnh cánh cửa lại.

Hết chương 1

2. Chương 2

Những đứa trẻ nhà nghèo thường có nghị lực rất phi thường. Vì vậy mà tiêu chuẩn làm việc của Vệ Bình vượt hơn trên dự kiến của Lục Khải rất nhiều, thời gian chỉ mới có vài ngày nhưng trong nhà liền trở nên ngăn nắp, gọn gàng sạch sẽ, buổi sáng mỗi ngày thức dậy đều nhiệt khí bừng bừng chuẩn bị điểm tâm, buổi chiều về đến nhà liền vào phòng bếp bận rộn cho đến lúc đi ra bưng theo những món ăn đầy hương vị, quần áo lúc nào cũng được giặt sạch sém buổi tối thì ngoan ngoãn nằm ngủ.

Muốn hỏi hắn còn có cái gì bất mãn, thì chỉ còn duy nhất mỗi vấn đề này.

“Đi? Đại ca, anh đang xem tiết mục giải trí hả? Là tiết mục gì a?” Mái tóc ẩm ướt dính sát vào khuôn mặt, nhóc con từ phòng tắm đi ra, thoải mái đi đồng hồ trong nhà, tiến vào trong bếp lấy nước uống, ngồi xổm trước tủ lạnh còn quay lại hỏi hắn, “Đại ca có muốn uống bia hay không?”

Đúng vậy! Hắn tối bất mãn chính là chuyện này! Đại khái chính là thói quen hoặc là không hề cảnh giác đối với hắn, tắm rửa xong Vệ Bình cứ như vậy mà mặc quần lót lác lác đi khắp nơi, hắn thật sự không thể chịu nổi, mới đầu còn cho cậu mặc quần áo của hắn, vừa mặc vào càng khiến cho hắn hối hận, bởi vì quần áo quá lớn, thân thể nhóc con mảnh khảnh đường cong như ẩn như hiện càng thêm mê người, cổ áo mở rộng ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng vùng ngực trắng nõn, là ánh mắt Lục Khải cứ muốn hướng vào trong xem. Vạt áo dài tới đùi, lúc ẩn lúc hiện, bởi vì động tác mà thường lộ ra một chút da thịt phần non, quả thật làm cho hắn xem chút nữa mất kim chề.

Lúc thấy cậu ngồi xổm xuống làm cho phần mông lộ ra, Lục Khải lập tức đem ánh mắt dời đi, không làm cho đứa nhỏ này phát hiện chính mình lúc này giống như một tên sắc lang, tự nhủ với bản thân, người thích nam nhân chính là chuyện riêng của người, không cần thể hiện cho người khác biết, nhất là lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn như vậy!

“Đại ca? Anh không uống bia sao?” Vệ Bình lại lên tiếng kêu.

“Không cần!” Lục Khải khàn tiếng trả lời, thật là phiền toái, vì cái gì mỗi ngày nhóc con này đều đặn tắm rửa? Làm hại hắn không có tâm tình để xem tin tức về giá cả thị trường, lại càng không có tâm tình để xem thị trường chứng khoán.

Vệ Bình cầm chai nước đi tới, chỉ là loại nước chanh rẻ tiền mua bên ngoài, vậy mà cậu lại uống một cách ngon lành, lại cũng thực tự nhiên ngồi xuống sofa kế bên hắn, nhìn qua TV nói: “A, là chương trình Ai là triệu phú! Có người đoạt giải không? Vận khí thật là tốt.”

“Này không phải là do vận khí, mà dựa vào thực lực, nói cậu cũng không hiểu.”

“Tôi chính là không hiểu đó, thì sao, dù sao tôi cũng sẽ không tham gia, sẽ càng không lấy được tiền thưởng.” Vệ Bình cười hì hì nói, lập tức lại kêu to lên, “Anh xem báo xong lại vút lung tung nữa rồi!” Nói xong liền xoay người cúi xuống lấy.

Hắn định bảo cậu không cần để ý, nhưng vừa quay người qua máu mũi như thế mà hung dũng tuôn trào, dưới cái áo sơ mi dài qua đùi thì Vệ Bình hoàn toàn không có mặc quần lót! Cái mông cánh hoa tuyết trắng lộ rõ rang, khe hở ở giữa thần bí, thậm chí có thể thấy được tận bên tiểu huyết phần hồng!

“Cậu! Cậu vì cái gì lại không mặc quần lót?!” Lục Khải bịt cái mũi, hỏn hển la lên, đối với đồng tính luyến ái như hắn thì chuyện này thật sự quá kích thích, cũng quá là mãnh liệt đi!!

Đầu sở gây chuyện vẫn còn đang chuyên tâm nhất báo, thuận miệng nói: “Quần lót đã giặt hết rồi nên không có gì để mặc, có chuyện gì, anh không phải là nam nhân sao? Tôi có cái gì thì anh cũng có mà.” Nói

xong rồi cuộc đem báo chí tất cả để trên tay, ngồi trở lại sô pha vừa lúc ngẩng đầu lên, hét toáng lên: “Đại ca, anh chảy máu mũi!”

Vô nghĩa! Lục Khải bật mũi đứng dậy hướng phòng ngủ mà chạy, vọt vào phóng tắm liền bật vòi nước lạnh vùi đầu vào, Vệ Bình cũng tiến vào theo, quan tâm hỏi : “Anh làm sao vậy? Chắc là nóng trong người? Tôi biết rồi, dạo này thời tiết nóng khan, ngày mai tôi sẽ mua khổ qua với mướp đắng nấu canh cho anh uống được không? Hoặc là lúc tan ca tôi sẽ mua hai chai trà lạnh để hạ hỏa”

“Câm miệng!” Lục Khải thật vất vả để khiến cho máu cam không chảy, tức giận cầm khăn chà chà mặt, chỉ vào cậu nói: “Ngày mai tôi đưa cho cậu tiền, đi mua quần áo với quần lót! Lần sau không cho phép cậu không mặc quần lót đi lanh quanh ở trong phòng nữa!”

“Anh cho tôi tiền mua quần áo hả? Không tốt lắm đâu!” Vệ Bình có chút lưỡng lự.

“Tôi quan tâm cậu được không, tóm lại tôi nói cái gì cậu cứ làm theo!” Lục Khải mệt mỏi nói, “Không có việc gì rồi, ra ngoài xem TV đi.”

“Úc” Vệ Bình ngoan ngoãn đáp ứng rồi bước ra ngoài.

Quả nhiên ngày hôm sau Vệ Bình đi mua quần áo, chỉ có hai bộ mà thôi, thực ngoan ngoãn, ngoan ngoãn đến Lục Khải cũng không tin nổi, cũng có mua thêm đồ ăn, buổi tối bưng ra một tô canh khổ qua mướp đắng cùng rau dưa xào đơn giản, sau khi ăn xong còn có thêm ly trà mát lạnh.

Hắn thoải mái mà nằm sô pha xem TV, nghĩ thầm như vậy cũng tốt a, có thể để cho đứa nhỏ ở bên người mình lâu một chút, trừ bỏ việc hắn không thể “ăn” nhưng ở phương diện khác thì rất tốt.

“Đại ca, anh không cần suốt ngày ngồi đến già bên cái máy tính a, có thể bị hư mắt, thất lưng sẽ bị cứng, tay chân trở nên đau nhức, nhân lúc nào rảnh thì nên đi ra ngoài tản bộ một chút.” Vệ Bình ngồi kế bên hắn trên ghế sô pha uống nước chanh, nhìn thấy Tv có tình tiết vui nở nụ cười.

“Nói nhiều như vậy để làm chi, chờ tôi già rồi thì bộ dáng cũng trở nên như vậy thôi!” Lục Khải lười biếng nói, “Nhóc con, tương lai cậu có tính toán gì không?”

“Tôi?” Vệ Bình đưa mắt đen nhìn hắn một cái, lại quay đầu nhìn TV, “Tôi không biết.”

Bởi vì mỗi lần Vệ Bình thấy hắn xem tin tức tài chính kinh tế đều đưa đôi mắt trông mong nhìn hắn, hắn cũng biết đứa nhỏ này thích náo nhiệt, cho nên mỗi ngày đều kéo dài thời gian xem TV, xem tin tức xong đều đưa điều khiển TV vào tay cậu, làm cho cậu cười hạnh phúc kêu hắn hai câu Đại ca, làm cho hắn vừa cảm tức vừa hối hận.

“Không có tiền đồ, như thế nào lại không biết? Phải có mục tiêu thì mới có động lực mà phấn đấu chứ?” Lục Khải thuyết giáo.

“Kia Đại ca tương lai tính làm gì?”

“Tôi tương lai? Tôi tương lai không phải cũng giống như bây giờ sao? Không cho cười, cậu còn nhỏ không được so sánh ngang với tôi.”

“Àn, tôi đây tương lai phải kiếm tiền! Kiếm thật nhiều tiền!” Vệ Bình khoái hoạt nói.

“Thật sự đúng là một lý tưởng tốt, không tồi” Lục Khải gật gật đầu, “Chỉ cần không làm chuyện xấu, kiếm thật nhiều tiền đều là lý tưởng của mọi người.”

“Giống như giấc mơ vậy!” Vệ Bình cười đến thúi chút nữa ngã vào người hắn, thở phì phò nói, “tôi chỉ nghĩ có thể kiếm được việc làm, không cần anh cho tôi tiền thì tốt rồi! Kỳ thật cuộc sống hiện cũng rất tốt a, có nhiều tiền thì có gì tốt chứ?”

“Uy, đừng có hiểu lầm, hiện tại tôi cho cậu tiền thì tương lai cậu phải trả lại cho tôi, không phải là tiền cho không.” Lục Khải tuy rằng không cần cậu trả lại tiền, nhưng vẫn nói như vậy, bất quá trong lòng thật sự ầm ập một chút, cuộc sống hiện tại có gì là không tốt, đúng vậy, theo như lời nói của đứa nhỏ này thì từ trước đến nay, quần áo có người giặt, cơm có người, còn có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, xem TV,.....

Chỉ sợ chính mình sớm hay muộn sẽ có một ngày hoá thành tên sắc lang, đem cậu ăn sạch sẽ từ đầu đến cuối, hoặc không thì sẽ chảy máu mũi đến chết.

“Tôi cũng hiểu a, đó chỉ là tiền mượn thôi, anh cũng không phải anh ruột mà nuôi tôi” Vệ Bình lộ ra nụ cười sáng lạn, “Tôi có thể tự mình nuôi mình.”

Lục Khải tìm lòng không đậu đưa tay sờ đầu cậu nói: “Cậu nhất định sẽ làm được, tiểu quỷ.”

“Cám ơn Đại ca!”

“Đã nói hoài cũng không bao giờ nhớ! Không được gọi tôi là Đại ca!”

Cái thắc mắc cuối cùng cũng thông suốt, Lục Khải ăn uống no đủ một lúc sau không khỏi cảm thán: “Cuộc sống này thật tốt đẹp.”

Không phải sao? Việc nhà có người làm, quần áo có người giặt hộ, cơm có người nấu, đồ vật này nọ cũng không cần chính mình đích thân đi mua, Vệ Bình ở nhà lại biết mặc đồ sành điệu, hẳn còn có cái gì không hài lòng?

“Oa! Oa! Người kia thật là lợi hại! Hẳn trúng được một trăm vạn lận!” Vệ Bình nhìn thấy trong màn hình TV một nam nhân đang cười sung sướng, ánh mắt sùng bái của cậu thể hiện rõ ràng, thiếu chút nữa chạy nhào vô TV.

“Ân, ân” Lục Khải không có hứng thú nhìn thoáng qua, nam nhân ôm người thân đứng trên sân khấu hoa giấy rực rỡ bay đầy trời, “Vận khí thật tốt, bởi vì câu hỏi lần này không khó lắm.”

“Một trăm vạn Một trăm vạn a” Vệ Bình hoàn toàn say mê, “Một trăm vạn tôi có thể mua rất nhiều đồ a..... Tôi phải xài như thế nào mới có thể tiêu hết một trăm vạn a”

Lục Khải nghĩ nghĩ, một trăm vạn là số tiền rất lớn hay sao? Cậu không hề biết là, trước kia đối với hắn mà nói, một trăm vạn, cũng chính là số tiêu dùng nhỏ nhoi bình thường đi?!

“Nếu cậu thực sự có một trăm vạn, cậu sẽ dễ dàng phát hiện rằng đó không phải là số tiền lớn.” Lục Khải thần nhiên nói.

“Không có khả năng!” Vệ Bình kích động đáp lại, “Một trăm vạn! Một trăm vạn a! Đó là của trời cho! Đó là một trăm vạn a! Tôi không biết bao lâu mới có được một trăm vạn a!”

La lớn đến như vậy, lỗ tai của Lục Khải gần như bị điếc đến nơi, nhìn thấy mặt Vệ Bình cực kỳ kích động, không biết vì cái gì, Lục Khải cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nhói lên, lạnh lùng nói một câu: “Nếu thật sự có một trăm vạn như thế, cậu nghĩ sẽ xài như thế nào?”

“Ân?” Vệ Bình nhú màu đầu khổ suy nghĩ, “Xài như thế nào Trước hết trả hết nợ cho chị gái, trả lại tiền thuê phòng 3 tháng cho chủ nhà, sau đó đi ăn một bữa cơm thật no, rồi sau đó kiếm phòng thuê để ở”

“Quả thực không có chuốc chữa.” Lục Khải cười nhẹ, gõ gõ đầu của cậu, “Nhóc con, nói cho cậu nghe, biết tiêu tiền thì mới có thể kiếm tiền, cậu nha, cả đời chính là mang số nghèo.”

Vệ Bình quay lại nhìn hắn, uỷ khuất nói: “Nghĩ cũng không được sao a, Đại ca?! Ngay cả tôi nằm mơ cũng mơ không được a?”

“Hừ, vậy thì cậu cứ chậm rãi mà mơ đi.” Lục Khải hướng phòng ngủ mà đi, “Chính là đừng chảy nước miếng dơ sô pha của tôi.”

Buổi sáng đúng bảy giờ bốn mươi lăm, Lục Khải đánh một cái ngáp bước xuống giường, hai phút rửa mặt rồi bước ra ngoài, theo thói quen nhìn thoáng qua trên bàn, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện không có bữa sáng?!

Sao lại thế này? Hôm nay sóc con không có mua bữa sáng? Tiền không còn đủ hay sao? Tại sao ngày hôm qua cậu không nói với hắn?

Vừa nghĩ vừa quay đầu lại, không ngờ phát hiện Vệ Bình nằm ngủ co ro trên sô pha, hơi thở khò khè khò khè, nhóc con này sao lại thế này?

Không phải đi làm sao?! Vẫn còn đang ngáy ngủ? Đến tột cùng vẫn là đứa nhỏ! Lục Khải một tay kéo thân hình Vệ Bình, đem cậu thì trên sô pha dậy, “Bị muộn giờ làm rồi đó nhóc con! Tôi lái xe chở cậu” Thật là! Thói quen từ lâu lại trở lại, hẳn hiện tại nào có xe để đi a?!

Hung hăng lay hai vai, vuốt vuốt mặt Vệ Bình, “Đến muộn đến muộn! Sẽ bị ông chủ đuổi việc! Còn không mau đứng lên cho tôi!”

“Ngô ân?” Vệ Bình mơ hồ mở to mắt, nhìn nhìn hấn.

“Ân cái đầu của cậu! Còn không mau tỉnh dậy, không phải đi làm sao? Đừng khiến cho tôi phải sử dụng bạo lực!” Lục Khải tức giận nói, cái đứa nhỏ này! Còn tưởng rằng cậu đã thực sự chịu khó làm việc, kết quả vẫn là một nhóc con.

“Hôm nay tôi được nghỉ làm.” Vệ Bình xoa xoa mắt nói, theo bản năng dựa vào cạp trong lòng ngực Lục Khải, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, “Úc, Đại ca, tôi không nghĩ tới anh lại dậy sớm như vậy.....Để tôi chạy đi mua điểm tâm.”

Là được nghỉ a, Lục Khải thở dài một hơi, vỗ vỗ bé con trong lòng ngực vẫn còn mơ màng ngủ: “Cậu khó có được một ngày nghỉ, cứ tiếp tục ngủ đi, tôi sẽ đi mua, cậu muốn ăn cái gì? Bánh bao? Bánh quẩy? Sữa đậu nành? Cơm nắm?”

Khoảng cách thật gần, có thể thấy được lông mi của Vệ Bình thật dài a, lại đen dày giống như cánh quạt nhỏ, đôi môi màu phấn hồng rất mê người.

“Uy, nói chuyện a, muốn ăn cái gì?” Lục Khải ngăn không để chính mình miên man suy nghĩ, thô lỗ lắc lắc cậu.

Vệ Bình ngáp một cái, vẫn như cũ nhắm mắt, trên mặt bỗng nhiên nở một nụ cười hạnh phúc, nhỏ giọng nói: “Chờ tôi có tiền, muốn ăn bánh quẩy thì ăn bánh quẩy, muốn ăn bánh bao thì ăn bánh bao, bánh quẩy mua hai cái, tay trái cầm một cái, tay phải cầm một cái.”

Lục Khải thiếu chút nữa ngã quy xuống đất.

“Di? Hôm nay là ngày gì đặc biệt a? Hảo phong phú.” Vệ Bình đối với một bàn đầy thức ăn bữa sáng hưng phấn mà kêu, Lục Khải hừ một cái xem thường, ngồi vào chỗ đối diện cậu: “Không phải ngày gì đặc biệt hết, là vì thoả mãn giấc mơ của cậu, hoặc nếu nói là nguyện vọng, tôi đưa cho cậu một số lễ vật đặc biệt.”

“Tôi có giấc mơ gì a?” Vệ Bình khuôn mặt đơn thuần lộ vẻ nghi hoặc.

“Đúng vậy, cậu đang ao ước có một cuộc sống giống với kẻ có tiền, đó không phải giấc mơ sao? Là ai vừa rồi kêu gào, [Chờ tôi có tiền, muốn ăn bánh quẩy thì ăn bánh quẩy, muốn ăn bánh bao thì ăn bánh bao] hả? Nè, đây là bánh quẩy, đây là bánh bao, đây là sữa đậu nành, đây là cháo thịt heo, đây là há cảo, đây là xiu mại, cậu nhìn xem còn muốn ăn cái gì nữa không.”

“Thật là lãng phí nha Đại ca! Chúng ta chỉ có hai người làm sao ăn hết nhiều đến như vậy.” Vệ Bình lòng đầy cảm phẫn kêu lên, nhin không được lại hỏi, “Đây đều là mua cho tôi sao?”

Lục Khải nhún nhún vai: “Please, cậu lần sau mơ một cái gì khác khó hơn chút đi, có tiền mà chỉ nghĩ ngay đến bánh quẩy, thật không có tiền đồ, nói như vậy chắc tôi cũng được tính là người có tiền đi? Lại còn tay trái một cái, tay phải một cái, cậu trực tiếp dùng một tay lấy hai cái bỏ lun vô miệng tốt nhất.”

Vệ Bình bàn tay đang cầm một cái bánh bao, nghe như thế bật cười, rõ ràng nói: “Chờ ta có tiền, nghĩ muốn mua bánh bao thịt liền mua bánh bao thịt, muốn mua bánh bao ngọt liền mua bánh bao ngọt, mỗi loại mua hai cái, một cái chấm dấm chua, một cái chấm tương đen.”

“Phụt” một tiếng, Lục Khải đem sữa vừa mới uống toàn bộ phun ra.

“Uy, nhóc con, cậu được nghỉ chứ tôi cũng không phải được nghỉ giống cậu, vì cái gì tôi phải cùng cậu đi đến đây a?” Lục Khải nheo mắt chưa thích ứng được ánh nắng chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, thật lâu không có đi ra ngoài, thực không quen.

“Coi như là đang tản bộ đi Đại ca, anh luôn ngồi trên ghế sẽ bị nhiễm bệnh đó.” Vệ Bình mặc một cái áo sơ mi chữ T màu đen, quần bò màu lam, ngẩng khuôn mặt tươi cười vô hại lên, nhìn qua thực sự đáng yêu.

“Tần bộ phải đi xa như vậy sao? Ngồi xe hân là nhanh hơn đi?”

Bọn họ đã đi được nửa giờ, vậy mà vẫn không thấy cái siêu thị trong lời nói của Vệ Bình “Gần tới siêu thị rồi”, hân ở trong thành phố này năm năm, như thế nào cũng chưa bao giờ nghe qua có cái siêu thị ở gần đến thế?

“Ngồi xe chỉ có hít khói bụi, tốt nhất vẫn là đi bộ! Đi mà, đồng sự làm chung nói cho tôi biết, gần đây có một siêu thị đang giảm giá, không đến thực đáng tiếc.” Vệ Bình tự nhiên nắm tay hân kéo đi, Lục Khải toàn thân chấn động một chút, “Được rồi, được rồi, tôi đi tôi đi! Cậu đừng kéo tôi!”

Chết tiệt, sóc con này thân thể thật mềm mại đáng yêu, thật muốn sờ thử một phen.

Đây là siêu thị lớn, đẩy chiếc xe dùng để đựng đồ vào cửa, sóc con liền chạy tới chạy lui, tìm kiếm tờ giấy màu hồng có giá đặc biệt, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu sợ hãi: “A! Đây thật là hảo tiện nghi! Cái kia cũng rất tiện nghi!”

“Khó có được đi đến đây một lần, cũng không cần quản giá cả ra sao, trong nhà thiếu cái gì liền mua đi, dù sao nơi này so với bên ngoài vẫn tiện nghi hơn.” Lục Khải tuy nói như vậy nhưng cũng không hoàn toàn là nói giỡn đi, đi gần nửa giờ, trở về mất thêm nửa giờ nữa, nếu không mua được một bao thịt đông 2kg giá đặc biệt, hân lần này chẳng phải là uống phí thời gian sao?

“Thật vậy chẳng? A, ở nhà giấy vệ sinh đã hết, muốn mua, còn có bột giặt với xà phòng cũng không có, nước rửa tay tiện nghi không kém, cũng mua luôn đi? Dù sao sớm muộn gì cũng dùng tới, còn có cái kia.....”

Lục Khải sờ sờ đầu cậu nói, “Đừng có mua cái gì cũng báo cáo với tôi, cậu cũng không phải quản gia của tôi, nghĩ muốn mua cái gì liền mua đi, đừng phiền tôi.”

Vệ Bình nghịch ngợm nở nụ cười: “Đại ca, anh tin tưởng tôi sao?”

Lục Khải cười một tiếng, tựa thân hình vào chiếc xe đẩy: “Như thế nào? Bộ cậu liên hợp với siêu thị ăn tiền hoa hồng sao? Đừng nao loạn nữa, đi thôi! Tôi phụ trách trả tiền là được.”

Nhìn thấy Vệ Bình mỗi lần muốn mua một món đều lẩm nhẩm tính toán xem cái nào tốt hơn, sau đó quay đầu lại hỏi một chút ý kiến của hân, Lục Khải bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thực thoải mái, đã bao lâu rồi không đi mua đồ như thế này? Mỗi lần thiếu cái gì đều vọt vào siêu thị cầm đúng món đó đến quầy tính tiền, căn bản là không quan tâm nhìn xem có tốt hay không, kỳ thật như vậy cũng rất buồn chán a, nhìn xem chung quanh, đều là nam nhân nhân nhả đẩy xe đi theo giúp nữ nhân mua đồ vật này nọ.....

Khoan đã? Đúng vậy! Đều là một nam một nữLà đôi vợ chồng, còn có thêm một tiểu bảo bảo đặt ngồi trong chiếc ghế nhỏ trong xe, còn bọn họ lại là hai đại nam nhân cùng nhau đi mua đồ dùng hằng ngàyCó thể hay không rất kỳ quái a?!

“Anh thích cái nào? Trắng đen hay vẫn là màu lam như mọi khi?” Vệ Bình cầm hai tấm màn che phòng tắm đưa về hân, “Trong phòng tắm cái kia đã rách rồi.”

Hai đại nam nhân lại đi đến quầy dụng cụ trong phòng tắm, Lục Khải quả thực không dám nghĩ nhiều về ánh mắt mọi người chung quanh nhìn bọn họ, nhanh chóng cúi đầu, thấp giọng nói: “Cái nào cũng không tốt, bỏ lại rồi đi nhanh khỏi đây đi!”

“Đi? Tại sao không tốt? Chẳng lẽ anh lại thích màu hồng?” Vệ Bình không tin hỏi lại.

Nhóc con đáng giận này, hiện tại cậu như thế nào lại không gọi tôi là Đại ca?! Lục Khải phần nộ nghĩ, tùy tay bóc đại một tấm màn bỏ vào xe: “Liền dùng cái này đi tốt lắm! Đi mau!”

“Lấy cái nào sao? Ở bên kia có bán quần lót, muốn qua xem thử không? Anh có hai cái quần lót bị rách phía sau” Vệ Bình nói chuyện thanh âm cũng không nhỏ, Lục Khải quả thật nghĩ rằng muốn đâm đầu chết cho rồi.

Thật vất vả mới kéo được Vệ Bình tới khu bán thực phẩm, Lục Khải mới nhẹ nhàng thở ra, lại ngay lập tức hối hận, chung quanh tụ tập người không những ít đi mà lại càng nhiều, hơn nữa Vệ Bình lại lựa chọn còn phần khởi hơn nữa.

“Này chân gà bán chỉ có nửa giá thôi! Là nửa giá đó nha!” Cậu kích động liền lấy một bọc chân gà, “Mua được không?” Hướng Lục Khải đang cố gắng đứng xa ba thước hỏi.

“Mua được, tùy cậu!” Lục Khải tâm hoảng ý loạn lảng tránh sang một bên.

Sau khi cảm thấy mỹ mãn, cậu liền chạy tới đem bọc chân gà ném vào trong xe, xong lại chạy đi, bắt quá chốc lát lại quay đầu về hỏi: “Đồ chua này ăn ngon lắm! là khẩu vị Hàn Quốc.”

“Được rồi mua đi mua đi.” Mua nhanh lên để đi về thôi.

“Vẫn không nên mua, anh không phải vẫn còn chảy máu mũi sao? Nóng quá không nên ăn thứ này.” Vệ Bình bỏ trở lại chỗ cũ, nhìn có chút tiếc.

Ông trời con của tôi! Cậu mau một chút được không a, không hề phát hiện tất cả mọi người đang nhìn chúng ta hay sao? Lúc Khải chính là tâm phiền ý loạn gào thét trong lòng, bên cạnh có đôi vợ chồng già đang đi tới nhìn thấy cậu, cảm thán nói: “Ai, hiện tại bây giờ đứa nhỏ giống như vậy vẫn hiếm thấy a.”

“Đúng vậy.” Lão bà phụ hoạ nói, “Cùng ba ba đi ra ngoài mua đồ này nọ, lại biết quan tâm như thế. Đứa con của chúng ta lớn như vậy mà có biết được chúng ta thích ăn cái gì đâu.”

Lục Khải đang xấu hổ vô cùng lại nghe đến khiến lỗ tai dựng thẳng: ai? Ba ba? Ai là ba ba?! Cái gì đứa con?!

Hướng bên cạnh tủ kính đựng bánh bích quy vừa kịp nhìn thấy, chiếu ra một mái tóc rối tung, râu mọc lởm chởm, nhìn qua tường chừng bốn mươi lăm sáu tuổi, cảm thấy thật thất vọng, quay đầu lại thì nhìn thấy làn da trắng nõn, nộn nộn thịt quả thực là một thiếu niên tươi tắn, Lục Khải vừa yên tâm đồng thời cũng vừa buồn ai oán: nguyên lai chính mình bất tri bất giác đã biến thành lão già rồi sao? Khó trách sóc con đối với chính mình không chút nào đề phòng, có lẽ cậu cũng đem hấn trở thành ba ba đi?

Xách bao lớn bao nhỏ đồ đạc này nọ trở về nhà, chuyện thứ nhất Lục Khải phải làm là tiến vào phòng tắm, cẩn thận đánh giá khuôn mặt chính mình, qua nửa ngày phát ra một tiếng cảm thán: “Thật đúng là đau đớn a.”

“Đại ca đang nói cái gì?” Sóc con ở phía sau lấy tấm màn vừa mới mua, kiếng mũi chân treo lên, chính là như thế nào cũng không với tới.

“Không có gì, tôi đang cảm thán thời gian thật vô tình.” Lục Khải lấy tấm màn từ trong tay cậu, thân thủ nhẹ nhàng một bên treo lên một bên hỏi: “Uy, nhóc con, cậu đoán xem ta bao nhiêu tuổi?”

Vệ Bình ngược đầu nhìn hấn, không xác định nói đại: “Bốn mươi đi?”

“Trên thực tế tôi đã gần bốn mươi lăm rồi.” Lục Khải nói nặng nề.

“Úc, Đại ca, anh nhìn vẫn còn rất trẻ, kỳ thật vừa rồi tôi nghĩ tính nói ba mươi tám thôi, thực là nhìn không tới vậy.” Vệ Bình hảo tâm an ủi hấn.

“Nhìn không ra cái đầu của cậu đó!” Lục Khải cầm cái cây sắt dùng để móc tấm màn che gõ đầu Vệ Bình một cái, rít gào nói: “Tôi mới ba mươi lăm a!”

Vệ Bình uỷ khuất nói nhỏ: “Ai kêu anh vừa rồi chính miệng nói”

Lục Khải không thèm để ý đến cậu nữa, xoay người từ ngăn tủ lấy dao cạo râu, mở vòi nước, cẩn thận xịt kem cạo lên mặt, Vệ Bình cảm thấy thực hứng thú nên đứng ở một bên xem, Lục Khải liếc mắt một cái, thấy bộ dáng cậu cười đến nhu nhuận, hừ nói: “Nhìn cái gì? Bộ chưa bao giờ thấy anh rể cậu cạo râu sao?”

“Anh rể dùng loại chạy bằng điện, chính là cái kia bật lên có tiếng kêu ong ong, hơn nữa vừa xem Tv vừa cạo a, tôi chỉ nhớ lúc trước, khi ba ba ở trong phòng tắm cạo râu xong, sau đó đi ra ôm tôi đến trường, trên người đều mang mùi thơm đó”. Vệ Bình vừa nói xong, liền đưa mũi nhỏ lại gần hứ hứ, “Không phải loại này, bắt quá Đại ca, anh dùng mùi cũng rất dễ chịu a”.

Lục Khải không để ý tới cậu, tiếp tục cạo râu, hai ba nhát liền bóng loáng sạch sẽ, nhìn vào gương lau một phen, say mê hỏi: “Thế nào? Không tồi đi?”

“Đại ca, anh cạo râu đi bộ dáng nhìn thật đẹp trai a!” Vệ Bình trong mắt loé sang sung bái, “Tôi có thể cạo râu được không?”

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phần nộn, Lục Khải cười nhạo một tiếng: “chờ cậu có râu rồi mới tính đi.” Nói xong điểm vào trán cậu một cái.

“Nếu tôi chờ hoài mà không có râu rồi sao? Hay là bây giờ Đại ca cho tôi mượn khuôn mặt luyện tập một chút đi?”

“Tôi không có ngu ngốc đến nỗi đem cổ chính mình cho người không có kinh nghiệm cắt đầu.” Lục Khải sáng khoái cự tuyệt, thấy cậu bộ dáng ủ rũ liền đưa tay sờ sờ tóc, không kiên nhẫn nói: “Được rồi! Có thời gian rảnh tôi sẽ dạy cậu.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, một tháng nói dài kỳ thật cũng không hề dài lắm, ở chung với Vệ Bình vui vẻ náo nhiệt rất nhanh liền trôi vào quá khứ, mà nói ngắn cũng không quá ngắn, mỗi lần nhìn thấy phòng khách gọn gàng ngăn nắp, quần áo được giặt sạch sẽ, còn có trên bàn cơm lúc nào cũng có hai cái chén hai đôi đũa, Lục Khải suy nghĩ, nếu Vệ Bình đi rồi, hẳn có phải rất lâu mới từ bỏ được thói quen này? Phải mất bao lâu thì hẳn mới thoải mái trở lại cuộc sống sa đoạ như trước kia?

“Ông chủ nói ngày mốt phát tiền lương!” Vệ Bình hôm nay về nhà thực hưng phấn tuyên bố, “Tôi rất cuộc cũng có tiền lương a! Đại ca, anh muốn ăn cái gì không? Hay là muốn mua gì không? Tôi sẽ đi mua, coi như là lễ vật tặng cho anh!”

Lục Khải nhìn máy tính, không hề quay mặt lại nói: “không cần, chính cậu tùy tiện mua đại cho mình một cái gì đi.”

“Như vậy sao được.” Vệ Bình lên đi đến phía sau hần, bở nhào lên lưng hần, ngọt ngào nói, “Đại ca đã chiều cổ tôi như vậy, tôi đương nhiên muốn tặng một cái gì đó, nhưng nếu đắt quá không thể mua được, thì chờ tôi có nhiều tiền, muốn ăn cá liền ăn cá, muốn ăn thịt liền ăn thịt, đều mua cả hai loại luôn, muốn nấu canh liền nấu canh, muốn thịt kho tàu liền thịt kho tàu!”

“Cậu thật chẳng có tiền đồ.” Lục Khải nghe cậu nói chuyện một bên làm cái lơ tai ngựa ngựa, trở người lại nói, “Phòng ở tìm được chưa?”

“Phòng ở? Cái gì tìm được?” Vệ Bình khó hiểu hỏi.

“Lúc đó cậu đã hứa, chỉ ở tại nơi này một tháng, hiện tại tiền cũng có, bộ cậu không tính dọn đi hay sao?”

Vừa rồi là nụ cười sáng lạn tựa ánh mặt trời bây giờ bỗng nhiên có chút mờ mịt, cậu đứng thẳng người lên, không biết làm sao để nhìn hần, Vệ Bình ngậy người trong chốc lát nhỏ giọng nói: “Còn chưa có tìm được.”

Không tìm được, thì phải tiếp tục đi tìm? Lục Khải không biết vì cái gì trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, hần cố gắng giữ vững giọng nói, “Đừng lo, gần đây có nhiều phòng cho thuê, cậu cứ chậm rãi đi tìm, nhất định sẽ được, tôi cũng không ngại cho cậu ở nhờ thêm vài ngày nữa.”

Nếu hần là một người ích kỷ, chắc chắn hần sẽ không bao giờ cho cậu rời đi, chính là hần không phải như thế, vì cậu vẫn là một đứa nhỏ, không thể cứ theo hần – một người không có hy vọng không có lý tưởng ở cùng một chỗ, cho nên cậu phải đi, cho dù hiện tại cậu sẽ thương tâm, cũng vẫn phải đi!

“A, đúng vậy” Vệ Bình tuy rằng vẫn cười, nhưng đã có chút miễn cưỡng, gãi gãi đầu, “Tôi còn chưa trả tiền thuê nhà cho anhcòn tiền điện nướccòn tiền ăn, tiền cơm cũng không rõ điMay mắn tôi còn nhớNếu không đêm nay ra đi chắc sẽ có lợi lắm.....”

Một cổ tội ác bỗng dâng lên, Lục Khải cảm thấy mình giống như đang khi dễ tình cảm trong sáng ngây thơ của một đứa nhỏ, nhìn thấy ánh mắt vô tội đáng thương của Vệ Bình, giống y như chó con bị người ta vứt bỏ ven đường.

Đã biết là sẽ như thế? Vậy mà vẫn cố chấp nói với đứa nhỏ chuyện như vậy? Tại sao không thể nào không nói? Hần ở trong lòng phỉ nhổ chính mình, âm thanh trở nên dịu dàng: “Cái kia cậu không cần trả tiền lại cho tôi, cậu ở đây, nhưng lại nấu cơm, làm việc nhà, giúp tôi không ít chuyện, không trả thù lao cho cậu là tôi đã không biết xấu hổ rồi sao có thể lấy tiền của cậu nữa.”

“Chính là Đại ca”

“Nếu kêu tôi một tiếng Đại ca cũng đừng so đo như vậy.” Lục Khải làm bộ dáng sảng khoái vỗ vỗ bờ vai cậu, “Tôi cũng không thiếu tiền cậu, giữ lại cho chính mình đi, được rồi được rồi, nhanh đi nấu cơm, tôi sắp chết đói đây, ngày mốt được nhận lương thì hãy rời đi? Ngày mai chúng ta đi mua đồ ăn ngon về chúc mừng cậu, hay làm theo lời cậu vừa nói lúc này cũng được, muốn mua cá thì mua cá, muốn mua thịt liền mua thịt, hay là tốt nhất mua hết cả hai, còn tiền này thì cậu cứ cầm lại đi.”

“Ân” Vệ Bình rót cuộc tình thần cũng tốt hơn, cười cười lấy lại tiền hương phòng bếp đi tới.

Lục Khải không ngừng hỏi chính mình, hắn làm vậy không tính là quá nhần tâm đi? Cứ như vậy mà đem đứa nhỏ đuổi ra ngoài đường cho tự sinh tự diệt, lập tức hắn liền an ủi chính mình, hắn rõ ràng không có làm cái gì sai a, phòng ở là do hắn thuê, hiện tại hắn cũng gần sắp hết hợp đồng, cũng không cần tiếp tục ở lại đây, vất vả bận rộn như thế nhưng chính mình có thể đi thuê một cái phòng khác, trở lại cuộc sống khoái hoạt như trước kia, Vệ Bình còn nhỏ, tương lai sẽ có nhiều bạn bè, gặp được người con gái để yêu rồi cùng nhau kết hôn, không cần phải cùng một người đồng tính luyến ái ở cùng một chỗ, đối với cậu hoàn toàn không có gì là tốt.

Vệ Bình ngày hôm qua uể oải buồn bã thế nhưng hôm nay liền vui mừng hoan hỉ rất có sức sống, đứa nhóc này, lúc bị thân nhân vứt bỏ, lại xem hắn như người thân một chút cũng không muốn rời xa loại tình cảm này cũng có thể lý giải được, hắn đem chính mình giống như ba ba mà có thể la mắng và quan tâm chăm sóc cậu thật tốt, thậm chí có thể dạy cậu cách nam nhân cạo râu.

Ừ, hắn đã quên mất cậu đây là đang lớn dần a.

“Đại ca, ăn cơm thôi!” Vệ Bình giương giọng hô lên, trên bàn cơm không lớn bày nhiều đồ ăn, Lục Khải hoài nghi cậu không phải là gom hết chén đĩa để bày ra dùng chứ.

“Thực là phong phú.” Lục Khải điều chỉnh tâm tình của mình lại một chút, cười nói. “Oa, một trăm đồng mà cậu có thể làm ra nhiều món ăn đa dạng như vậy nha?”

Vệ Bình bị kích động, bưng cơm từ phòng bếp đi ra, làm cái mặt quý: “Đại ca, anh thật là xa xỉ quá, tôi không có dùng hết tiền đâu.”

Tôi như vậy mà đã cho là xa xỉ sao, lúc trước tôi còn tùy tiện uống ly cà phê bằng một tháng tiền lương của cậu đấy, Lục Khải ở trong lòng phản bác, cười tùm tùm ngồi xuống, trước mặt là bát cơm gạo trắng, kế bên là đĩa thịt chiên vàng óng, sau đó là một chén trứng gà chưng bên trên còn làm đẹp thêm vài lát hành thái, giữa bàn là một tô thịt kho tàu với chân gà, hương thơm ẩn ẩn ngọt ngào bay tới. Vẫn còn thêm một đĩa rau xanh xào với nấm hương cùng đĩa rau trộn xà lách.

“Đây là những món sở trường trước kia của chị tôi, ăn ngon lắm.” Vệ Bình đắc ý hướng hắn khoe, “Nêm thử một chút thôi.”

Lục Khải gấp một đũa, cười nói: “Cậu mới là người nên ăn nhiều thịt một chút, đã mười tám tuổi mà còn gầy như vậy, về sau ở một mình, cũng phải giống như bây giờ, tự nấu cơm cho chính mình ăn.”

“Vậy còn anh? Lúc tôi đi rồi anh ăn cái gì?”

“Hắc, lúc trước đâu có cậu tôi cũng không có đói chết a, dưới lầu nhiều tiệm thức ăn như vậy, không sao đâu, tôi đâu có lo đói, chỉ có cậu a, một mình không cần vội kiếm nhiều tiền, không nên tự ngược đãi chính mình, cậu còn nhỏ, phải đem chính mình dưỡng cho mập mập lên, đó mới là điều trọng yếu.”

Vệ Bình gấp một miếng thịt heo vào trong chén, cúi đầu nói: “Cái kia, Đại ca, kỳ thật thức ăn hàng quán rất không có dinh dưỡng, anh về sau tốt nhất không nên ăn, chính là khi nào đói, có thể chưng trứng gà ăn.....Kỳ thật trứng gà thêm một chút rau xanh ăn cũng rất ngon.”

“Bớt một việc còn đỡ hơn thêm một việc, cậu thật sự rắc rối, còn có a, cậu như thế nào lại khuyên tôi không ăn hàng quán? Nếu ai cũng như cậu chắc ông chủ hàng quán phá sản hết.”

Vệ Bình muốn mở miệng nói, nhưng một tiếng cũng không nói được nên cố ăn cơm, Lục Khải cảm thấy chính mình có chút quá phận, vội vàng cười cười, đem trứng gà chưng đến trước mặt cậu: “Tôi vẫn thích ăn trứng chiên hơn, cậu vẫn còn là đứa nhỏ, ăn nhiều trứng gà, tương lai sẽ thông minh.”

“Ân” Vệ Bình vui vẻ tiếp nhận, hướng khuôn mặt tươi cười thật to nhìn hân, “Trong nồi còn có canh a, tôi dùng nước nắm hương, bỏ thêm đậu hũ. Đại ca phải uống thật nhiều a.”

Chẳng lẽ tôi đã đến lúc cần phải bồi bổ sức khỏe sao? Lục Khải âm thầm cân nhắc.

Cơm chiều rốt cuộc diễn ra trong không khí hoà thuận vui vẻ cũng xong, Vệ Bình đem đồ ăn còn dư bỏ vào tủ lạnh, sau đó rửa sạch sẽ chén đĩa, rồi sau cùng ngồi trên ghế sofa xem TV.

Về sau sẽ không có những lúc như vậy nữa?! Đã muốn lánh xa khỏi mọi người, tình nguyện cô độc một mình, bỗng nhiên bị một đứa nhỏ xen vào, đem cuộc sống của chính mình náo loạn, rồi sau đó bỏ đi.....Nói không chừng chính mình lại rất muốn cậu ở lại, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn như vậy, đối với chính mình chắc không bao giờ có thể quên.

“Đại ca.....”

“Ân?” Lục Khải một bên xem TV, một bên không yên lòng trả lời.

“Tôi có thể không cần rời đi được không?”

Lục Khải vẫn như cũ thật trấn định, chuyên chú lấy trái nho chậm rì rì bỏ vào miệng, hàm hồ nói: “Vì cái gì?”

“Bởi vì tôi Tôi thích ở nơi này, tôi cảm thấy anh là một người rất tốt, hơn nữa chúng ta có hai người sẽ đỡ tiền thuê nhà, như vậy sẽ tiện nghi hơn.” Vệ Bình vội vàng nói, “Tôi sẽ trả một nửa, cũng sẽ giống như bây giờ làm việc nhà, cái gì đều có thể, Đại caTôi không thể lưu lại được sao?”

Chỉ vì nguyên nhân này? Hay tiểu quỷ vẫn còn nguyên nhân khác nữa? Lục Khải không thể hiểu được, hân nhìn vào ánh mắt khát vọng đang chờ câu trả lời, nhất thời không biết phải nói gì.

“Được không, Đại ca?” Thanh âm Vệ Bình thấp dần, “Chúng ta hiện tại không phải tốt lắm sao? Tôi không muốn ở một mình.....Tôi có thể tiếp tục ngủ ở sofa không sao hết, kỳ thực tôi rất thích ngủ trên sofa a.....”

“Chuyện này.....Đứa ngốc kia.” Lục Khải bày ra tư thế nghiêm túc, thanh âm trầm thấp, “Tôi có thể cho cậu ở lại không vấn đề, chính là cậu trước hết phải suy nghĩ thật kĩ càng, vì cái gì phải làm như vậy, cậu xem, nếu ở nơi này, bị tôi thường xuyên la mắng, còn bóc lột cậu, bắt cậu phải làm cái này làm cái kia, nếu muốn mua đồ vật gì cũng phải theo ý của tôi, TV cũng không thể xem chương trình mà cậu thích, ngay cả giường cũng không thể ngủ, tuy rằng đã có thể kiếm tiền được, nhưng là không thoải mái có phải hay không? Nếu ở một mình, cậu thích ăn cái gì liền mua ăn, thích làm gì thì làm, thích ngủ vài tiếng liền ngủ thẳng vài tiếng, tuy rằng tốn một ít tiền, chính là, được tự do a.”

“Ý anh nói có tôi ở đây anh không được tự do sao?” Vệ Bình rầu rĩ nói, “Tôi biết mình chỉ mang lại phiền toái cho người khác, nhưng chính là tôi thực cố gắng đi làm a.....”

Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi đen lấp lánh nước mắt, “Vẫn là anh cảm thấy bị tôi trói buộc hả?”

“Không có a, tôi đâu có nói như vậy.” Lục Khải vội vàng phủ nhận.

“Kia.....Tôi không thể ở lại được sao? Tôi không thích sống một mình, tôi làm cơm cũng không có người ăn cùng.....” Vệ Bình mờ mịt nói, “Tôi thích anh, muốn tiếp tục ở cùng anh, thật sự không được sao?”

Lục Khải thực không phản đối, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Tôi nói rồi, không phải là không thể được, tôi cũng biết, cậu còn nhỏ, thích náo nhiệt, có thể nào chịu nổi cô đơn như vậy, đều hy vọng trong nhà có người, ừ, có câu nói như thế này : Người cô độc là người đáng xấu hổ, chính là muốn cậu nghĩ rõ ràng, về sau khi trưởng thành, nghĩ muốn tự do, để có thể kết giao bạn gái, khi đó muốn có không gian riêng cho chính mình thì phải làm sao bây giờ.”

“Tôi sẽ không bao giờ kết giao bạn gái.” Vệ Bình thật tâm nói.

Đây là vấn đề không thể nói trước được....Lục Khải nghĩ như vậy, phất tay lung tung nói, “Tuỳ cậu, dù sao tôi ở nơi này thêm một người cũng không sao, cậu thích lưu lại thì liền lưu lại đi, bất quá nói trước, tiền thuê nhà và mọi thứ tôi không tính rẻ hơn đâu.”

“Tốt!” Vệ Bình tinh thần như bay lên mây, “Như vậy được rồi! Đại ca thật là tốt! Ngày mai tôi lấy tiền mua về con vịt quay!”

Cậu vui vẻ chạy lại ôm Lục Khải một chút, thiếu chút nữa làm Lục Khải té xuống đất.

“Được rồi được rồi! Không cần ôm ôm ấp ấp, hiện tại không còn lo lắng nữa đi?! Không mau ngồi lại xem TV” Lục Khải rống lên nhằm che dấu nhịp tim đột nhiên đập nhanh, bản thân cảm dục quá lâu a, lại bị cậu đơn thuần ôm một chút liền nảy sinh dục vọng.....

Thật sự là người đàn ông trung niên đáng thương a!

~~

Từ nay về sau, Lục Khải cùng Vệ Bình chính thức bắt đầu cuộc sống ở chung, thời điểm bàn luận tính toán tiền thuê nhà, Lục Khải đặt bút viết lên, đầu tiên là con số : 200, đây chính là một nửa tiền thuê nhà, sau đó nói: “Cậu ngủ ở sô pha phòng khách, không có chiếm phòng ngủ, có thể giảm 30 phần trăm.” Sau đó viết xuống một con số nữa, lại nói tiếp, “Cậu còn làm việc nhà, đầu năm kiếm việc cũng không dễ dàng, giảm 50 phần trăm” Quan sát một lúc sau, lại trịnh trọng nói với Vệ Bình, “Được rồi, mỗi tháng đưa 50 đồng tiền là được.”

“A? Chỉ có nhiều đó thôi sao?” Vệ Bình hoài nghi nhìn nhìn, “Tiền thuê nhà không phải tới 400 đồng tiền sao?”

“Đúng vậy, tiểu quỷ, tiền thuê nhà là 400, nhưng diện tích cậu sử dụng chỉ có 50 khối, cho nên chỉ cần đóng 50 khối thôi, đương nhiên, nếu cậu có thể trả một nửa như cậu nói, tôi có thể nhường phòng ngủ cho cậu và ra sô pha ngủ.” Lục Khải nói lớn.

“Không được, Đại ca tất nhiên phải ngủ giường, bằng không thất lưng chắc chắn sẽ đau đến không chịu nổi.”

Lục Khải liếc nhìn cậu một cái: “Tôi đã già đến như vậy sao?”

“Nào có, chính vì sô pha đối với anh quá nhỏ a.”

“Ân, nói dối trình độ vẫn còn thấp lắm, cứ như thế đi, mỗi tháng 50, mừng 3 là đưa, khuất nợ phải nói rõ lý do.”

“Vậy còn tiền cơm thì sao? Tôi nên đưa bao nhiêu? Còn tiền nước tiền điện?”

Lục Khải không kiên nhẫn phát tay, “Này việc nhỏ, không cần so đo tính toán, cậu phải nấu ăn, đầu năm thức ăn giá đều mắc, cậu so ra với đầu bếp nấu ngon hơn, còn nước với điện cậu cho dù không ở đây thì tôi vẫn dùng tới, không có tính không.”

“Anh thực hay nói giỡn, tôi bắt quá chỉ nấu tùy tiện thôi, làm sao có thể so sánh với đầu bếp được.” Vệ Bình cười đến thực sáng lạn, “Hay tôi vẫn nên đưa thêm tiền?”

“Đứa nhỏ này thật cứng đầu, tôi nói không cần đưa chính là không cần đưa, đầu bếp nào tôi cũng ném qua, còn không có người nào nấu ngon như cậu đâu.” Lục Khải uy tín nói.

“Hi hi, Đại ca thật ngốc.” Vệ Bình cười hi hi nói, “Nhà anh còn mướn cả đầu bếp riêng sao? Không phải như vậy có rất nhiều tiền sao?”

Lục Khải nghĩ nghĩ, vuốt cằm rất lâu còn dùng ngữ khí nghiêm trọng nói: “Thực ra thì lúc trước tôi đúng thật là kẻ có tiền, tin hay không?”

“Không tin!” Vệ Bình lớn tiếng nở nụ cười, cơ hồ cười muốn té trên mặt đất, thở phì phò nói, “Chờ tôi có tiền, nghĩ muốn mướn đầu bếp liền mướn đầu bếp, đầu bếp mướn hai người, một người trong nước, một người nước ngoài a.”

“Tiểu quỷ, cậu cũng thực ngoan a.” Lục Khải cũng cười lên, yêu thương sờ đầu cậu nói, “Chưa gì đã muốn bóc lột người khác, được rồi, quyết định như vậy, không được theo tôi tranh cãi nữa, mỗi tháng 50.”

Vệ Bình suy nghĩ hỏi: “Tiền mua đồ ăn và vật dụng thì sao? Còn chi tiêu hằng ngày nữa? Cái này tôi phải đưa a.”

“Chuyện này đơn giản thôi.” Lục Khải lấy trong ngăn bàn ra một cái hộp, “Này, mỗi tháng chúng ta thay nhau mỗi người bỏ vào 100 đồng tiền, nếu muốn chi tiêu cái gì, tỷ như việc mua đồ ăn liền lấy tiền này, lúc nào xài hết, thì mỗi người tiếp tục bỏ 100, như vậy công bằng đi?”

Vệ Bình gật gù: “Biện pháp này rất tốt! Ngay cả lúc không cần mua gì cũng phải nhớ.”

“Nói là nói như vậy, đứa ngốc như cậu không cần mua cho tôi trà hoa cúc nữa, còn có, cậu hiện tại có tiền, cũng không cần náo loạn mua đồ vật này nọ.” Kì thật Lục Khải biết Vệ Bình trời sinh tính tình tiết kiệm, chính là tuổi trẻ khó tránh khỏi thời điểm bị hấp dẫn, vẫn nói trước để cậu tránh khỏi.

“Biết rồi” Vệ Bình thanh âm làm nũng kéo dài trả lời.

Lục Khải không khỏi hảo hảo cười chính mình, hắn đây làm sao vậy? Thật sự muốn lên chức ba ba rồi sao?

Trong nhà chính thức thêm một người, có vẻ náo nhiệt lên không ít, Vệ Bình hiện tại cũng không giống trước kia tỏ vẻ câu nệ. Về đến nhà một lúc liền bám theo sát Lục Khải kể cho hắn nghe hôm nay đi làm có những chuyện vui gì, có món hàng mới giảm giá, đài truyền hình có đưa tiết mục gì mới lên TV hay không, Lục Khải giống như phốt lờ cậu, ngẫu nhiên ậm ừ trả lời hai câu, cậu cũng không chút nào nổi giận, lại càng nói càng hưng phấn.

Đứa nhỏ đáng thương, chắc lúc trước ở nhà, chỉ sợ chị gái cùng anh rể của cậu cũng không kiên nhẫn mà nghe cậu nói đi?

Nghĩ lại có chút không đành lòng, cảm thấy chính mình có phải hay không vô tình, vì thế phá lệ quay đầu lại, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên ngây dại, phát ra tiếng gầm rú kinh thiên động địa: “Cậu lại lấy quần lót của tôi làm gì?”

“Đi? Đương nhiên là đem giặt rồi, chẳng lẽ lấy đi lau sàn nhà a.” Vệ Bình nói một cách hợp tình hợp lí,

“Chỉ cần bỏ vào trong máy giặt giống như quần áo là được rồi?!”

Vệ Bình vẫn cố chấp đi đến bên cạnh cái chậu đem quần lót của hắn bỏ vào, đổ nước sôi nói, “Giặt bằng máy dễ hư quần áo (mỗi lần giặt bằng máy đều tốn tiền điện, một tháng phải trả hơn năm trăm! Cậu tiết kiệm dùng hắn còn muốn như thế nào nữa?!), còn nữa, khi giặt bằng máy phát ra tiếng động rất ồn ào”. Nói xong bắt đầu thuận thực chà sát, miệng còn lẩm nhẩm một khúc ca.

Hảo mắt mặt.....Bắt một đứa nhóc thay mình giặt quần lót, chính là lấy tay giặt.....Lục Khải đứng lên cố gắng che dấu khuôn mặt đang đỏ lên một cách khả nghi, đi nhanh tới chỗ cậu đang ngồi giặt quần áo, miệng nói: “Phát ra tiếng động ồn lắm sao? Để tôi xem xem.”

“Chắc bị lỏng bộ phận nào đó, một lát để tôi đi xuống dưới lầu mượn cái tu vít lên sửa lại.”

“Cậu biết sửa máy giặt hả?” Lục Khải không tin hỏi.

“Àn, chắc cũng không quá phức tạp, hồi trước đồng hồ báo thức của chị tôi bị hư chính tôi hảo tâm sửa lại dùm chị.” Vệ Bình hăng say vừa nói vừa chà chà quần áo, kể thành tích của mình, Lục Khải chỉ có thể xem như không có việc gì đi qua đi lại, nhàn nhã nói: “A, cậu đi nấu cơm đi, để đó tôi giặt cho.”

“Đại ca, anh biết giặt sao?” Vệ Bình kinh ngạc nhìn hắn.

“La_dài dòng! Tôi cũng không phải là thiếu gia nhiều tiền, đương nhiên biết giặt quần áo! Chỉ là bình thường tôi không thích làm thôi, nhanh đi nấu cơm đi tôi sắp chết đói rồi đây.” Lục Khải giục cậu đi, đem Vệ Bình cùng chậu đồ cách li.

“Vậy thì đại ca, anh phải rửa nhiều nước cho sạch xà phòng, rồi dùng nước xả để cho quần áo có hương thơm.” Vệ Bình không yên lòng dặn dò, “Lúc tôi bảy tuổi lần đầu tiên giặt quần áo, đã bị chị tôi hung hăng quát mắng cả ngày trời.”

Lục Khải động tác không quen, cứng ngắt xoa xoa quần áo, đầu cũng không thèm nâng lên nói: “Tôi không có ngốc như cậu, đi làm cơm mau.”

“Được rồi! Tôi đi nấu liền đây a.” Vệ Bình cao hứng chạy vào bếp, “Kia.....Đại ca, anh có thích ăn đậu phộng hay không?”

Bởi vì máy giặt cùng đồng hồ báo thức cơ bản bắt đồng, cho nên đêm đó sau khi ăn cơm xong, Vệ Bình bận rộn sửa máy giặt, một lúc sau bắt đầu ngán người ra.

“Không cần ngủ sao? Gần mười giờ rồi, ngày mốt cậu mới được nghỉ ngày mai vẫn phải đi làm mà?” Lục Khải nhin không được hỏi cậu.

“Làm sao bây giờ? Sửa không được.....” Vệ Bình tóc tai rối tung tội nghiệp nhìn hấn nói.

Lục Khải nhìn thoáng qua thăm dò, chỉ sợ không phải sửa không tốt, mà là ngay cả sửa làm sao chắc cũng không biết, hấn vung tay lên làm bộ dáng không sao cả nói: “Mua cái mới là được, cái này đã dùng rất nhiều năm rồi, có lẽ tới thời điểm nên bỏ đi.”

“Cái này vẫn còn mới mà! Tôi biết có mấy chỗ sửa đồ điện, hay chúng ta đem tới cho bọn họ nhìn xem.”

“Dù gì thì tương lai cũng sẽ tiếp tục hư, mấy thứ đồ điện này tôi biết rất rõ, đã hư một lần rồi thì sẽ còn hư thường xuyên, không bằng mua cái mới cho rồi, quyết định như vậy, ngủ đi.”

Vệ Bình dọn dẹp sạch sẽ rồi đứng lên, mỡ dầu dính trên tay, rửa như thế nào cũng không sạch nổi, Lục Khải đứng phía sau nhìn thấy, thuận tay chưa chai nước rửa tay, “Đừng chà nữa da sẽ bị trầy, rửa bằng nước này hai lần sẽ sạch.”

“Úc, cảm ơn đại ca.”

“Cậu ngày mốt không phải được nghỉ làm sao? Vậy ngày mốt chúng ta đi mua máy giặt mới.” Lục Khải nghĩ nghĩ, “Không biết gần đây có được giảm giá không.”

“Mua cái second-hand thôi?! Ông chủ trước của tôi tháng trước mua cái tủ lạnh second-hand, dùng được ba tháng rồi, so với mấy cái tủ lạnh mấy trăm đồng tiền muốn tốt hơn nhiều.” Vệ Bình bản tính keo kiệt đề nghị.

Lục Khải lập tức lắc đầu: “Please, cũng không phải là không có tiền, mua hàng second hand, đồ vật đã sử dụng qua tay người khác, giá trị ít nhất giảm hết một nửa, hơn nữa sử dụng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.”

“Đại ca có suy nghĩ thật là kỳ quái nha, không lẽ kết giao bạn gái cũng chú ý những chuyện như vậy.” Vệ Bình nhỏ giọng nói thầm.

“Bạn gái đương nhiên không chú ý đến như vậy.” Bởi vì tôi vốn thích nam nhân, “Không thích hợp có thể chia tay, còn đồ điện chính là mỗi ngày đều sử dụng, như thế nào có thể chọn qua loa! Được rồi, tiền này tôi trả, cậu không cần phải bỏ tiền.”

Vệ Bình kháng nghị nói: “Vì cái gì?! Tôi cũng là người ở nhà này, tôi cũng muốn dùng để giặt quần áo a, vì cái gì tôi không cần bỏ tiền? Không công bằng a! Tuy hiện tại không có nhiều tiền nhưng tôi nhất định sẽ trả anh mà.”

“Dài dòng! Máy giặt có thể dùng đến sáu năm, đến lúc đó không biết cậu đã sớm dọn đi nơi nào rồi, nếu cậu đưa tiền đến lúc đó không phải tôi sẽ phải trả lại cho cậu sao? Thật là đứn gốc, chuyện vậy cũng không chịu suy nghĩ.” Lục Khải xoa đầu cậu nói: “Tiền thì tôi sẽ trả, chúng ta cùng nhau dùng, tương lai đó là tài sản của tôi, không được tranh giành! Nhanh đi ngủ, đã khuya lắm rồi!”

Nhìn thấy Vệ Bình ngoan ngoãn nằm quay vô phía trong của ghế sofa, Lục Khải mới yên tâm trở về ngủ.

Hết chương 2

3. Chương 3

Ngồi xe buýt lắc lư lắc lư đúng bốn mươi phút đồng hồ trong ngày hè nóng nực, hôm nay Lục Khải cố tình mặc áo sơ mi chữ T màu lam cùng quần dài màu đen, chảy mồ hôi ròng ròng, oán giận nói: “Tôi nói đi bằng xe lửa cho nhanh, cậu lại không chịu đòi ngồi xe buýt chen chúc như thế này để làm gì? Ngắm cảnh a?! Có cái gì đẹp đâu?!”

“Đi xe lửa mất tới 20 đồng tiền, nhiều đó có thể mua một ký trứng gà a.” Vệ Bình cũng cảm thấy nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên đỏ bừng, trên cái trán láng mịn đổ tầng mồ hôi, thường kéo vạt áo sơ mi đằng trước quạt quạt mấy cái, Lục Khải tức giận lấy khăn tay ra ném cho cậu: “Lau đi, tôi đi mua chai nước lạnh.”

“A?! Không muốn uống nước lạnh đâu?! Tôi chỉ thích ăn kem đậu đỏ.” Vệ Bình tay vội chân loạn móc tiền trong túi ra bị Lục Khải một phen ngăn chặn: “Tôi mời, ngoan ngoãn ở đây chờ.”

Mua cho Vệ Bình cây kem đậu đỏ, chỉ tốn có 1 đồng tiền, Lục Khải mua thêm hai chai trà lạnh, uống một ngụm liền không cảm thấy vị trà, đã vậy lại còn rất ngọt! Bất quá thời tiết lại nóng, đành phải chấp nhận.

“Cái kia, đại ca, chúng ta vì cái gì lại đi xa như vậy?” Vệ Bình không rõ hỏi, “Ở gần chỗ mình cũng có tiệm bán đồ điện mà.”

“Muốn mua đồ điện đương nhiên phải đến cửa hàng tốt nhất, có nhiều loại để lựa chọn hơn.” Chai trà đá này thật khó uống, lần sau rút kinh nghiệm chỉ nên mua nước lọc.

“Máy giặt không phải chỉ có một loại hay sao, phải lựa cái gì a?” Vệ Bình lại không rõ mà hỏi, đầu lưỡi hồng hồng liếm qua liếm lại kem đậu đỏ, lúc thì vươn ra, lúc thì lui về, Lục Khải nhìn thấy thiếu chút nữa là đi nhầm đường, ho khan một tiếng nói: “Được rồi được rồi, cho dù tôi là người bình thường không có tiền, cũng cảm thấy nên mua đồ tốt một chút, đi nhanh đi!”

Khi bọn họ đến trung tâm đồ điện tử lớn nhất thành phố cũng vừa lúc đang diễn ra một cuộc triển lãm tại đại sảnh, Vệ Bình miệng mở lớn, ngơ ngác nhìn xung quanh, máy giặt đủ loại xếp thành một hàng giống nhau, kế bên còn có tiếp viên nữ xinh đẹp mỉm cười hướng dẫn khách hàng cách sử dụng như thế nào. Thấy cậu nửa ngày không mở miệng nói chuyện, Lục Khải không để ý nhiều liền kéo tay cậu trực tiếp tiến vào, chỉ hàng máy giặt xếp ngay ngắn kia nói: “Này bé ngoan, chọn một cái đi.”

Vệ Bình nhìn thoáng qua giá tiền, lập tức lắc đầu: “Mắc quá!”

“Thật đúng là keo kiệt.” Lục Khải thấp giọng nói một câu, sau đó nói lớn, “Kỳ thật cũng không quá mắc a, hơn nữa đây là hàng hiệu nhập khẩu từ nước ngoài.”

“Trong nước cũng có hàng hiệu vậy, hơn nữa lại tiện nghi hơn, có bảo hành và ưu đãi vân vân.” Vệ Bình kiên trì nói.

“Chưa có mua mà cậu đã tính toán như vậy?!” Lục Khải kinh ngạc, Vệ Bình cũng không trả lời, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của nữ tiếp viên sắp đi lại đây, cậu liền nắm lấy tay kéo hẳn ra ngoài, “Chúng ta đi xem cái khác!”

Lục Khải cảm thấy bàn tay nhỏ mềm mịn nắm lấy tay mình mang theo cảm giác thoải mái vô cùng, bàn tay nhỏ ngọc ngậy ngứa ngứa, càng muốn nắm thật chặt, lại càng không thể.

“Được rồi! Nghe lời cậu mua cái khác, còn nữa, đừng nắm tay tôi như vậy, rất nóng a.” Lục Khải vì cố gắng không cho chính mình trầm mê trong cảm giác đó, cố ý gào to một tiếng, buông tay cậu ra, đôi chân dài bước đại đến một cái máy giặt khác: “Cái này thế nào?”

“Giá cũng không mắc lắm.....Ai nha, nhưng không thể quyết định nhanh như vậy được, chúng ta cứ tiếp tục đi chỗ khác xem sao, ở đây nhiều cửa hàng bán giống nhau, biết đâu còn có chỗ rẻ hơn.” Vệ Bình xoay người nhìn xung quanh nói.

Nghe cậu nói như thế, Lục Khải bắt đầu hối hận khi dẫn cậu đến đây, gần nửa tiếng đồng hồ vậy mà Vệ Bình tinh thần vẫn còn rất phấn chấn, chạy qua chạy lại, đọc quảng cáo, tính năng, khuyến mãi của từng

loại máy giặt, Lục Khải bên này mệt mỏi đi đến cái ghế dài ngồi cùng những lão nam nhân cũng đang mệt mỏi khi phải đi cùng vợ mua sắm.

Vì cái gì đi mua sắm lại mệt đến như vậy a? Trước kia chỉ biết cậu rất thích những đồ điện tử tiện lợi, lại quan tâm khuyến mãi giảm giá, so sánh, không nghĩ tới việc tận mắt chứng kiến cậu tuyển chọn từng món lại kĩ càng đến như vậy, không phải đơn giản là chỉ mua máy giặt đồ thôi sao, xài quá vài năm liền hư, tùy tiện chọn đại một cái là được rồi, nhìn bộ dáng của cậu y như muốn dùng cái máy đó cả đời vậy.

“Anh cũng đi mua sắm cùng vợ sao?” Người nam nhân ngồi bên cạnh nhìn thấy bộ dáng động cũng không muốn động của hắn, đồng tình nói, “Ai, nữ nhân a, lúc mua sắm bộ dáng tràn đầy sức sống, chỉ vì mua có cái tủ lạnh mà tôi bị vợ bắt đi đến đây tới ba ngày, tôi nói vợ cứ đi lựa đi, cái nào vừa ý thì mua, còn tôi ngồi đây nghỉ mệt, liền bị mắng là không biết lo cho gia đình.”

Lục Khải ngay cả khí lực để phản bác cũng không có, nếu thực sự đi mua đồ cùng vợ thì tốt rồi, đằng này Vệ Bình với hắn là quan hệ gì a?

Bất quá cũng phải suy ngẫm một chút, nếu tự mình chọn mua đồ thì không tính, Lục Khải thực sự xem quan hệ với Vệ Bình là như thế nào a?

Nhìn thấy bộ dáng chuyên tâm của cậu, mắt to đen láy nhìn không chớp vào bản hướng dẫn dán trên máy, lại còn cực kỳ chăm chú nghe nữ tiếp viên quảng cáo, miệng lúc thì mỉm cười lúc thì mỉm môi suy nghĩ, nhún mày không biết đang nghĩ cái gì, hình ảnh này Thật sự rất đáng yêu!

Lần đầu tiên quan sát cậu từ đằng xa, nguyên lai sóc con này cũng thật xinh đẹp, chắc bởi vì gần đây được ăn uống đầy đủ cho nên nhìn tròn ra. Hai má phồng nộn, thoát khỏi bộ dáng thiếu niên ngây ngô non nớt như lúc trước, ánh mắt to linh động, lông mi dày đen cong lên như cánh quạt nhỏ, mũi nhỏ cao thẳng, đôi môi hồng đỏ, cái cổ thon tinh tế đến mức chính mình có thể một tay bóp chặt.....

Ầm ầm ầm! Hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì?! Chẳng qua là người ở chung nhà mà thôi, tại sao lại dùng ánh mắt mê đắm như vậy đánh giá người ta?! Sóc con không phải đồng tính luyến ái! Lục Khải người không thể hại cậu ấy!

Hình như cuối cùng Vệ Bình cũng quyết định được, nhìn nữ tiếp viên cười cười, quay đầu nhìn Lục Khải vẫy vẫy tay.

Nam nhân bên cạnh ngạc nhiên nhìn đến cảnh tượng này có chút kỳ quái, Lục Khải hướng người bên cạnh nở nụ cười đùa nói: “A, đó là con tôi, lúc này không thấy nên mới ngồi đây chờ?”

Hắn ngênh ngang đứng lên đi đến chỗ của Vệ Bình, chợt nghe sau lưng có âm thanh của đồ vật gì đó rơi xuống.

“Đại ca! Đại ca, cái này tốt, tôi chọn cái này, anh xem, hiện tại đang được giảm giá, còn được tặng thêm bàn ủi quần áo cùng bột giặt, còn nữa, bảo hành là năm năm đó! Chỉ có cái này là lâu nhất, còn có...”

“Đừng nói nữa, cậu thấy tốt là được rồi, tôi tin tưởng vào lựa chọn của cậu.” Lục Khải không nói nhiều lời liền lấy tiền ra trả, hướng nữ tiếp viên nói, “Làm phiền đưa về tận nhà.”

“Việc này, quý khách, thật ngại quá, tôi không thể rời khỏi khu này được cho nên ngài có thể đi tới khu phục vụ, ghi địa chỉ nhà để được giao về tận nhà” Nữ tiếp viên áy náy nói.

“Chắc, thực phiền toái.” Lục Khải đành phải đến quầy phục vụ, lấy phiếu ghi địa chỉ, nói với nhân viên ở đó: “Đây là địa chỉ và số điện thoại, khi tới liền gọi cho tôi.”

“A? Còn được giao hàng tận nhà sao?” Vệ Bình kinh ngạc hỏi, người nhân viên cảm thấy bộ dáng của cậu rất thú vị liền nở nụ cười, “Đương nhiên a, đây là phương cách làm việc của chúng tôi.”

“Tiểu quý, người ta không giao tận nhà, chẳng lẽ lại muốn chúng ta vác về nhà sao?” Lục Khải gõ đầu Vệ Bình một cái, tự mình điền đầy đủ thông tin vào.

Chờ tất cả thủ tục xong xuôi, khi bọn họ ra khỏi khu trung tâm đã là buổi chiều, hoàng hôn đỏ rực.

“Ừ, cậu hẳn là cảm thấy rất đói bụng đi?” Lục Khải hỏi Vệ Bình, “Chúng ta tìm một quán, ăn xong rồi hãy về.”

Buổi sáng mười giờ bọn họ mới ăn điểm tâm, cho nên hiện tại bụng Lục Khải đã kêu réo ầm ỹ.

“Ăn ở bên ngoài sao?” Vệ Bình có chút do dự.

Biết đứa nhỏ này đang luyến tiếc không muốn tiêu tiền, Lục Khải tính nói tiếp thì Vệ Bình lại giống như vừa quyết định được cái gì, ngẩng đầu lên nói: “Được! Hiện tại trở về rất muộn, như vậy, đại ca, tôi mời anh ăn cơm nha.”

“Ngô, được.” Lục Khải giật mình nói theo phản xạ.

“Chúng ta đã cất công tới đây thì đi vòng vòng xem có cái gì ăn ngon a.” Vệ Bình cao hứng nói, “A, đại ca, vừa rồi tôi có nhìn thấy một cái máy giặt, tự hoạt động toàn bộ! Chị tiếp viên nói, chỉ cần đem quần áo bỏ vào, ấn một nút là tự động giặt, cái gì cũng không cần quan tâm! Nhưng rất là mắc.”

Lục Khải nhún nhún vai: “Cái máy đó cũng không cần thiết, đơn giản là tốt rồi, phức tạp xài khó muốn chết.”

“Còn có một cái máy khác, có thể tự sấy khô quần áo luôn, thật tiện lợi, anh nghĩ xem lúc sấy, nước giặt quần áo có chảy ra ngoài không?”

“Nếu nước có thể không thoát ra ngoài thì cái xưởng kia cũng không cần vất vả sản xuất máy giặt nữa.”

“Còn nữa a, tôi thấy một cái máy nhỏ, chị tiếp viên nói là dùng để giặt đồ lót với vớ, thật sự rất nhỏ, không phải rất kỳ quái sao, đồ lót với vớ chỉ cần giặt chung với quần áo là được mà.”

Lục Khải liếc cậu một cái, rất muốn nói với người đi đường là hắn không quen biết cậu, nhưng chung quy vẫn không nói gì, chính là thúc giục: “Nơi này có nhiều quán ăn, mau quyết định xem sẽ ăn ở đâu. Đợi lát nữa nhiều người thì phải xếp hàng chờ.”

Vệ Bình không hề nghe lời hắn nói, vẫn chìm đắm trong thế giới máy giặt, mơ màng nói: “Chờ tôi có nhiều tiền, muốn mua một cái liền mua một cái, muốn mua hai cái liền mua hai cái, đúng rồi! Mua thêm một cái máy nhỏ nữa! Máy lớn thì giặt quần áo, máy nhỏ thì rửa thức ăn.”

“Dùng máy giặt để rửa thức ăn lặn đáy, có sáng kiến nha.” Lục Khải cố ý nói khích cậu, Vệ Bình vẫn chưa nhận ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đúng vậy, hiện tại mua đồ ăn được đóng gói ở siêu thị rất mắc tiền, còn mua đồ ăn ở chợ thì dính bùn đất, còn có thuốc tẩy trừ sâu, báo chí nói rất nhiều, mua trái cây phải rửa kỹ, tôi rửa hai ba lần cũng sợ không sạch được, còn nữa còn nữa, củ khoai tây, củ cải, lần trước mua trên mặt có rất nhiều đất, rửa bằng tay cũng không thể sạch được, máy giặt dùng nước xoáy mạnh, như vậy cái gì cũng có thể trôi hết!”

“Không thể tin được, nhờ đi mua máy giặt lần này mà cậu đã hiểu được cách thức giặt là dùng dòng nước xoáy, tốt!” Lục Khải quyết đoán vung tay nói: “Ngày mai cho cậu mua.”

“Cái gì?! Tôi nói chơi thôi, không cần phải mua a, tôi vẫn chưa có tiền.” Vệ Bình khấn trương nói.

“Ai nói mua máy giặt.” Lục Khải liếc mắt nhìn Vệ Bình.

“Vậy thì mua cái gì?”

“Mua cái bàn chải rửa rau làm bằng sợi dây thép a.” Lục Khải nhin cười, nghiêm trang nói, một lúc sau Vệ Bình mới phản ứng lại, bắt lấy tay hắn kêu lên: “Đại ca thật xấu! Dám chọc tôi! Hừ! Chờ tôi có tiền, chẳng những mua hai cái máy giặt, tủ lạnh cũng mua hai cái! Nghĩ muốn mua cái gì liền mua cái đó, mua một cái thật lớn, một cái đặt ở nhà bếp, một cái...”

“Một cái đặt ở phòng làm việc đi?!” Lục Khải nói đùa với cậu, Vệ Bình đắc ý lắc đầu, “Sai rồi, một cái đặt ở phòng ngủ, mùa hè mở cửa tủ lạnh ra, coi như máy lạnh luôn!”

Hai người đùa giỡn cũng đi được một đoạn đường, nơi này là khu buôn bán, cho nên có rất nhiều nhà hàng – khách sạn cao cấp, Lục Khải nhìn nhìn, quyết định không thể để sóc con tiếp tục làm đứa ngốc, liền đẩy đẩy vai cậu: “Rốt cuộc muốn ăn cái gì, cậu quyết định nhanh đi! Tôi thấy những nhà hàng ở đây trang trí theo kiểu Nhật Bản, tiếp viên mặc ki-mô-nô phục vụ, chúng ta có nên vào không?”

“Tôi nghĩ hay là ăn McDonald!” Vệ Bình chỉ vào con đường đối diện có treo bảng quảng cáo, cao hứng nói, “Tôi thích nhất là ăn gà của McDonald.”

McDonald?? Đây chính là món mà hắn không bao giờ thèm đụng tới nói chi đến việc ăn nó, Lục Khải mặt nhăn mày nhu, vừa muốn trả lời, Vệ Bình liền “Di” một tiếng, hai mắt toả sáng nhìn thấy trên bảng quảng cáo ghi: “Cách 500m, liền có KFC!”

“Nơi này cũng có KFC a! Tôi cũng muốn ăn KFC a!” Sóc con nhảy nhót vui vẻ nói, “Trong đó chân gà ăn rất ngon! Lần trước lúc tôi tốt nghiệp tiểu học, chị hai mang tôi đến ăn một lần.”

Cậu bỗng nhiên cúi đầu, suy sụp nói: “Nhưng tôi vẫn muốn ăn McDonald hơn KFC”

Lục Khải liếc mắt xem thường: McDonald không phải cũng bán gà giống KFC sao, bọn nhỏ bây giờ suy nghĩ cái gì không biết? Loại thức ăn nhanh này không hề có chút dinh dưỡng nào vậy mà hằng hái muốn ăn như vậy, đã thế còn bày đặt chọn lựa phiền não nữa ngày.

Hắn tiến lên từng bước, nắm lấy tay Vệ Bình đang buồn rầu: “Cái nào cũng không ăn, chúng ta đi thôi.”

“Không cần, tôi nhất định phải ăn!” Vệ Bình gắt gao đứng tại chỗ, “Tôi đã lâu không ăn rồi, đại ca anh chưa từng ăn qua sao? Anh không biết là ăn rất ngon sao?”

“Một chút cũng không cảm thấy ngon, cái loại thức ăn đầy dầu mỡ này không có dinh dưỡng lại không khoẻ mạnh, vậy mà nhiều người lại cố tình ăn nhiều như vậy, cậu muốn trở nên béo phì sao? Không được! Hôm nay cậu mời khách vậy tôi có quyền quyết định, chúng ta đi!” Lục Khải không để ý đến cậu đang giãy dụa, giống như điều hâu bắt gà con từng bước mang Vệ Bình đi.

Vệ Bình vẻ mặt cầu xin nhỏ giọng nói thầm: “Tôi thật sự rất muốn ăn, thật sự, chúng ta đi ăn đi, ăn ngon lắm a.....”

Lục Khải không thèm để ý, nói giỡn sao, cái nơi tốn tiền như vậy, hai phần ăn đã hơn mấy trăm đồng tiền, túi tiền của sóc con gom hết lại cũng không đủ một trăm đồng tiền, chẳng những ăn không no không dinh dưỡng còn hao phí tiền bạc, hắn như thế nào có thể để cho Vệ Bình tốn tiền như thế? Tuy nói rằng chính mình là khách được mời, cũng không thể xuống tay ác như thế a.

Hắn cầm lấy tay Vệ Bình quẹo vào một con đường hẻm, lại đi một lúc, nhìn thấy quán ăn nhỏ bên đường, lập tức dừng lại nói: “Ăn ở đây đi, nhìn cũng ngon lắm.”

Vệ Bình kỳ quái nhìn nhìn, nói nhỏ: “Đại ca, anh là sợ tôi tốn kém đi? Kỳ thật không cần, tôi.....”

“Dài dòng! Tôi chính là không quen ăn thức ăn nhanh, đi vào đi vào, ăn nhanh để còn về nhà nữa.” Lục Khải ngắt lời của cậu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào bên trong, chọn một cái bàn ngồi xuống, nhìn thực đơn dán trên tường, hướng chủ quán nói: “Hai phần cơm cà ri.”

Không còn cách nào khác, Vệ Bình đành ngồi xuống, bất quá cậu đúng là vẫn còn là đứa nhóc, lúc nhìn thấy cơm cà ri được bưng lên, dưa leo xanh biếc, khoai tây vàng óng, nấm mèo được sắp theo hàng chính tề, trên mặt là cà rốt được cắt nhỏ vụn, nhìn đến nổi nước miếng muốn chảy xuống cằm, cầm lấy tương ớt bên cạnh bỏ vào một chút, sau đó vội vàng trộn vài cái liền múc bỏ vào miệng, do nóng nên miệng nhỏ mở lớn không ngừng thổi thổi.

Lục Khải vừa chậm rãi ăn vừa nói: “Từ từ thôi, không ai giành ăn với cậu đâu.”

“Ngô, quán này nấu ăn ngon thật.” Vệ Bình vừa ăn vừa thổi nói, Lục Khải theo thói quen giáo huấn cậu: “Khi ăn cơm không được nói chuyện.” Đột nhiên cảm thấy tình cảnh của chính mình hiện tại còn tốt hơn cuộc sống xa hoa lúc trước, cái gì nhà hàng cao cấp, cái gì món ăn mắc tiền, hết thấy đều thay đổi, bây giờ bất quá hắn chỉ ngồi ăn quán ven đường, đối diện với sóc con mà lại mong muốn cả đời đều được đơn giản như thế.

“Ăn thêm một chén canh đi.” Thấy sóc con yêu thích ăn tới nổi miệng đỏ giống trái ớt, không khỏi đau lòng đứng lên, hướng chủ quán kêu: “Lấy thêm bát canh thịt viên.”

Đây là món ăn bình dân, nếu còn là chính mình trước kia thì chắc chắn không thèm ngó tới đi? Thậm chí bản thân mình bây giờ đáng nhẽ sẽ phải rất xấu hổ khi ngồi ăn ven đường như thế này, bất quá lại không

thể hiểu được làm sao? Cư nhiên lại thật sự ngồi ở đây, cùng sóc con mắt đối mắt, ăn thật tự nhiên, cảm thấy bản thân giống như mọi người bình thường cũng vẫn thường ngồi ăn nơi hàng quán như thế.

Ha hả, Lục Khải ơi là Lục Khải, không phải chính người rất mong muốn có cuộc sống như vậy sao? Còn có thể nói cái gì được? Hiện tại người chính là một người bình thường không thể bình thường hơn được a.

Chủ quán cười tủm tỉm bưng canh đến, Vệ Bình nhin không được liền uống một ngụm, bị nóng oa oa kêu lên.

“Bảo cậu chờ một chút rồi uống mà không nghe.” Lục Khải trách cứ nói, tự nhiên bỏ thìa viên từ chén canh của hắn vào chén của cậu, thuận tiện dùng muỗng khuấy khuấy, chậm rãi thổi, một lát sau húp một ngụm mới để lại trước mặt cậu, “Đỡ nóng hơn nhiều rồi, uống đi.”

“Àn!” Vệ Bình hướng hắn bày ra khuôn mặt tươi cười, cảm thấy thoải mái, cái miệng nhỏ bắt đầu húp canh, rất nhanh liền không để ý xung quanh, húp xì sục liên tục, nhìn bộ dáng cậu đắc ý như vậy, Lục Khải cảm thấy chính mình rõ ràng cũng có ăn vậy mà như thế nào lại thấy đói bụng.

Kỳ thật như vậy không phải tốt lắm sao? Không cần phải để ý cái gì lễ nghi, phong độ, không cần phải chú ý cái gì tư thái, hình thức, chỉ cần làm theo ý thích bản thân, giống như Vệ Bình vậy, đó đã là một loại hạnh phúc.

“Đại ca?” Vệ Bình kinh ngạc nhìn hắn, “Anh không uống canh sao? Còn rất nhiều nha.”

Lục Khải cười cười, hắn trước kia chắc chưa từng nghĩ tới có lúc lại cùng người khác húp chung chén canh? Bất quá hiện tại

“Tôi đang chờ xem cậu sẽ có lòng tốt chừa lại cho tôi nhiều hay ít đây.” Hắn đùa giỡn nói, cầm lấy muỗng múc canh đưa vào miệng.

“Hi hi, sao anh lại nói giống như là tôi tham ăn vậy a.” Vệ Bình ngẩng mặt đối hắn cười, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào, đúng là cực kỳ đáng yêu, làm lộ khuôn mặt thiếu niên hồn nhiên, đôi môi hồng nhuận kiêu diễm ướt át, làm cho Lục Khải hận bản thân không thể không kiềm chế mà hung hăng hôn lên.

Thời điểm ăn xong, lúc tính tiền chỉ tốn mười lăm đồng tiền, lúc ra về Vệ Bình vẫn cảm thấy không cam lòng nhỏ giọng nói: “A, nơi này ăn cơm như vậy cũng quá mắc, nếu chúng ta đi ăn bên kia, nhiều lắm là mười đồng tiền đi, canh chỉ bỏ vào tám viên thịt, rất ít a.”

“Nơi này chính là khu buôn bán, đương nhiên mắc, tiền thuê nhà ở đây so với chỗ chúng ta đã mắc gấp đôi rồi, nhưng mà, canh uống cũng rất ngon a, không phải ai cũng nấu được như thế.”

“Đại ca, anh thích uống canh sao? Lần sau tôi đi mua đồ nấu canh chua cho anh uống!” Vệ Bình hưng phấn bồng bồng nói, “Tôi biết một cửa hàng gần chỗ làm có bán, lần trước tính mua về nhưng không đủ tiền, quyết định như vậy đi, ngày mai liền mua, nấu nồi canh vừa cay vừa chua....Anh gần đây ăn uống không tốt, nấu cái này nhất định ăn với cơm sẽ rất ngon.”

Lục Khải cười cười: “Được, tôi đây vẫn còn có lộc ăn.”

Thời điểm hai người đi trở về con đường lớn lần nữa thì bóng đêm đã muốn hoàn toàn bao phủ thành thị, trên đường người đi lại nhiều hơn, vai đụng vai chen chúc nhau, ban ngày đại khái không có náo nhiệt như vậy, nếu muốn đi dạo phố thì hiện tại là thời điểm tốt nhất, Lục Khải vừa định nói sóc con một tiếng không được chạy lung tung thì chợt cảm thấy bàn tay được nắm lấy, tiểu tử kia ngón tay non mềm găt gao ôm lấy tay hắn, không gian lơ đãng dừng lại, một cỗ điện giật truyền qua, tim đập ngày càng nhanh.

Ho khan một tiếng, Lục Khải che giấu cảm xúc cúi đầu nói như không có việc gì: “Làm gì vậy?”

Vệ Bình ánh mắt đen trong suốt vô tội: “Người nhiều như vậy, sẽ dễ đi lạc a.”

“Cậu ý muốn nói rằng sợ tôi sẽ đi lạc sao tiểu quỷ? Rất kinh thường tôi đi?” Lục Khải dùng sức nghĩ muốn bỏ tay cậu ra, “Cứ đi theo tôi không phải được rồi sao?”

Vệ Bình thực kiên trì lắc đầu: “Không được! Nhiều người lắm.”

Vừa định hù dọa cậu hai câu, bỗng nhiên Lục Khải nhìn thấy tia cô đơn yếu ớt hiện lên trong mắt cậu, tâm lại nhói, đứa nhỏ này, là bị vứt bỏ một lần nên bắt đầu sợ hãi rồi sao? Nhiều người như vậy sợ lạc mất hẳn, xem ra chuyện này rất có khả năng xảy ra, hẳn chính là không thể mở miệng nói gì.

Quên đi quên đi, cho cậu nắm tay cũng không có chuyện gì to tát, cứ cho là chính mình được ăn đậu hủ của cậu đi.

“Vệ Bình a.” Bất quá hẳn đã quyết tâm cho sóc con một cuộc sống khá giả đầy đủ, chậm rì rì nói, “Vừa rồi cậu mời tôi ăn, bây giờ tôi mời lại, cậu là thích KFC hay McDonald?”

Vệ Bình miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn quảng cáo đầy màu sắc trên tường, ở trong đêm tối càng thêm chói mắt, lâu như vậy vẫn chưa trả lời được, cậu nghĩ nghĩ: “Đều thích a.”

“Àn, trả lời này không tính, nhất định phải nói cho tôi biết, thích nhất là cái nào?” Lục Khải buông tay nói.

“Đại ca, anh nói chuyện giống y như ba của tôi a, nhớ sinh nhật trước đây của tôi, ba cũng hỏi tôi như vậy, muốn tôi chọn một cái.”

“Dài dòng, nói mau, thích cái nào?”

Có lẽ bởi vì trong bụng còn no cho nên Vệ Bình suy nghĩ rất lâu, cánh tay vô thức vẫy vẫy, một lát sau đưa ra quyết định, hung hăng ngẩng đầu nói: “McDonald!” Khí thế phi thường kinh người, bắt cậu lựa chọn giống như cực hình vậy.

“Tốt lắm.” Lục Khải kéo cậu đi, “Hiện tại tới tôi mời khách, chúng ta đi KFC.”

“A! Đại ca, anh thực gian xảo! Không đi đâu!” Vệ Bình kêu ca không chịu đi, “Vì sao lại bắt tôi lựa chọn a!”

Lục Khải tỏ ra vô tội nhìn cậu một cái: “Tôi ngay từ đầu đã nghĩ sẽ đi KFC, bởi vì nằm gần hơn, không cần phải mất công đi xa.”

“Vậy sao còn bắt tôi phải lựa chọn a!” Vệ Bình mặt đỏ lên, làm chính mình hồi nãy phải suy nghĩ lựa chọn thực thống khổ.

“Bởi vì đơn giản tôi chỉ muốn biết cậu thích cái nào hơn thôi.”

“Kia vì cái gì ... Vì cái gì đã biết rồi anh còn muốn đi KFC a?!”

“Tôi muốn đi KFC cùng với việc biết cậu thích cái nào là hai việc khác nhau.” Lục Khải không chút nào bối rối nói.

Hai người vừa lúc đi tới tiệm KFC có logo in hình ông già để hàm râu màu trắng, bên trong cửa tiệm đèn đuốc sáng trưng, mọi người xếp thành một hàng chờ tới lượt mua, tiếng trò chuyện cười đùa rất náo nhiệt, trên tường dán hình giới thiệu những món ăn mới, nhìn cực kỳ mê người, hương vị thơm ngon bay thoang thoảng, Vệ Bình không còn giãy dụa nữa, ngoan ngoãn chuẩn bị đi vào cửa, không để ý Lục Khải xoay người, vuốt cằm trầm ngâm nói: “Hay là cậu thực sự thích ăn McDonald hơn, không muốn vào trong này? Chúng ta đi McDonald cũng được.”

“Không cần đâu! Ở đây tốt lắm! Liền ở đây ăn đi!” Vệ Bình vội vàng kêu lên, sợ hẳn lại đổi ý, liền nắm lấy tay hẳn đi vào bên trong, Lục Khải đắc ý cười cười: đùa giỡn với bé con này thật vui a.

Phải xếp hàng mới mua được, thật vất vả đứng đến mỏi cả chân, Lục Khải thở dài liền muốn bỏ cuộc, Vệ Bình thực tự giác nói chỉ cần mua một cái cánh gà với một ly nước ngọt là được rồi, hẳn lại cố gắng đến phía trước tự mình hỏi cô thu ngân hiện tại những đứa trẻ bây giờ ưa chuộng nhất là món nào, kết quả là khoai tây chiên cỡ lớn, bốn cái đùi gà, kem tươi hoa quả..... Thành ra hẳn đành phải mang một đồng thức ăn trở ra.

“Di? Đại ca, anh vừa rồi cũng ăn không no sao?” Vệ Bình một bên khăn trương mở bao đồ ăn một bên ngạc nhiên hỏi.

“Không có, đều là mua cho cậu.” Lục Khải chỉ mua cho mình một ly hồng trà lạnh, nhấp một ngụm, vẫn là loại trà này, dùng bột hoà tan chứ không phải trà thật sự, quên đi, có uống là được, làm hẳn nhớ tới khoảng

thời gian trước cũng có một lần, cùng người kia đi ăn ở McDonald, chính mình cũng mua một đồng thức ăn ngồi mỉm cười nhìn hắn ăn, còn bản thân thì chỉ uống ly hồng trà, dùng khuôn mặt ôn nhu nhìn hắn, đối lấy kết quả là đối phương đột nhiên tức giận: anh như vậy là đang chê cười em đúng không? Cảm thấy em là đứa thích ăn những thứ rác rưởi như vậy đúng không? Cho nên anh một miếng cũng không ăn ngồi trên cao nhìn xuống khinh thường em đúng không?!

Trong lòng bỗng nhiên đau đớn, nguyên lai cứ nghĩ mình đã quên rồi, nhưng chung quy vẫn không thể.

“Nhiều như vậy, tất cả đều là cho tôi sao?!” Vệ Bình phản khởi, nhưng miệng lại oán giận: “Vậy mà vừa rồi anh còn kéo tôi đi ăn cơm cà ri, hại tôi hiện tại không ăn nổi!”

“Ăn không nổi thì đem về nhà từ từ ăn, cứ coi như mua sẵn cho điểm tâm ngày mai, bất quá tôi cũng không tin là cậu ăn không nổi.” Lục Khải phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dáng hờ hững của cậu, thở dài nói: “Cậu nha, suốt ngày muốn là kẻ có tiền, thật sự là người keo kiệt, chắc suốt ngày chỉ đi ăn quán ven đường thôi, loại cửa hàng thức ăn nhanh này chắc tuyệt đối không dám vô.”

“Vì cái gì?” Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, một hơi liền nhét vào hơn mười miếng khoai tây chiên.

“Không biết thưởng thức.”

“Tôi ngay cả tiền cũng không có, đương nhiên không biết thưởng thức rồi.” Vệ Bình lại tiếp tục bóc khoai tây bỏ vào miệng.

Lục Khải cười lạnh một tiếng: “Thưởng thức chính là tự bồi dưỡng, cho dù có tiền không có nghĩa là biết thưởng thức, giống như cậu a, cả đời này đừng mong nghĩ đến.”

Vệ Bình miệng nhét đầy thịt gà, không thể nói chuyện, thành ra chỉ hướng hắn làm cái mặt quỷ.

Lục Khải không khỏi nở nụ cười, cũng trong cùng thời điểm như vậy, nhưng đối với người trước kia, chính mình sẽ tuyệt đối không nói như thế đi? Lại phải cẩn thận lời ăn tiếng nói kéo rước lấy khuôn mặt giận dữ của người kia, lỡ nói mạo phạm một chút, chỉ sợ giây tiếp theo trên mặt liền in dấu năm ngón tay.

Chỉ có trước mặt sóc con hồn nhiên này mới có thể không chút nào che dấu suy nghĩ của chính mình, vì cùng là nghèo với nghèo mà.

Vệ Bình uống hết ly nước ngọt, tiếp tục cầm lấy cây kem tươi hoa quả, mơ màng không rõ nói, “Thưởng thức tôi không nghĩ là mình có, nhưng có thể biết thưởng thức chắc không thể ăn KFC nữa, bất quá nói không chừng tôi tương lai sẽ có tiền”

“Chờ cậu có tiền”

Sóc con vừa liếm kem vừa vui vẻ nói: “Chờ tôi có tiền, muốn ăn KFC liền ăn KFC, muốn ăn McDonald liền ăn McDonald, mỗi lần đều phải mua thật nhiều!”

Hết chương 3

4. Chương 4

Mùa hè rất nhanh liền trôi qua, bước sang những ngày mát mẻ của mùa thu, khác với mùa hè, mùa thu lúc lớn lúc nhỏ và kéo dài mấy tiếng đồng hồ, cơ hồ mang theo một chút lạnh của mùa đông. Buổi sáng hôm nay Lục Khải vừa thức dậy liền hắt xì một cái, lười nhác ngồi trên giường gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ một năm nửa đã qua rồi, chính mình bây giờ đã 36, lúc 26 trẻ trung năng động hăng hái như thế, có bao giờ từng nghĩ tới mười năm sau chính mình lại ở phòng trọ, không có tài sản gì, chỉ biết dựa vào số cổ phiếu mua được, lại càng không có mục tiêu phấn đấu, bên người còn thêm một chú sóc con ở chung?

Ai, so sánh thật khác biệt, sóc con cùng người trước kia, thật đúng là một trời một vực a.

Ai oán thời gian vô tình xong hấn lại bước xuống giường đi rửa mặt, đến phòng khách liền thấy bữa sáng để sẵn trên bàn, sóc con còn cẩn thận để xúi mại vào chén giữ ấm.

Sau khi ăn xong điểm tâm, hấn cũng không lập tức mở máy vi tính, mà là ngồi trên ghế trầm tư, sóc con năng lực nuôi sống bản thân rất tốt, hấn cũng không cần phải lo lắng nhiều về cậu, nhưng mà đã qua mùa thu không thể để cậu ngủ trên sofa được, sau mùa thu chính là mùa đông, tất yếu gì cũng phải mua một cái giường cho cậu.

Quyết định như vậy đi, lựa lúc cậu được nghỉ làm liền cùng nhau đi mua, không nên nói cho cậu biết trước, chừng nào đi mua sẽ nói, Lục Khải nghĩ đến lúc đó chắc chắn sóc con sẽ rất kinh ngạc, khuôn mặt hấn tự đắc hắc hắc nở nụ cười.

Bởi vì trời mưa cho nên bầu trời sớm tối đen, mới bốn giờ đã phải bật đèn, như vậy trước khi Vệ Bình về nhà phải đi chợ mua rau, mua đồ ăn về nấu cơm chiều, đại khái chừng nửa tiếng mới có thể về đến nhà đi? Lục Khải vừa nghĩ tới đây chợt nghe có tiếng bước chân lên cầu thang, Vệ Bình hồng hộc vội vàng chạy vào, tóc ướt sũng dính vào trán, quần áo toàn bộ cũng ướt đẫm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh nên run cầm cập.

“Lạnh quá đi, thật là lạnh quá!” Cậu run rẩy nói, tay chân luống cuống bắt đầu cởi quần áo, ở ngay tại phòng khách liền biến chính mình thành tiểu bạch thỏ cực ngon miệng, làm cho Lục Khải trợn mắt miệng há hốc, lúc cậu định cởi luôn quần lót Lục Khải cuối cùng cũng lấy lại được phản ứng, gào to một tiếng: “Cậu làm gì vậy?!”

“Thay quần áo a, đều bị mưa ướt hết.” Vệ Bình uỷ khuất nói.

“Đến phòng tắm rồi thay, ở trong này trình diễn nhảy thoát y sao, cậu không phải nữ nhân nên tôi sẽ không trả tiền xem đâu.” Lục Khải đem ánh mắt dời đi, tiếp tục nói.

“Có gì đâu, đại ca, anh không phải cũng là nam nhân sao?” Vệ Bình không quan tâm nói, lập tức trở nên oán giận: “Trong nhà đại ca không có nổi một cây dù sao? Buổi sáng tôi tìm thật lâu cũng không tìm được.”

Lúc trước ở một mình, trời mà mưa là Lục Khải chui rúc trong nhà không lộ mặt ra ngoài, nếu có lộ ra thì cũng do đói bất đắc dĩ phải đi mua đồ ăn, trong nhà cũng có cây dù, nhưng chẳng biết quảng vô xó xỉnh nào rồi, nhìn sóc con chạy vội vào nhà tắm, quần lót nhỏ màu trắng bao lấy hai cánh mỏng tròn trĩnh, trên là thắt lưng nhỏ nhắn cùng tấm lưng bóng loáng trắng như ngọc, còn phía dưới cặp đùi thon dài mê người, thật sự khiến cho Lục Khải thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Cảm thấy rất bất mãn a, trời ạ! Sóc con vì cái gì càng lớn lại càng ngon miệng!

Phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, nghĩ đến bộ dáng trần truồng mê người bây giờ của sóc con kia, Lục Khải liền đứng dậy, vội vàng đi vào nhà bếp, ở chỗ rửa chén mở nước lạnh xối vào mặt mấy cái mới khôi phục được lý trí, không có lập tức nhào vào đem cậu ăn sạch sẽ.

Thực nguy hiểm! Không phải báo chí thường nói nam nhân qua ba mươi tuổi phương diện *** đều giảm hứng thú sao? Hấn bình thường cũng chỉ xem phim GV rồi dùng tay giải quyết xong rồi thôi, vì cái gì từ khi sóc con đến, tinh lực hấn ngày càng dồi dào?!!!!

Thời điểm hấn đang tự nguyện rửa chính mình thì Vệ Bình đã chạy ra khỏi phòng tắm, dùng khăn mặt chà sát lung tung trên tóc, trên người mặc cái áo sơmi, vạt áo lấp ló dưới đùi làm bộ phận kia như ẩn như hiện, Lục Khải đầu óc bắt đầu nóng lên, không cần suy nghĩ la làng lên: “Còn không mau mặc quần vào! Muốn bị cảm lạnh sao?!”

“Tôi phải mặc chứ để còn ra ngoài mua đồ ăn nữa. Đại ca, trong nhà thật sự không có dù sao?” Vệ Bình cúi người xỏ từng chân vào cái quần jean, hành động đơn giản như vậy lại càng làm lộ ra đường cong của hông, đối với Lục Khải, lại cảm thấy thực kích thích!

Hấn xoay người sang chỗ kia không kiên nhẫn nói: “Không có! Cho dù có cũng hư rồi, thật là, cậu không thể mua cái mới sao? Cũng đâu tốn bao nhiêu tiền.”

“A, vậy cũng được, tôi ngày mai sẽ mua, bất quá nếu ngày mai không mưa sẽ không cần mua dù chi nữa.” Vệ Bình ngẩng mặt lên nói, “Đêm nay tôi muốn xem dự báo thời tiết.”

Lục Khải nhún nhún vai: “Đây là loại sản phẩm thiết yếu nên mua, cậu sớm muộn gì cũng phải dùng tới, ngày mai cứ nhớ mua là được, hiện tại khỏi cần đi mua đồ ăn, cậu vừa mới mắc mưa cẩn thận bị cảm, đêm nay chúng ta liền ăn mì gói là tốt rồi, với lại tùy tiện bỏ thêm một chút đồ ăn trong tủ lạnh là đủ no.”

“Ân!” Vệ Bình cảm giác được sự quan tâm của Lục Khải dành cho mình, chẳng những không phản đối ngược lại còn nở nụ cười ngọt ngào.

Buổi sáng ngày hôm sau đúng thật không có mưa, nhưng đến giữa trưa sấm chớp âm ầm, bắt đầu mưa bụi, một hồi trở nên mưa lớn nặng hạt, Lục Khải lúc đóng cửa sổ có thể cảm nhận được từng đợt gió lạnh thổi vào.

Hắn bắt đầu có điểm lo lắng không yên, tuy rằng chính mình tự an ủi là sóc con sẽ biết tự lo cho bản thân, sẽ không nghèo đến nỗi một cây dù cũng không mua được, cậu lại làm việc trong tiệm tạp hoá, nên dễ dàng mua được, cậu có tiền lương của riêng mình, một tháng chỉ đưa 50 đồng tiền thuê nhà, 100 đồng tiền đồ ăn cùng tiền tiêu vặt hàng ngày, hắn là còn dư 350 đồng, bình thường không thấy cậu tiêu tiền, hiện tại chắc cũng tiết kiệm được hơn 1000 đồng, không nên vì cậu lo lắng nữa.

Chính là vô luận hắn có tự an ủi bản thân như thế nào thì trong lòng lo lắng không hề giảm đi, lỡ như hôm nay sóc con quên mang theo tiền thì làm sao đây? Hay lỡ như dù trong tiệm bị người mua hết? Nhắc mới nhớ, nếu cậu thực sự muốn mua, ngày hôm qua không phải nên mua rồi sao? Chẳng lẽ cậu nghĩ trong nhà có đủ cho nên liền như vậy gắng gượng dầm mưa chạy về? Không được! Chỉ sợ hôm nay cậu tiếp tục lại dầm mưa về.

Lục Khải nhìn đồng hồ, cứ chờ thêm 2 tiếng nữa đi.

Hắn cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh lại, không suy nghĩ này nọ nữa, chính là không biết vì cái gì trong lòng lại càng ngày càng loạn, cây kim đồng hồ cứ nhảy nhảy từng khắc.

Thật sự không thể chịu nổi, Lục Khải giận dữ tắt hết đèn đóm trong nhà, miệng thì thào nói cái gì không rõ, mặc áo khoát vào liền lao ra khỏi nhà.

Hắn ở cửa tiệm tạp hoá dưới lầu mua một cây dù đen lớn, không thể không cảm nhận được sức gió mạnh quất quần quật trên người, làm hắn thiếu chút nữa bật ngã người ra phía sau, tiếp tục thì thào oán giận chính mình vì cái gì lại ngu như vậy, hắn kéo cao cổ áo, hướng chỗ Vệ Bình làm đi đến.

Cửa tiệm đó cách chỗ ở của hắn cũng khá xa, diện tích cũng coi như lớn, chung quanh nhiều cửa hàng san sát nhau, cách đó không xa chính là khu chung cư cao ngất, so với nơi ở của bọn họ hoàn toàn khác xa, cửa sổ của tiệm thiết kế bằng kính thuỷ tinh, trên mặt dán những tấm thiếp quảng cáo rực rỡ, Lục Khải đứng ở cửa, nhìn qua khe hở thấy Vệ Bình đang đứng ở quầy thu ngân, dáng nghiêm chỉnh, đối khách hàng cười, sau đó lấy tiền, thối lại tiền, bỏ hàng vào túi ni lông, cười tạm biệt, động tác thật sự nhanh nhẹn.

Bên trong có người đi ra, hắn vội vàng nép vào một bên, làm bộ dạng như đang xem tờ quảng cáo.

Cũng gần tới thời gian tan ca của cậu, ân, không thể nói chính mình tới đón, rất mất mặt, nếu thật sự nhóc con biết tự mua dù, chính mình liền đi về, coi như hôm nay chưa có phát sinh chuyện gì! Nếu nhóc con này vẫn tính toán dầm mưa về, hắn sẽ giả bộ tùy tiện nói, vừa đúng lúc đến đây mua đồ gấp cậu, ân được, sẽ nói như vậy.

“Đại ca!” Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu vui sướng của Vệ Bình, làm Lục Khải sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, “Tôi nhìn thoáng qua liền thấy anh! Anh đến đây để làm gì? Mua đồ sao? Ngày hôm qua sao không nói cho tôi biết?”

Miễn cưỡng làm cho biểu hiện của bản thân thật tự nhiên, Lục Khải bình tĩnh xoay người lại, vẻ mặt như không có gì nói: “A, trong nhà hết sữa bột, tôi liền đi mua, vừa lúc nhớ cậu làm việc ở đây nên thuận chân cũng tới đây.”

Vệ Bình ngẩng đầu nhìn hắn, bộ dáng khó hiểu: “Sữa bột đã hết sao? Không thể nào a, tôi rõ ràng đặt ở ngăn thứ ba của tủ lạnh a.”

“Cái kiacó thể tôi không nhìn thấy, được rồi, nếu trong nhà còn thì tôi khỏi cần phải mua, cậu chùng nào thì tan ca?! Chúng ta cùng nhau về.” Lục Khải đang cố chuyển chủ đề.

Vệ Bình hình như cảm thấy được sự khác lạ, cúi đầu nở nụ cười, dùng mũi chân đạp lên cái tàn thuốc vẫn còn đang cháy của người nào đó vô ý thụt xuống, nhẹ giọng nói: “Sắp sửa nghỉ làm rồi, đại ca chờ tôi một chút, vài phút nữa thôi.” Nói xong ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, “Anh có muốn vào trong chờ không?”

“Không cần!” Lục Khải kiên quyết cự tuyệt, đột nhiên cảm thấy hành vi của chính mình mặc kệ mưa to gió lớn đi đón đứa nhỏ không cha mẹ này thật khó tin, hẳn trước kia chắc chắn không bao giờ làm một việc ngốc như thế này, cho dù trời mưa hay tuyết rơi đi chăng nữa? Không phải có xe hơi sao? Hiện tại tự làm mất mặt chính mình, bởi vì lo lắng cho cậu, liền không suy nghĩ mà chạy đi, giờ nhớ tới thật hối hận a.

Vệ Bình mở miệng cười, xoay người vào trong tiệm, rất nhanh liền chạy trở ra, vui vẻ nói: “Tôi có người bạn tốt lắm, nhờ cậu ta làm giúp ca của tôi, ngày mai tôi sẽ đến lại, bây giờ chúng ta về thôi.”

“Àn” Lục Khải cố gắng biểu hiện thật trấn định, ngạo mạn hừ một tiếng.

Hai người đi trên đường, do tán dù không đủ để che hết hai người, Lục Khải ngốc nghếch suy nghĩ không hề muốn đứng gần Vệ Bình, nhưng khi nhìn thoáng qua bộ dáng ngoan ngoãn, yên tĩnh đi kế bên người mình, hắn liền mở miệng nói: “Dựa vào đây gần một chút.”

“Àn.” Vệ Bình sáng khoái đáp ứng, thế nhưng bàn tay lại nắm lấy cánh tay của hắn! Lục Khải thiếu chút nữa quăng cây dù xuống đất, nghĩ muốn đẩy cậu ra, lại không có lý do chính đáng, cho nên thân thể cứng ngắt để mặc cậu, may mắn hiện tại người đi đường không nhiều lắm, cũng không ai chú ý tới, cho dù có nhìn thấy, phỏng chừng cũng sẽ không có người hiểu lắm đi.

“Hôm nay tại sao không mua dù?” Lục Khải tìm chủ đề để nói, “Không phải tôi đã nhắc cậu mua sao?”

“Ừ, nhưng tôi nghĩ loại đồ vật này không cần dùng nhiều, mùa thu mưa cũng không nhiều a, mua về lãng phí.” Vệ Bình hợp tình hợp lý nói, “Tôi cố chạy nhanh một chút, cho dù trời mưa thì trong chốc lát cũng về tới nhà!”

“Nói vậy.” Lục Khải không nỡ ra tay đánh cậu, nên ngoài miệng chỉ mắng, “Cậu không phải là không có tiền đi? Ngay cả dù cũng luyến tiếc không dám mua, nếu mỗi ngày trời đều mưa thì sao? Cậu mỗi ngày dầm mưa chạy về sao?! Nếu mắc bệnh nặng lại ảnh hưởng đến công việc, đến lúc đó tôi cũng không nuôi cậu nữa.”

Vệ Bình không nói lời nào, cúi đầu trộm nở nụ cười, Lục Khải nhìn thấy sườn mặt trắng nõn của cậu, còn có cái cổ thon nhỏ, tức giận chậm rãi tiêu tan, làm như không để ý nói, “Cũng may tôi rời khỏi nhà có đem theo dù, cậu về sau hãy dùng cái dù này đi.”

Lần này thái độ của Vệ Bình khác thường, không giống mọi lần lễ phép cảm ơn đại ca, mà là cười đến lợi hại, thân thể run lên, Lục Khải khó hiểu nhìn cậu: “Cậu cười cái gì?”

“Không có gì hết!” Vệ Bình miễn cưỡng nín cười, vô tội nhìn hắn.

Lục Khải cũng không thêm hỏi nữa, nhìn ven đường có một loạt các cửa hàng thời trang độc quyền, thuận miệng nói, “Dù sao cũng đã đi ra ngoài, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi shopping đi, cậu cũng nên mua vài bộ quần áo.”

“Đại ca không cần đâu, ở đây bán quần áo rất mắc tiền.” Vệ Bình giật mình nói.

“Rất mắc sao? Quần áo không phải đều cùng một giá sao?” Lục Khải bất ngờ, trong trí nhớ của hắn, quần áo và vân vân, trừ bỏ đặt may, còn lại đều là hàng độc quyền, nhưng ngoại trừ những cửa hàng này thì còn chỗ nào khác bán quần áo?!!

Vệ Bình cảm thấy muốn té xỉu tại chỗ: “Đại ca, please! Chúng ta bây giờ không phải là kẻ có tiền nha, anh chẳng lẽ chưa bao giờ nghe nói đến chợ đêm? Hay là hàng chợ? Những nơi đó cũng rất tiện nghi a.”

“Tiện nghi thì có ích lợi gì, loại quần áo kia chất lượng rất tốt, không phải giống như mua đồ ăn a, quần áo tốt mặc được trong thời gian dài, vẫn rất tiện nghi, nói thì cũng nên mua, để sắp tới mùa đông mặc, mua những loại quần áo kia mùa đông không giữ ấm được cậu sẽ sinh bệnh.” Lục Khải theo thói quen cần nhân Vệ Bình.

Vệ Bình không tình nguyện thấp giọng nói: “Nhưng tôi đâu có mang theo tiền.”

“Tôi sẽ trả,” Lục Khải thở dài vỗ vỗ đầu cậu, “Cậu về nhà trả lại cho tôi là được.”

“Chính là, chính là.” Vệ Bình mặt đỏ bừng, nói không ra lời, cố chấp đứng yên tại chỗ, Lục Khải kéo như thế nào cũng nhất quyết không đi.

Nhóc con này rốt cuộc làm sao vậy? Không còn tiền sao? Hay bị rút mất? Lẽ nào bị người ta giữ? Hay còn nguyên nhân nào khác? Lục Khải không thể để hai người cứ như vậy đứng trước cửa hàng người ta đây đưa tạo sự chú ý, cũng biết bây giờ không phải là lúc truy vấn, vì thế liền cười nói: “Trước hết tôi sẽ mua cho cậu, chờ cậu có tiền trả lại cho tôi.”

“Không được không được! Thực sự không cần thiết phải mua, tôi tự mua cũng được mà.” Vệ Bình nắm lấy tay áo của hắn, vội vàng giải thích, đôi mắt đen to lấp lánh ánh nước.

“Hắc, chờ cậu có tiền sẽ không như thế này đâu” Lục Khải bắt chước khẩu khí của Vệ Bình, “Chờ cậu có tiền, muốn mua Puma thì mua Puma, muốn mua St.Paul liền mua St.Paul, áo sơmi một lần mua hai cái, ra ngoài mặc một áo, ở nhà mặc một cái, à, không đúng, hẳn là, bên ngoài mặc một cái, bên trong cũng mặc một cái!”

Vệ Bình nghiêng răng trừu tượng: “Đại ca thật đáng ghét, lấy tôi ra để đùa giỡn!”

“Được rồi được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh đi vào! Tôi bây giờ không cần tiền của cậu, chờ tới khi cậu có tiền rồi hãy nói sau.” Lục Khải nói xong kiên quyết kéo cậu đi vào.

Lục Khải mua một cái áo khoát, hai cái áo lông, thêm ba cái quần jean, lúc hắn vẫn đang còn lựa chọn áo ba-đờ-xuy, Vệ Bình nhìn phiếu tính tiền càng ngày càng tăng sắc mặt hoảng hốt, sống chết kéo hắn đi ra, thậm chí còn uy hiếp nói: “Tôi bây giờ không ăn cơm liền chết đói!”

Lúc đang ở quầy thu ngân, Lục Khải nhìn thấy sắc trời bên ngoài bắt đầu tối đen, liền nói với nhân viên tính tiền: “Phiền đem nhãn hiệu cùng giá của cái áo này cắt xuống, để cho cậu trai kia mặc vào luôn.”

“Được ạ.” Nữ nhân viên ôn nhu ngại ngùng nhìn hắn, bỗng nhiên mặt đỏ hồng, liền cúi xuống tìm cây kéo, cẩn thận cắt đi nhãn giá, mỉm cười đưa hắn, “Như vậy được chưa ạ?”

“Àn, cảm ơn, uy, tiểu quý, lại đây mặc cái nào vào.” Lục Khải kêu Vệ Bình.

Vệ Bình ngoan ngoãn mặc áo khoác, xoay tới xoay lui, Lục Khải hài lòng nhìn nhí: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Từ từ.” Vệ Bình lấy cái bao màu đen in tên cửa hiệu đặt ở cửa vào, cười tủm tỉm nói, “Làm phiền tỷ tỷ, đem giá của cái áo dán lên cái bao này được không?”

Lục Khải nhìn thấy, bao đựng đồ của cửa hiệu còn lớn hơn cái áo cậu đang mặc liền đỏ mặt, nâng mắt thấy Vệ Bình tươi cười, thẹn quá thành tức giận liền đoạt lại để vào chỗ cũ: “Không giỡn nữa! Đi mau!”

Bình thường vào những ngày Vệ Bình được nghỉ sẽ dành hết thời gian để ngủ, Lục Khải cũng không đánh thức cậu dậy quá sớm, giống như hôm nay, bảy giờ rưỡi hắn mới tỉnh dậy, theo thói quen tiếp tục nhắm mắt lại tiếp tục nằm nướng ở trên giường, cho đến khi bỗng nhiên nghe tiếng bước chân của Vệ Bình đi vào phòng ngủ, âm thanh nhẹ nhàng hưng phấn của Vệ Bình vang lên bên tai: “Đại ca!”

“Để làm gì vậy?” Lục Khải bị cậu dọa đến hoảng sợ, xoay người cuốn lấy chăn, ừ, mùa thu là mùa thích hợp nhất cho giấc ngủ, cũng nóng nực như mùa hè, cũng không lạnh băng như mùa đông, không phải dùng đến máy điều hoà, bên ngoài trời không có ánh nắng mặt trời chói chang làm hoa mắt.

“Dậy đi, dậy đi mà!” Vệ Bình đem mặt mình sát lại trước mặt hắn, dùng sức lay động hắn.

Lúc Khải vốn muốn ngủ tiếp như lại gặp chuyện như vậy cũng không thể tiếp tục ngủ, mắt kiên nhẫn mở to mắt: “Để làm gì? Cậu không phải được nghỉ làm sao? Như thế nào không ngủ nữa? Hay là đói bụng? Lấy chút tiền mua đồ ăn đi, đừng làm phiền tôi!”

“Hi hi,” Vệ Bình thần bí cười, kiên quyết không từ bỏ, nịnh bợ đưa ra yêu cầu, “Dạy tôi cạo râu đi, đại ca?”

“Cạo râu.Chờ cậu có râu đi rồi hãy tính.” Lục Khải tức giận la cậu một câu.

“Tôi có râu a! Xem! Chính là chỗ này! Còn có chỗ này nữa! Tôi đã coi kỹ rồi, tổng cộng ba cộng!” Vệ Bình chứng minh, thuận tiện vuốt ve mấy cộng lông được gọi là râu kia, “Tôi đã trở thành đàn ông!”

Lục Khải miễn cưỡng mở to hai mắt, khó khăn lắm mới nhìn thấy trên cái cằm phần nộn có ba cộng lông dài ngắn không đồng đều, ít nhất cũng có thể khẳng định không phải là tóc gì đó, hấn đau đầu đẩy khuôn mặt nhỏ nhắn gần như dính vào mặt mình ra, “Nếu như vậy thì cậu cứ dùng cây kéo mà tự mình cắt đi! Dùng dao cạo làm cái gì? Vậy mà là râu cái gì, chờ mọc thêm vài cộng nữa đi rồi tính sau.”

“Đi? Đại ca, anh có lông ngực không?” Vệ Bình tò mò hỏi, bộ dáng giống như thật sự muốn kiểm tra, thấy hấn sắc mặt bỗng nhiên tức giận mới vội vã chuyển đề tài, vẻ mặt cầu xin nhìn hấn: “Đại ca, anh đã hứa sẽ dạy tôi cao râu mà, mau đứng lên đi, tôi một mình không dám làm bậy.”

Lục Khải hừ lạnh một tiếng: “Cậu tốt nhất đừng tự mình làm, nếu không cẩn thận đem cổ của chính mình cắt đi luôn.”

“Vậy thì đại ca đứng lên dạy tôi đi, không cạo râu thì tôi làm sao ra ngoài mua điểm tâm cho anh được, chỉ một chút thôi mà? Sau đó tôi liền đi xuống lầu, anh muốn ăn cái gì? Dưới lầu có bán bánh bao hột vịt muối, ừ, ăn ngon lắm đó! Bên trong nhân có bỏ thịt bò, đậu hủ, da heo, cùng nấm mèo. còn mua thêm cho anh một ly sữa bắp nha? Cái gì cũng ngon, anh nhanh đứng lên đi.”

Không muốn nghe cậu năn nỉ ỉ ôi, hơn nữa khi nghe cậu nói bụng hấn mãnh liệt kêu một trận, Lục Khải rốt cuộc cũng đứng lên, say ke bước vào phòng tắm rửa mặt đánh răng, sau đó gọi Vệ Bình về mặt hưng phấn vào, nghiêm túc nói: “Trước tiên phải đứng yên, không được lộn xộn, có nghe không? Nếu không đừng trách tại sao tôi cắt trúng da đấy, còn có! Điểm tâm mua một bánh bao nhân tôm thịt, nếu dư tiền thì mua thêm một cái nhân thịt cua, còn ăn trưa thì Liền mua thức ăn cậu thích nhất là canh đậu hủ, thêm thịt gà kho nấm, coi như trả thù lao cho tôi là được rồi!”

Vệ Bình nhanh nhẹn đáp ứng, cười hì hì chạy tới chui vào trong cánh tay của hấn, nhìn sơ qua giống như Lục Khải đang ôm lấy cậu, không có chuẩn bị trước nên tâm Lục Khải nhảy dựng, hấn ho khan một tiếng, cánh tay cố gắng không đụng đến thân thể thiếu niên, mở vòi nước phía trước, tay trái nâng cằm của cậu lên, cẩn thận xịt loạn bọt cạo râu lên.

Liền như vậy đem cậu ửng vào trong ngực, thân thể thiếu niên vẫn còn gầy yếu, chiều cao chỉ mới tới cằm của hấn, tóc đen mềm mại thi thoảng cọ cọ lên cằm, làm cho hấn nhớ tới mẫu thân lúc trước có nuôi một con mèo tai gập giống Scotland, bộ lông cũng mềm mại giống như vậy, cực kỳ đáng yêu, chính mình cũng đã từng ôm một con mèo như vậy về nhà để lấy lòng tình nhân khó tính kia, lại bị người đó trừng mắt phượng xinh đẹp chằm chọc nói: “Như thế nào? Nuôi em còn không đủ? Đem mấy con này về để nhắc nhở em là sủng vật của anh sao?” Làm hấn xám mặt cuống quýt nhận lỗi, suốt đêm đem con mèo nhỏ đáng thương tặng cho người khác.

“Ngô ân.” Hấn suy nghĩ đến xuất thần, nhìn lại đã muốn đem bọt đồ đầy lên cằm của Vệ Bình, thậm chí xém tí nữa là xịt lên cả đôi môi cậu, Vệ Bình tò mò nhìn chính mình trong gương, bỗng nhiên phá lên cười, “Ha ha ha! Tôi nhìn giống như ông già Noel!”

“Nhưng là ông già Noel thiếu dinh dưỡng.” Lúc này Lục Khải mới hồi phục lại tinh thần, lấy từ phía sau một dao cạo râu, một tay ôm chặt vai của Vệ Bình, cảnh cáo nói, “Ngàn vạn lần không được lộn xộn!” Một tay cầm lấy dao cạo sắc bén, để vào trong tay Vệ Bình, còn hấn thì bao lấy bàn tay đó, thông thả di chuyển đến gần mặt cậu.

“Cứ như vậy a, cẩn thận một chút, chậm rãi, từ từ mà di chuyển, không cần dùng nhiều sức! Cũng không nên đột ngột thay đổi vị trí của dao cạo!” Lục Khải rất kiên nhẫn chỉ dạy, hai người cơ hồ đã dính chặt vào nhau, tiểu đệ phía dưới cũng biết chừa mặt mũi cho chủ nhân, bằng không dựng đứng lên nhìn giống kẻ biến thái.

Bả vai của Vệ Bình thực gầy a, trước ngực bộ dáng cũng đơn bạc, cái cổ tinh tế ngã sang một bên, mắt to đen bóng chăm chú nhìn vào gương, cảm nhận được bàn tay cũng thực nhỏ bé, lỗ mũi ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo mùi bạc hà của kem cạo râu, lại giống như kèm theo mùi tự nhiên trên người thiếu niên phát ra, cảm giác phi thường thoải mái.

“Đến, chậm rãi thôi, tử cảm giác một chút, hảo, chính là như vậy.” Lục Khải chậm rãi thả lỏng cánh tay, nhưng không có hoàn toàn buông tay, tay trái tiếp tục di chuyển nhẹ nhàng, tay phải vẫn ôm lấy Vệ Bình như luyện tiếu không rời đi.

Vệ Bình không có chú ý, thật sự tự chính mình cạo râu, bộ dáng cẩn thận ngốc nghếch thực sự vô cùng đáng yêu, ước chừng mười lăm phút trôi qua mới đem mặt cạo sạch sẽ, vui vẻ giống như nhà khoa học mới có phát hiện gì mới đưa tay sờ soạng một phen, quay lại đối diện hắn ngây ngốc nở nụ cười: “Thật thú vị!”

“Mỗi ngày đều cạo như vậy cậu sẽ không còn cảm thấy thú vị nữa.” Lục Khải lấy nước rửa bọt còn dính trên mặt cậu, buông tay ra, “Dọn dẹp lại một chút, sau đó đi mua điểm tâm đi, tôi sắp chết đói rồi đây.”

“Kia, đại ca, về sau đưa cho tôi cạo râu dùm anh được không?” Vệ Bình ánh mắt toả sáng hỏi.

“Dẹp đi! Đem cổ chính mình đưa đến cho cậu vừa mới học nghề cắt tóc, tôi vẫn còn yêu đời lắm.” Lục Khải cố ý hung tợn nói, nhìn thấy Vệ Bình phấn khởi muốn đem hắn ra thử nghiệm, “Cậu trước hết tự cạo chính mình cho thành thực đi rồi hãy tính.”

“Nhưng mà tôi không có mọc râu nhanh như đại ca, tôi phải chờ mấy tháng râu mới mọc lại a, không mọc râu thì làm sao mà tự luyện tập được a.” Vệ Bình một bên mặc áo khoát chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn một bên cùng hắn dẫu vô mồm.

Lục Khải chẳng thèm suy nghĩ nói: “Không có râu thì cậu có thể cạo lông a.” Lời vừa mới nói ra khỏi miệng liền cảm thấy thực sự hạ lưu, vội vàng gượng cười ha ha nói, “A, ha ha ha ha, nhưng mà hình như cậu không có lông chân để cạo a, đến tốt cùng vẫn là đứa nhỏ a.”

Cũng may Vệ Bình không có chú ý tới thái độ chuyển biến của hắn, đi ra đến cửa quay đầu lại làm cái mặt quỷ: “Tôi không phải là tiểu hài tử! Tôi đã cạo râu rồi!” Nói xong bỏ chạy ra ngoài.

Hết chương 4

5. Chương 5

Vừa mới ăn bánh bao nhân tôm thịt nóng hổi hấp xong, cả người ẩm áp hơn rất nhiều, Lục Khải lười biếng ngồi trên ghế sofa, ngay cả máy tính cũng lười mở lên, thật là, không cần vội vàng làm gì? Dù sao chính mình vô luận như thế nào cũng có thể tự nuôi sống bản thân, hơn nữa nuôi thêm sóc con cũng không thành vấn đề a, cũng không phải thực sự lấy đầu cơ cổ phiếu để kiếm tiền, một ngày hai ngày không lên xem cổ phiếu cũng không thể thay đổi nhiều đi?

Vệ Bình vội vàng dọn dẹp căn phòng, cũng may là hiện tại, nhờ cậu thường xuyên dọn, Lục Khải cũng tự giác không bày bừa tùm lum, cho nên cái sàn lúc nào cũng sạch sẽ, thoải mái lau lau bên này, dọn dẹp bên kia, cố gắng giữ sạch sẽ.

“Uy, tiểu quỷ, cậu đừng có chạy tới chạy lui nữa, y chang con chuột, không bao giờ yên tĩnh được. Khó khăn mới có được một ngày nghỉ ngơi, liền an phận ngồi một chỗ đi.” Lục Khải đem điều khiển TV đưa cho cậu, “Muốn xem cái gì? Đúng rồi, hiện tại TV chẳng có gì để xem, không bằng chúng ta đi thuê đĩa phim về xem đi?”

“Không cần đâu đại ca, xem TV thì tốt rồi, thuê đĩa phim tốn tiền lắm, đúng rồi, trưa nay anh muốn ăn cái gì? Vừa nãy anh mới nói đó?”

Lục Khải nghĩ nghĩ, cư nhiên ngay cả chính mình cũng quên, đành phải hàm hồ cho qua chuyện: “A, trong bụng bây giờ vẫn còn no, tạm thời không nghĩ tới, cậu muốn làm gì thì làm đi.”

Vệ Bình đáp ứng một tiếng, đi vào nhà bếp, Lục Khải thoải mái mà trở lại sô pha ngồi, chợt nghe dưới lầu có tiếng bước chân, không phải một hai người, mà rất nhiều, cuối cùng dừng ở tầng lầu này, nghe có tiếng người nói chuyện, “Chính là căn phòng này sao?” ồn ào vang lên.

Hắn kêu một tiếng liền nhảy dựng lên, chạy ra nhìn lên mắt mèo ở cửa, những người bên ngoài hiện tại không biết ai cả.

Vệ Bình khấn trương tại nhà bếp nhô đầu ra, sắc mặt trắng bệnh, nhìn hắn cầu cứu, miệng giật giật, thanh âm cái gì cũng không dám nói, Lục Khải nhìn thấy liền đau lòng, vội vàng đi qua bảo vệ cậu, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ.”

Không tự chủ được nhanh chóng nắm lấy vạt áo của hắn, trong ánh mắt Vệ Bình tràn ngập sợ hãi, giọng nói cực nhỏ: “Đại ca. có phải ông chủ nhà đến đòi tiền thuê nhà không? Nghe nói ông có quen biết với bọn xã hội đen. Bọn họ có phải hay không biết tôi ở đây?”

“Sẽ không a, làm sao có thể biết được? Nếu có biết thì cứ đem tiền thuê nhà trả cho lão là xong chứ gì, cậu cũng không phải là không có tiền, tổng cộng chỉ có ba tháng, bất quá là một ngàn hai mà thôi, lão có lấy mạnh của cậu đâu mà sợ a? Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cậu đứng ở đây, tôi đi ra ngoài nhìn xem.”

“Đại ca. Tôi sợ.” Vệ Bình run rẩy nói xong, tựa như con mèo nhỏ lạc đường bất lực ôm chặt lấy hắn, Lục Khải không còn cách nào đành phải nửa ôm nửa kéo cậu vào phòng ngủ của mình, hít sâu một cái điều chỉnh tâm tình, coi như không có chuyện gì đi ra mở cửa.

Nơi hành lang nhỏ hẹp có một vài người tụ tập, đang đứng nói chuyện, trong đó có một người vừa nhìn thấy Lục Khải liền cười vội vàng đi tới, nhìn thấy trước cửa có treo bảng ghi tên chủ căn phòng liền hô: “Đây là chắc là Lục tiên sinh? Hân hạnh được gặp anh, tôi là con dâu của ông Hàn, mang vài người tới để dọn dẹp quét tước lại căn phòng, có người sắp thuê phòng này.” Nói xong chỉ vào cửa phòng đối diện.

Nguyên lai là như vậy, Lục Khải nhất thời thở phào nhẹ nhõm, gãi gãi đầu nói: “Là như vậy a, rốt cục cũng có người thuê sao?” Nhớ đến sóc con, giật mình, mở miệng nói, “Có đồ vật nào có thể dùng cô để lại cho tôi đi, đồ phải đi mua.” Nói không chừng khi vợ chồng kia trốn đi, trong lúc vội vàng nên đồ dùng của sóc con bị bỏ lại.

“Tất nhiên được, chờ bọn họ quét tước xong, anh có thể lại đây chọn lựa.” Con dâu của ông chủ cho thuê nhà tươi cười nói: “Nhạc phụ của tôi thường xuyên nói về Lục tiên sinh a, thật là một người có trách nhiệm, phòng cho thuê được năm năm, cho tới bây giờ đều không bao giờ nợ tiền thuê nhà, không giống như người từng ở trong phòng này, không trả tiền liền bỏ trốn.”

Lục Khải đang muốn vào nhà, nghe vậy cũng chỉ lịch sự đáp lại cô hai câu: “Ông Hàn thân thể có khỏe không? Cũng đã lâu không gặp.”

Kỳ thật ông chủ cho thuê nhà không ở trong khu này, đây chỉ là sản nghiệp của lão, mỗi tháng tiền thuê nhà đều đúng hạn gửi qua tài khoản tiết kiệm của lão, trên cơ bản nếu không có người bỏ trốn không trả tiền thì lão căn bản không hề đến nơi này, yên tâm ở nhà tính toán sổ sách và chơi mạng chược để sống.

“Úc, nhạc phụ của tôi sức khỏe không tốt lắm, đang nằm viện.” Cô cười ha ha nói, “Lục tiên sinh, xin lỗi không thể nói chuyện tiếp được. Mấy anh hôm nay cố gắng làm xong cho tôi, buổi tối tôi sẽ trở lại để kiểm tra.”

Cô đem cái chìa khoá giao cho mấy người công nhân, rồi đi xuống lầu, Lục Khải không chút để ý dựa vào trên cửa, nhìn bọn họ mở cửa phòng ra, bên trong tuy rằng từ lâu không có ai ở, nhưng nhìn chung vẫn sạch sẽ, đại khái sóc con lâu lâu sẽ qua đây lau dọn đi.

“Uy, vị tiên sinh kia a,” Một người công nhân nói, “Chờ chúng tôi dọn dẹp tất cả xong xuôi liền kêu anh một tiếng, đến lúc đó cần gì thì cứ lấy được không?”

Lục Khải gật gật đầu, biết lúc bọn họ dọn dẹp thấy cái gì tốt liền lấy đi đem bán xem như một khoản thu nhập, chính mình cứ đứng đây là bọn họ thấy khó chịu, nhưng vì sóc con, cũng phải làm như vậy.

Một người công nhân khác nghe thấy vậy liền bĩu môi nói: “Ai nha, lá gan thực lớn, những đồ vật như vậy mà dám lấy về dùng.”

Lục Khải có chút giật mình, dừng bước lại hỏi: “Tại sao vậy?”

“Tôi nói tiên sinh a, anh mỗi ngày sống đối diện phòng này không thấy điều gì bất thường sao?”

“Không có a? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lục Khải cảm thấy tò mò, truy vấn.

Thấy người công nhân kia không nói nữa, Lục Khải nhún nhún vai, lấy mười đồng tiền từ túi quần ra đưa cho hắn nói: “Tiền uống nước thôi, đừng ngại.”

Người công nhân kia mặt mày lập tức hớn hở, nhận lấy, thấp giọng thần bí nói: “Anh không biết sao? Phòng này bị ma ám.”

Lục Khải thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, chuyện phòng đối diện có ma, sao hắn không biết mà người công nhân mới tới đây lần đầu lại biết? Cảm thấy không thú vị liền lắc đầu, “Nói tầm bậy đi.”

“Là thật đó!” Người kia thấy hắn không tin vỗ ngực cam đoan, “Anh có biết lão Hàn vì cái gì bị bệnh không! Chính là bị ma quỷ dọa đấy!”

“Đừng nói giỡn.” Lục Khải ngay từ đầu đã không tin nhưng vẫn đùa giỡn hỏi, “Như thế nào lại bị ma quỷ dọa? Chẳng lẽ bị quỷ đòi nợ?”

“Sách!” Người kia thiếu kiên nhẫn nên tiếng nói cũng lớn hơn, vẻ mặt thần bí, “Không phải quỷ đòi nợ, mà là quỷ trả nợ! Anh có biết hai vợ chồng bỏ trốn ở phòng này không? Bắt đầu từ hai tháng nay, có người mỗi tuần đều gửi tiền vào tài khoản của lão Hàn! Chính là trả tiền thuê của phòng này! Hơn nữa trên giấy cũng ghi là trả nợ tiền thuê phòng!”

Lục Khải kinh ngạc nhìn người kia, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ: hắn đã biết sóc con vì cái gì vẫn không có tiền! Đây đúng là nhóc đáng yêu lại thiện lương kia a! Phải làm gì với cậu bây giờ a?!

Thấy hắn không nói lời nào, người kia nghĩ hắn vẫn không tin, tiến lên một bước nói: “Chính là a, đôi nam nữ kia mượn tiền của bọn cho vay nặng lãi! Chạy không thoát, trốn được nửa tháng liền bị bọn xã hội đen chém chết rồi! Báo chí không biết! Cảnh sát cũng không biết! Chính là lúc chết quá hối hận, làm chuyện xấu không thể lên thiên đường, cho nên mới đem tiền trả lại cho lão Hàn, khiến cho lão sợ tới mức hai tháng liền đi chùa cúng vái hành lễ, nhưng không hiệu quả, lão không chịu nổi nên mới vào bệnh viện. . . .”

Lục Khải sợ ngây người, chị gái của sóc con đã chết rồi sao?! Cậu đang ở trong phòngcó nghe được cái gì hay không?

Lục Khải vội vàng nói bọn họ một tiếng dừng ném đồ đạc đi, lòng như lửa đốt liền đẩy cửa bước vào, quay đầu đóng lại, khoá cửa xoay người lại, thấy Vệ Bình đứng ở cửa phòng ngủ, ngơ ngác đứng một chỗ, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, không tin, bị thương. . . .

Tựa hồ bị tiếng đóng cửa của hắn làm giật mình hoảng sợ, ánh mắt Vệ Bình mờ mịt nâng lên, con người chứa đựng bi thương làm cho Lục Khải không chịu nổi, hắn nhanh chân đến, một phen ôm lấy Vệ Bình vào lòng, đem cậu hướng vào phòng ngủ, thuận tay đóng cánh cửa lần thứ hai, sau đó hai người tiếp tục vào phòng tắm, lúc đóng thêm một cánh cửa nữa, hắn vừa ôn nhu vừa mạnh mẽ đem Vệ Bình ôm chặt trước ngực, thấp giọng nói: “Khóc đi.”

Giống như nhận được mệnh lệnh, Vệ Bình không còn bị áp lực nữa liền khóc trong lòng hắn, tiếng nước nữ ngắt quãng phát ra, một cách chậm rãi, cả vai bắt đầu run run, thân thể cũng run rẩy không ngừng, giống như chiếc lá cây bay trong gió, tuyệt vọng nắm chặt áo của Lục Khải, cả người vô lực trượt dần xuống, Lục Khải không thể không vòng tay ôm chặt thắt lưng của cậu, để cậu không té xuống đất.

“Đại ca.” Tiếng khóc Vệ Bình che lấp tiếng nói nghe thật sự bị thương, “Tôi cứ nghĩ làChị cùng anh rẽ chỉ là bỏ đi thôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ bọn họ sẽ chết. Ô ô ô. Nếu bọn họ không chết, có phải hay không sẽ trở về kiểm tôi. Tôi vậy mà oán hận bọn họ tại sao lại bỏ lại tôi một mình. Nguyên lai là như vậy. Ô ô ô ô. Chắc chị tôi nghĩ sẽ gặp chuyện không may nên mới không dẫn tôi theo. Chị à, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Cậu đem mặt chôn trước ngực Lục Khải, khóc, không tự giác dùng răng nanh cắn cái áo của hắn, hai tay gắt gao ôm lấy người nam nhân trước mặt này, giống như đây là điểm tựa duy nhất của cậu.

Cảm giác được nước mắt của sóc con làm ướt đầm trước ngực của mình, Lục Khải mới giật mình cảm thấy chính mình đã rất lâu không có tiếp xúc thân thể gần gũi như thế này với nam nhân, hấn theo bản năng muốn đẩy Vệ Bình ra, vừa mới giơ tay lại bỏ xuống, quên đi, cứ để cậu ôm khóc một hồi đi, đứa nhỏ đáng thương, đã biết người thân duy nhất của mình ra đi mãi mãi, không bao giờ. . . . có thể trở lại nữa.. . . .

Yên lặng ôm lấy Vệ Bình, mặc cho cậu nằm trong lòng ngực mình khóc đến không thở nổi, Lục Khải không nói gì mà ngẩng đầu nhìn lên trần nhà tắm, trong lòng có điểm tiếc nuối, bắt đầu từ nay, tới khi nào mới nhìn thấy được khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Vệ Bình? Dù sao đối với cậu mà nói, đó chính là một đả kích lớn, tuy rằng thế giới này mỗi phút mỗi giây đều xảy ra những chuyện bi thương, nhưng việc mất đi người thân duy nhất rõ ràng là chuyện thống khổ nhất.

Trong trí nhớ, lúc người kia say chúi choáng chỉ vào mặt hấn lớn tiếng nói: “Anh thì biết cái gì? Anh cái gì cũng không biết! Từ đầu đến cuối đau khổ chỉ mình em chịu đựng thôi! Chỉ có một mình em!”

Kỳ thật lúc đó người kia chỉ làm nũng mà thôi, hiện tại bây giờ, khi nhìn thấy sóc con vùi vào lòng ngực mình khóc lóc, hấn cũng có thể hiểu được cảm giác thống khổ kia, cùng một loại mất mát như nhau, đau đớn đến tận cùng.

Tiếng khóc thấp dần, chỉ còn lại những tiếng thút thít, thân thể vẫn còn run rẩy, Lục Khải yên lặng nửa như ôm nửa như ẵm Vệ Bình, kim lòng không đau mà cúi đầu, tựa vào mái tóc đen mềm mại, không tiếng động tựa như tự an ủi chính mình.

Lại qua thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi bụng Lục Khải bắt đầu kêu lên, hấn thật sự chịu không được, tính toán an ủi Vệ Bình sau đó khuyên cậu không nên đau buồn mà dẫn tới suy sụp nữa, kết quả khi kêu hai tiếng không thấy cậu trả lời, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ Bình, cư nhiên thấy cậu vẫn còn đọng nước mắt mà đã ngủ mất rồi!

Ngủ a. Lục Khải thật sự muốn bứt tóc, nhưng không thể ra tay, chẳng còn cách nào khác, đành phải ôm ngang lấy Vệ Bình, đem cậu bế lên đi ra khỏi phòng tắm, đặt lên giường, kéo chăn đắp lại, sau đó ngồi bên giường ngắm người.

Sóc con. Ôm lấy thực thoải mái. Tuy gầy tong gầy teo, không có nhiều thịt, đụng vô toàn xương, nhưng là thân thể thiếu niên ngây thơ chưa phát dục hoàn toàn, làn da không mềm mại giống như nữ nhân mà rất dẻo dai, co dãn, nếu ở trên giường.

Lục Khải, người thật lưu manh! Hấn không lưu tình cho chính mình một bạt tai, đối với đứa nhỏ tín nhiệm người như vậy lại dám suy nghĩ dè tiện đến thế? Cho dù muốn cũng không nên làm như vậy đi?

Quay đầu nhìn Vệ Bình vừa khóc vừa ngủ, nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt cậu, chạm đến làn da trắng trẻo sạch sẽ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, tim đập nhanh liên tục, nhìn Vệ Bình vẫn yên ổn nằm ngủ, cắn chặt răng, nhanh chân chạy ra bên ngoài, thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Hoàng hôn buông xuống, âm thanh âm ĩ bên ngoài dần dần giảm xuống, cửa sổ các nhà đều phát ra ánh sáng, chiếu đủ loại bóng người, Lục Khải không có bật đèn, gõ gõ bàn phím máy tính, trên miệng ngâm điệu thuộc nhưng không có bật lửa, thỉnh thoảng cào tóc, sau đó tiếp tục gõ gõ, nghe tiếng mở cửa, hấn dừng một chút nhưng không quay đầu lại nói: “Đói bụng rồi? Vậy đi ăn cơm đi, có mua phần cho cậu, để trong tủ lạnh đó.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng hướng chỗ máy tính đi tới, hấn vẫn như cũ không có quay đầu lại, Vệ Bình như sóc con lại gần, cúi người xuống, ôm lấy cổ của hấn, không nói lời nào, cái đầu tựa vào vai hấn.

Lục Khải cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, không để cho điệu thuộc trên miệng rơi xuống đất, thân thể có chút cứng ngắt, bất quá buổi chiều hấn đã tự giải quyết hai lần, hiện tại vẫn còn gắng gượng được, đối với việc đụng chạm này của Vệ Bình cũng lấm trong lòng chỉ đập nhanh vài cái thôi.

Trái tim chết tiệt, phát rò hay sao mà sung sức như vậy!

“Đại ca.” Đầu cúi xuống, thanh âm vang ở bên tai, “Cám ơn anh. Tôi cũng không biết nên nói như thế nào. Anh thật sự là một người rất tốt.”

“Không biết nói như thế nào thì đừng nói.” Lục Khải đứng lên, nhân tiện thoát khỏi cánh tay của cậu, vỗ vỗ đầu cậu nói, “Giữa trưa không có ăn cơm, bây giờ có đói bụng không? Tôi có mua cơm thịt bò, cậu nhanh đi hâm nóng lên ăn đi.”

“Àn.” Vệ Bình cúi đầu, nhỏ giọng đáp ứng một tiếng rồi đi vào nhà bếp, chốc lát nhô đầu ra hỏi: “Đại ca, anh có ăn chung luôn không? Đồ ăn thật nhiều.”

“Tôi vừa mới ăn rồi, cậu cứ ăn đi.” Lục Khải lần nữa ngồi vào máy vi tính, không yên lòng ngồi chơi đánh bài, nhưng cái lỗ tai lại dựng thẳng lên, cố gắng nghe ngóng động tĩnh trong nhà bếp, Vệ Bình lấy chén đĩa đặt lên bàn, múc một muống cơm lên thổi phù phù rồi đưa vào trong miệng.

Thực trầm tĩnh, bình thường khi ăn cơm cậu luôn nói sang sảng, hôm nay một chữ cũng không nói, chắc vẫn còn đau buồn, thậm chí ăn cũng ít lại.

Vệ Bình ăn xong rất nhanh, sau đó là tiếng rửa chén, ở nhà bếp dọn dẹp lại một chút rồi lộ đầu ra hỏi hẩn: “Đại ca, anh muốn uống gì không?”

“A, không cần, hôm nay tôi ngồi máy tính nguyên ngày, mắt thật mệt mỏi, muốn đi ngủ.” Lục Khải đứng dậy, đuổi thất lưng, ngọn đèn chiếu vào ánh mắt của Vệ Bình còn sót lại một chút nước mắt lấp lánh nhìn hẩn, làm trong lòng hẩn lại một trận đập loạn xạ, mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, chỉ chỉ lên cái chần trải sẵn trên ghế sofa: “Tôi mới lấy trong tủ ra, hiện tại trời cũng lạnh, buổi tối chỉ đắp cái thảm này sẽ lạnh, dùng cái này đi.”

Vệ Bình kinh ngạc nhìn hẩn, xong rồi lại nhìn chần, cái chần màu xanh có thêm hoa này chần chắc mới mua, nhìn sơ qua thật mềm mại, đắp lên nhất định rất thoải mái, cậu chần chờ sờ sờ, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực tôi đắp cái thảm đó là được rồi, trời cũng không quá lạnh, với lại tôi còn trẻ, đại ca, anh không cần tốn tiền mua cho tôi.”

“La___Dài dòng! Ai nói mua riêng cho cậu? Trước giờ vẫn đặt trong tủ mà tôi quên lấy ra đó thôi.” Lục Khải nhớ trong nhà hộp tủ rất nhiều chắc Vệ Bình cũng không lục lọi qua hết được đâu liền viện lý do như thế, mạnh miệng nói xong liền đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Lúc sắp sửa đóng cửa phòng lại, hẩn thấp giọng nói: “Àn. . . . Phòng đối diện có dọn ra một số đồ vật này nọ, tôi đều bỏ trong cái rương, cậu tự mình xem đi.”

Nói xong, hẩn không dám quay đầu lại xem Vệ Bình có khóc nữa không, liền nhanh tay đóng cửa, từng bước vọt vào phòng tắm.

Kỳ thật đôi vợ chồng đối diện rồi đi không có lưu lại nhiều thứ, Lục Khải tìm kiếm nửa ngày mới thấy được một vài bộ quần áo của sóc con, sách giáo khoa, bài thi, . . . còn có một tấm ảnh chụp ba người, khi có sóc con còn nhỏ xíu, chắc mới mười tuổi, người chị xinh đẹp lại trang điểm quá đậm, kề bên là người anh rể giống xã hội đen, nhìn qua tấm ảnh không hề đẹp, nhưng hiện tại ảnh còn người mất, thì thể không biết lưu lạc nơi nào.

Nhân sinh a, thật sự không nói trước được chuyện gì, hẩn trong lúc vô ý ngậm nhầm đầu điều thuốc, đau đón liền nhổ ra, vòi vàng mở vòi nước súc miệng, ngay cả chính bản thân hẩn cũng không biết trước được, mười năm trước hẩn hái kiếm tiền, chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày như hôm nay?

Nhưng nếu không có bây giờ, cũng sẽ không quen biết được sóc con đi?

Rửa mặt qua loa, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, không có âm thanh gì, sóc con đại khái chắc cũng mệt mỏi, không còn khí lực để khóc? Lục Khải suy đoán rồi bước lên giường, một lát sau liền ngủ.

Bởi vì trong lòng vẫn âm thầm lo lắng cho Vệ Bình, cho nên Lục Khải không có ngủ yên ổn như bình thường được, không biết tại sao, bỗng nhiên tỉnh ngủ hẩn, trở mình một cái, cầm đồng hồ trên đầu giường lên xem, mới chỉ qua mười hai giờ đêm một chút.

Sóc con đã ngủ chưa? Hẩn nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài thực yên tĩnh, nhưng cách một bức tường mỏng mơ hồ nghe được tiếng rên rĩ kìm nén. Tựa như rất thống khổ.

Chết tiệt! Lại bị gì nữa vậy? Sớm biết như thế sẽ không để cậu lại một mình, mình thật sự là một người nhẫn tâm, chỉ vì sợ ôm sóc con sẽ nảy sinh dục vọng cho nên tình nguyện để cậu một mình đau khổ muốn

chết, còn xúi giục lương tâm cho rằng như thế sẽ giúp cậu trưởng thành!

Một bên nguyên rửa chính mình, Lục Khải liền vội vã đứng dậy, vừa bước đến cạnh cửa, quả nhiên nghe thấy tiếng hít thở đứt quãng của Vệ Bình, tiếp theo là âm thanh rên rỉ cố gắng kìm nén, mơ hồ còn nghe cậu mỏng manh gọi: “Đại ca. . . .”

Chẳng lẽ sóc con đang tự giải quyết?! Lục Khải không hề do dự, đẩy cửa đi ra, bật đèn lên làm phòng khách nhất thời sáng trưng, quát to một tiếng: “Vệ Bình!”

Tay hắn xấu hổ giơ giữa không trung, nét mặt già nua hơi đỏ lên, ánh mắt nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, ấp a ấp úng nói: “A.....”

Vệ Bình trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng lui vào trong sofa, cái chăn trên người che lại bên dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhuận đỏ bừng lên, lan xuống tới cổ, ngực phập phồng lên xuống, ngậm chặt răng cố gắng không phát ra tiếng thở dốc, hai tay nắm chặt lấy chăn, chỗ phía dưới khả nghi u lên một khối, trong lúc nhất thời, tâm Lục Khải đập với tốc độ điên cuồng không ngừng.

Hai người đều không lên tiếng, trong không khí có một tia ái muội chậm rãi lan truyền, một lúc lâu sau đó, Lục Khải lùi về một bước đưa tay gãi gãi đầu, ngây ngô cười nói: “DIY a? Tiếp tục tiếp tục, này không có gì là xấu hổ hết, đứa nhỏ nào chẳng vậy.”

Hắn cố hết sức làm cho da mặt mình dày lên, bộ dáng như không có gì đi tới ghế sofa, vỗ vỗ đầu cậu, phát ra tiếng cười tự nhiên chính mình cũng không thể ngờ tới: “Tôi vào tuổi của cậu cũng vậy thôi, loại sự tình nào không có gì là mất mặt! Ha ha. . . . Điều này chứng tỏ cậu là người bình thường nha, nhìn cậu có tinh thần như vậy thì tôi cũng yên tâm, ha ha.”

Hắn rốt cuộc đang nói cái gì vậy! Hận không thể cho chính mình một bạt tai, nhưng thời khắc xấu hổ như lúc này, nếu không nói cái gì rất khó xử, bàn tay cảm nhận được mái tóc đen mềm mại của Vệ Bình, đầu óc trống rỗng, cúi đầu nhìn thấy Vệ Bình đôi mắt ươn ướt sợ hãi nhìn hắn, thân thể đã hơi run rẩy.

Đứa nhỏ này đang sợ cái gì vậy? Tự an ủi không phải là chỉ chuyện bình thường sao?!

Lục Khải thật sự không biết nói cái gì tiếp theo, rất muốn bỏ chạy, nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Vệ Bình, cảm thấy chính mình thật có lỗi, không nên quấy rầy. . . . thời khắc sung sướng của cậu, đành phải làm như quan tâm lấy chăn cẩn thận đắp lại, nói thêm: “Coi chừng cảm lạnh.”

Lúc tay hắn vừa mới nắm lấy góc chăn, Vệ Bình thân thể đang cứng ngắt bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Không cần!” Tay chân luống cuống giãy dụa, gắt gao cầm chặt lấy cái chăn không có hấn đụng tới, Lục Khải bất ngờ không kịp suy nghĩ, tay cũng nắm chặt lấy chăn, hai người cùng lúc kéo cái chăn liền bị xé rách, trong chớp mắt, cái một cái gì rơi ra khỏi chăn, rớt xuống sàn nhà.

Yên tĩnh,

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

Hết chương 5

6. Chương 6

Lục Khải nhận ra thứ vừa rơi xuống đó chính là quần lót của mình, vừa mới bỏ vào giỏ giặt quần áo ngày hôm qua.

Vẫn duy trì sự yên tĩnh, Lục Khải vẫn nhìn chằm chằm quần lót của hắn trên sàn nhà, Vệ Bình hoảng sợ đến mức ngay cả hít thở cũng không dám.

Không biết mất bao nhiêu khí lực mới có thể đem ánh mắt rời khỏi cái quần lót, Lục Khải khó khăn nuốt nước miếng, miễn cưỡng mở miệng nói một chữ: “Cậu.....”

Vệ Bình vốn đang cứng ngắt bỗng nhiên nhảy dựng lên, giống như vừa mới hiểu ra vấn đề hiện tại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang đỏ bừng bỗng trở nên trắng bệch, âm thanh run rẩy, giống như bị dao cắt vang lên: “Đại ca! Anh không cần nói! Không được nói! Cậu anh đó! Đừng nói mà! Đừng nói chán ghét tôi! Đừng nói tôi biến thái! Đừng có nói!”

Cậu toàn thân giống như chiếc lá sắp rụng, cố gắng bắt lấy cánh tay Lục Khải khẩn cầu, rồi lại không dám nói gì nữa, cứ ngồi yên trên sô pha.

Lục Khải vừa mới mở miệng, định nói, Vệ Bình lại giống như nổi điên kêu lên: “Đại ca không được nói! Van cầu anh.....Van anh đừng nói! Xin anh đó! Không được nói chán ghét tôi...Cầu anh.....”

Nước mắt lại một lần nữa chảy xuống hai gò má, ánh mắt tuyệt vọng của Vệ Bình làm cho người khác tan nát cõi lòng, âm thanh nức nở phát ra: “Không cần.....Không cho nói.....Đừng nói chán ghét tôi.....Tôi không phải biến thái.....”

Lục Khải hít vào một hơi, tận lực khẩn cầu nói: “Bình tĩnh một chút, Vệ Bình”

“không được nói! Không được nói gì hết.....” Vệ Bình căn bản không có nghe thấy lời nói của hắn, chính là theo bản năng nhìn thấy hắn mở miệng, lập tức che lại lỗ tai của mình, cố gắng lừa dối bản thân gào lên, “Không được nói! Đại ca! Cậu anh đừng nói! Tôi ngày mai liền dọn đi nơi khác! Tôi sẽ không tiếp tục dây dưa nữa! Tôi tuyệt đối cũng không quấy rầy anh nữa, tuyệt đối không làm cho anh khó xử, nhưng anh đừng nói chán ghét tôi.....Không được nói.....Van cầu anh.....Ồ ô ôTôi lập tức dọn đi, anh không được chán ghét tôi.....”

“Vệ Bình! Cậu bình tĩnh chút tôi một chút được không!” Lục Khải ôm chặt cậu, Vệ Bình lại sống chết giãy dụa thối lui về phía sau, một bên còn gắt gao che lại lỗ tai của mình, dùng sức lắc đầu, “Đại ca! Đại ca! Cầu anh! Tôi không thích nghe! Tôi không muốn nghe anh nói chán ghét tôi!”

“Tôi có nói chán ghét cậu sao?!” Lục Khải không biết là nên tức giận hay buồn cười, cố ý phụng phịu nói, nắm lấy cái mũi nhỏ của cậu, “Không được đem chảy nước mũi làm dơ cái chân mới.”

Vệ Bình không còn giãy dụa nữa, bây giờ giống như dê con sắp sửa bị làm thịt run run, hai tay vẫn che lỗ tai lại không chịu buông, Lục Khải trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm cậu ngồi trên sô pha, thở dài nói: “Vệ Bình, ở độ tuổi này, chính là tò mò nhiều chuyện, cứ xem như một phút dao động của thời kỳ trưởng thành đi, nhưng là, tuyệt đối không thể xem như thật, cậu không phải là đồng tính luyến ái.”

Lời nói của chính mình giống y như mấy lão già, Lục Khải chán ghét nghĩ, nhưng không thể mặc kệ sóc con được, cậu bây giờ chỉ là một đứa nhỏ, không thể huỷ đi tương lai giống mình được.

Vệ Bình co lại thành một khối, không nói lời nào, cũng không mở mắt, chỉ có nước mắt là không ngừng chảy.

“Sự việc kia.....bởi vì cậu trải qua một biến cố gia đình rất lớn, tôi thu giữ cậu, cậu thập phần cảm kích, cho nên đem tình cảm đặt lên tôi rất nhiều, cái này gọi là tình cảm biết ơn thôi, cũng thực bình thường.” Lục Khải cố gắng moi hết từ ngữ văn chương trong sách vở ra nói.

“Tôi sẽ không đuổi cậu đi, lại càng không chán ghét cậu, và đương nhiên tuyệt đối không nói cậu cái gì mà biến thái.....Đây vốn là chiến bình thường thôi, ha ha, đứa nhỏ này.....” Lục Khải thấy Vệ Bình mở đôi mắt hồng hồng, dòng nước mắt bình tĩnh chảy xuống.

Hắn cào tróc cả da đầu, muốn nhanh chóng chấm dứt chuyện này: “Được rồi, cứ như vậy đi, kỳ thật nếu cậu thật sự là đồng tính luyến ái cũng chẳng có gì lớn, xã hội hiện đại không còn kỳ thị những người như vậy nữa đâu! Đừng lo lắng, ngủ đi.”

“Đại ca.....” Vệ Bình buông tay xuống, ngồi chồm hổm trên ghế sô pha, làm cho hai mắt mình nhìn thẳng vào Lục Khải, thật tình nói, “Em thích anh.”

Lục Khải mờ mịt nhìn cậu, sau đó nhanh chóng đem ánh mắt chuyển đi: “Này, tôi vừa rồi có nói qua, đây là bộc phát tuổi dậy thì.....”

“Đại ca, em thật sự rất thích anh!” Hấn chưa kịp nói xong thì Vệ Bình đã cắt ngang, lấy hết dũng khí đứng lên, “Không phải vì anh thu giữ em, em cảm kích mới thích anh! Em thật sự thích anh!”

Lục Khải đứng yên một chút, sau đó một lần nữa cố gắng thuyết phục cậu: “Vệ Bình, cậu còn nhỏ, cậu cần bản không biết rõ chữ thích nghĩa là gì đâu, giống như, tương lai cậu sẽ gặp một cô gái, thuần khiết xinh đẹp lại tốt bụng, cậu sẽ hiểu được, kỳ thực cậu cần phải thích nữ nhân.”

“Vì cái gì em phải thích nữ nhân?” Vệ Bình ánh mắt tràn ngập nước, nghẹn ngào nói, “Vì cái gì anh không tin là em thực sự thích anh? Hay bởi vì anh ngầm chán ghét em, cho rằng em thật biến thái đúng không? Bởi vì em thích nam nhân, cho nên em giống như quái vật, đúng hay không?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó!” Lục Khải đau đầu nói, “Tôi không có ý này a, tôi chỉ nói là cậu còn nhỏ, cậu phương diện này không hề có kinh nghiệm.....”

“Đối với nữ nhân không có hứng thú, vậy có được tính không?” Vệ Bình con người hồng hồng suy nghĩ nói, chậm rãi gần từng tiếng, “Em xem nữ nhân trần trường cũng không có xúc động, chính là.....những lúc nhìn anh đều muốn được anh ôm.....muốn được hôn anh.....Hương vị của anh thật thích, em một mực thích anh.....Lúc tự an ủi cũng nghĩ đến anh.....Này không phải là thích sao?!”

Vật nhỏ này muốn chết hay sao mà nhìn hấn với ánh mắt như vậy a, hấn không chịu nổi loại kích thích này đâu.

Nhìn biểu tình cứng ngắt xấu hổ của hấn, Vệ Bình hiểu lầm ý tứ, lúi thủ sâu vào sôpha, không tự chủ được âm thanh nức nở bắt đầu truyền ra: “Không sao cả, đại ca..... Em hiểu được mà.....Ngoài miệng nói không ngại, kỳ thật trong lòng anh vẫn là không thoải mái.....là tại em không tốt.....Em chỉ muốn lặng lẽ âm thầm thích anh, không nghĩ sẽ đem lại phiền toái cho anh.....Anh cứ đối xử với em giống như trước đi! Em biết rồi.....Thực xin lỗi.....Em sẽ dọn ra ngoài.....Em sẽ biến mất.....Thực xin lỗi.....”

Nhìn thấy bả vai trắng nõn bất lực run rẩy, rõ ràng đau khổ như vậy còn muốn liều mạng kìm nén tiến khóc, Lục Khải hiểu được chính mình đã không còn đường để thoái lui.

“Vệ Bình.....Uy, sóc con, cậu hãy nghe tôi nói.” Hắng dùng lực kéo Vệ Bình, làm cho cậu mặt đối diện mặt hấn, “Không phải bất cứ ai thích nam nhân cũng đều là đồng tính luyến ái.”

Nếu vẫn còn khóc.....thì đã hết cách.....

“Bất quá tôi cũng là một người.....”

Ánh mắt mở lớn, không tin nhìn hấn một cái, nghi hoặc ngoáy lỗ tai.

“Hơn nữa nhiều lần tôi cũng muốn nói cho cậu biết.....” Lục Khải cố gắng lắm cuối cùng cũng nói được một câu.

Vệ Bình kinh ngạc nhìn hấn, giống như đang đếm từng nếp nhăn trên mặt, sau đó cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn hơi hơi mở ra, thấp giọng nói thầm một câu: “Gạt người.”

“Lừa gạt cậu tôi sẽ biến thành con cẩu.” Lục Khải thực lòng trả lời.

“Như vậy.....” Ánh mắt đen láy nhìn vào mắt hấn, sợ hãi cố gắng tìm kiếm sự thật, “Lặp lại lần nữa.”

Lục Khải nở nụ cười, cúi đầu hôn lên trán cậu, ôn nhu nói: “Anh thích em, sóc con.”

Không hề báo trước, nước mắt Vệ Bình liền chảy xuống, ướt đầm khuôn mặt, cậu oa oa khóc lớn lên, bổ nhào vào trong lòng Lục Khải, gât gao ôm cổ hấn, đem mặt mình cọ qua cọ lại trên vai Lục Khải, tận tình phát tiết hết những đau khổ cùng khoái hoạt của mình.

Lục Khải từ lúc sinh ra đến nay thì đây là lần thứ hai hấn tỏ tình. Sau một hồi hỗn loạn, Vệ Bình trở nên kích động, vừa khóc vừa cười, liều mạng ôm hấn đến chết cũng không buông tay, kết quả hấn không trụ nổi thành ra hai người cùng ôm nhau ngã xuống đất một cái rầm, làm cho hàng xóm dưới lầu tức giận gào lên mắng.

Thật vất vả mới vứng vàng giữ được Vệ Bình đang kích động, Lục Khải đáng tiếc nhìn thấy áo của mình đã dính đầy nước mắt nước mũi, hắn nói muốn đi ngủ, Vệ Bình sống chết muốn cùng hắn ngủ chung, hơn nữa lại hùng hồn nói tình nhân thì phải ngủ chung một giường. Vì thế hai nam nhân miễn cưỡng chen chúc trên chiếc giường nhỏ hẹp này, Vệ Bình đành phải nằm nghiêng, thân thể chui vào trong lòng ngực của Lục Khải, còn Lục Khải thì ôm lấy thắt lưng của cậu – không phải vì thân thiết, mà bởi vì sợ cậu té xuống đất.

“Ngày mai chúng ta phải đi mua một cái giường đôi.” Lục Khải ôn nhu nói, trong lòng lại một trận hoảng hốt, thiếu niên trong lòng ngực thân thể mềm dẻo ấm áp, hơi thở tản ra sức sống, những chuyện phát sinh khi này cảm thấy có điểm không thật, sóc con nằm trong lòng ngực đây là thật hay chỉ là một giấc mộng xuân a?

Vệ Bình cũng nhất trí với hắn, ánh mắt hạnh phúc, rốt cuộc nhện không được nói: “Đại ca.....Em cảm thấy hiện tại giống như đang nằm mơ.”

Hắn mới thật sự đang nằm mơ đây, năm sáu năm trước, hắn cũng đang nằm ôm nam nhân như vậy.

“Hình như không phải giấc mơ đâu.....Chị gái cùng anh rể đã chết.....Bỏ em lại một mình” Vệ Bình âm thanh rất nhỏ, “Thật sự.....Em cứ nghĩ bọn họ không có chuyện gì hết, chỉ là không có tiền rồi chạy trốn, bởi vì không kịp nói cho em biết nên bỏ em lại, bọn họ sớm hay muộn gì cũng về tìm em.....Đến bây giờ em vẫn không thể tin được.....Nhưng em có cảm giác bọn họ vẫn chưa có chết, nói không chừng qua vài năm, bọn họ bình an vô sự xuất hiện trước mặt em.....Em có phải thật sự rất ngốc không đại ca?”

Lục Khải thở dài, an ủi nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, bất quá chỉ là những lời đồn đãi, ngay cả cảnh sát cũng không biết, như thế nào mấy người kia lại biết, cũng quá nhầm nhứ, nói không chừng là lừa gạt, lão chủ nhà tự lão đoạ lão thôi.”

“Àn, em cũng không tin chị gái cùng anh rể đã chết.....Có người nói nếu ai có thân nhân sắp chết, liền về báo mộng, nhưng em vẫn không có mơ thấy gì hết, có lẽ bọn họ.....nhất định sẽ không xảy ra chuyện, đúng hay không?”

Lục Khải căn bản chưa bao giờ tin mấy loại đồn đãi ma quỷ này, nhưng sóc con đã hỏi hắn, hắn cũng chỉ hàm hồ nói: “Cũng có thể, đừng nghĩ nữa, ngủ đi.”

Vệ Bình đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn tròn mắt nhìn hắn, Lục Khải có chút mất tự nhiên, hai gần gần gũi như vậy, nghĩ muốn xoa người né tránh tầm mắt của cậu cũng không được.

“Đại ca, anh thật tốt.....” Vệ Bình nói rất nhỏ, “Lần đầu tiên gặp em đã rất thích anh rồi, thường xuyên núp sau cánh cửa nhìn anh xuất môn, nhưng anh lại rất ít ra ngoài Lúc phát hiện không thấy chị với anh rể, lúc ấy ngay cả giải quyết như thế nào em cũng không biết, giống như một người rơi xuống vực, không biết đi đâu, không biết làm gì.....cũng rất tự nhiên ngồi trước cửa nhà anh, nghĩ không chừng anh sẽ mở cửa đi ra và cho em vào.....Cho nên em một mực chờ anh đi ra.....Cho dù chủ nhà thấy cũng không sợ, em chỉ nghĩ, anh nhất định sẽ ra.....nhất định sẽ thu giữ em.....”

Nào có a, lúc ấy không phải cậu sống chết không chịu đi, hắn như thế nào thêm quan tâm, bản thân đã gặp rất nhiều phiền toái rồi, bất quá không nghĩ tới sẽ động lòng, liền thu nhận đũa nhóc kia.

“Cái kia.....Đại ca, anh chừng nào thì..... làm tình với em?” Vô thức lấy tay vẽ vẽ trước ngực Lục Khải, Vệ Bình nhỏ giọng hỏi.

“Ngủ đi! Đã quá khuya rồi, ngày mai em không phải đi làm sao.” Lục Khải bắt lấy ngón tay đang lộn xộn của cậu, nghĩ muốn làm tình cũng không phải thời điểm thích hợp a, bộ cậu muốn ngày mai không ngồi đây nổi đi làm sao?!

“Nhưng vấn đề này rất quan trọng nha.” Vệ Bình kiên trì nói, sau đó âm thanh nhỏ nhỏ phóng túng, mang theo một chút ngưỡng chừng một chút chờ mong hỏi: “Đại ca khi nào thì Làm tình với em?”

Lục Khải đem cậu ôm chặt, không cho lộn xộn nói: “Ngày mai nói cho em biết, còn có, không được gọi anh là đại ca! Nghe thật kỳ quặc.”

Hắn là đồng tính luyến ái, hắn thích sóc con, nhưng không có nghĩa là hắn thích huynh đệ chi luyến.

“Vậy thì gọi anh như thế nào? Khải ca?”

“Không được.” Càng ngày càng giống như gọi xã hội đen.

“A Khải? Hi hi, nghe thật mất mặt.”

Lục Khải xem như bó tay, nếu tiếp tục đùa giỡn sẽ thức tới sáng, nâng cằm sóc con lên hôn một cái, sau đó lần thứ hai nói: “Ngủ!”

Hết chương 6

7. Chương 7

Buổi sáng lúc bảy giờ, đồng hồ báo thức ở phòng khách vang lên, làm Lục Khải giật mình tỉnh giấc nhưng không có mở mắt, cảm giác được thân thể ấm áp trong lòng ngực lặng lẽ chui ra khỏi chăn, đôi chân trần chạy nhanh ra phòng khách tắt tiếng chuông báo thức, sau đó quay trở về, động tác nhanh nhẹn mặc quần áo, cố gắng yên lặng chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Hắn hơi mở mắt nhìn Vệ Bình từ trong phòng tắm chạy ra, khi cậu bắt gặp ánh mắt của hắn liền sững sờ một chút, sau đó đỏ mặt, cúi đầu chạy như bay ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa, xuống lầu, khi chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân, Lục Khải mở to mắt, mỉm cười đứng dậy, nghiêng tai âu yếm lắng nghe âm thanh của sóc con chạy đi mua điểm tâm cho hắn..... Đứa nhóc đơn độc tinh khiết kia, tuy rằng đã cùng chính mình quan hệ tình nhân, nhưng vẫn khờ dại như trước kia, vẫn hành động theo thói quen.....

Nếu đổi lại thành người yêu lúc trước, chắc chắn sẽ bị người kia hất nguyên một ly nước vào người, hàng lông mi xinh đẹp sẽ nhắm lại, lạnh lùng nói: “Em là nô lệ của anh sao?” Bắt hắn năn nỉ nửa tiếng đồng hồ mới bỏ qua.

A, không thể tiếp tục nghĩ nữa, như vậy sẽ không công bằng với sóc con, chính mình cũng nên quên đi quá khứ, từng nghĩ rằng trái tim này sẽ không vì bất cứ người nào khác rung động, hiện tại đã đập trở lại, quá khứ cứ để cho nó trôi qua, bắt đầu lại một lần nữa, mặc kệ khó quên cỡ nào cũng phải quên, bởi vì đã có sóc con bên cạnh a.....

Dưới lầu truyền lên tiếng bước chân, từ nhỏ biến thành lớn, sau đó là tiếng tra chìa khoá mở cửa, Vệ Bình nhanh nhẹn tiến vào phòng khách, đại khái mua hai bao thức ăn gì đó đặt lên bàn ăn, thổi thổi ngón tay, sau đó vang lên tiếng nhai nuốt nho nhỏ, ừng ực uống sữa đậu nành, chắc bởi vì uống quá nhanh nên bị nghẹn, nhẹ giọng ho một tiếng.....

Lục Khải tới bây giờ vẫn thường cách một bức tường mỏng lắng nghe động tĩnh của sóc con, dường như đã trở thành sở thích thú vị, có vài lần hắn thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Hình như đã ăn xong rồi, Vệ Bình chạy đến cửa mang giày, bỗng nhiên lại quay trở về, lúc cậu sắp mở cửa phòng, Lục Khải nhanh chân chạy về giường đắp chăn nhắm mắt giả bộ ngủ.

Nệm hơi hơi lún xuống, sóc con chắc đã leo lên, trên mặt cảm giác được tiếng hít thở rất nhỏ của cậu, giống như đang do dự, sau đó hương dầu gội bay vào mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lạnh của Vệ Bình dán lên, đôi môi ấm áp như chuồn chuồn lướt trên cánh môi của hắn một cái liền rời đi, sau đó thấp giọng oán giận: “Phải cạo râu.”

Cậu nói xong, Lục Khải đột nhiên từ trong chăn vươn tay ra một phen ôm lấy, Vệ Bình bất ngờ hét lên một tiếng liền bị hắn đem đặt dưới thân, xấu xa cười nói: “Hôn trộm người khác là một hành vi không tốt a, sóc con.”

“Anh đã thức rồi!” Vệ Bình mở to hai mắt kêu lên, “Em cố gắng không phát ra tiếng động lớn sợ đánh thức anh.....Giả bộ ngủ cũng là hành vi không tốt, vốn có thể cùng nhau ăn sáng, anh đứng lên đi, em muốn đi làm.”

Thật đúng là một con sóc chưa trưởng thành a, bị hấn đem đặt dưới thân vậy mà không đỏ mặt, tim vẫn đập bình ổn, cư nhiên còn lý sự bắt hấn đứng lên, để cậu đi làm!

Lục Khải buông tay, lười biếng xoay người nằm trở về giường, miệng lầu bầu: “Ai kêu em không gọi anh, nếu muốn cùng ăn sáng thì phải gọi anh một tiếng chứ.”

“Anh bình thường ngủ tới tám giờ, em muốn cho anh ngủ nhiều hơn một chút, nếu đã thức dậy rồi thì nhanh đi rửa mặt, sửa soạn nhanh vẫn còn ấm.” Vệ Bình từ trên giường bước xuống, bắt đầu mang giày, “Buổi tối anh muốn ăn gì, em đi mua.”

Lục Khải từ phía sau ôm lấy cậu, cố ý ghé vào lỗ tai mẩn cảm thối một hơi, Vệ Bình hạnh phúc nở nụ cười, nhéo hấn một cái, bắt đầu mang chiếc giày còn lại: “Làm gì vậy a!”

“Không phải tối hôm qua nói phải đi mua giường sao? Anh đợi em tan ca, sau đó sẵn tiện đi mua giường, rồi ăn tối ở ngoài xong hãy về.” Lục Khải vỗ vỗ vai cậu, “Anh mời khách, cho nên đừng lo lắng.”

Vệ Bình mang xong hai chiếc giày, quay đầu lại, con người đen lầy ngập nước sáng long lanh nhìn hấn, đôi môi hồng nhuận hơi cong lên, bỗng nhiên mặt đỏ bừng, gương mặt quay đi chỗ khác, một bên chạy ra cửa một bên cố ý cười nói: “Cái này có được gọi là “hẹn hò” không?” Nói xong, không đợi Lục Khải trả lời, nhanh như chớp chạy mất tiêu, cửa nhà chưa kịp đóng.

Lục Khải dựa người vào đầu giường, mỉm cười nhìn bóng dáng cậu rời đi, thoải mái nằm xuống, tự nhủ nói: “Đúng vậy, chính là hẹn hò”.

Thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, lúc Lục Khải xuất môn mặt trời vẫn còn sáng lạn, trước khi đi hấn đã cạo râu, mặc quần áo đẹp hơn mọi lần, thêm chiếc áo khoác bên ngoài, sáng khoát hừng phấn đi đến chỗ làm của Vệ Bình, đúng vào thời điểm tan ca, Vệ Bình cách lớp thủy tinh nhìn thấy hấn, không giống lúc trước cười tươi đến chói mắt, ngược lại mặt hơi đỏ lên, có chút gương mặt cúi đầu, niềm vui trong ánh mắt không thể nào che dấu được, vội vàng chào từ biệt đồng nghiệp, cởi đồng phục tạp dề móc lên cái giá treo đồ, chạy như bay ra trước cửa, ngẩng mặt lên nhìn hấn: “Lục Khải!”

Kêu tên trực tiếp nghe rất thích, đây chính là lần đầu tiên cậu gọi hấn như vậy, Lục Khải nghĩ nghĩ, bỗng nhiên phát hiện chính mình giống như một nam nhân mới biết yêu lần đầu, gặp được người yêu nhỏ, được nghe một tiếng gọi âu yếm, ngây ngô nở nụ cười.

Đương nhiên hấn sẽ không cười như thế làm mất hình tượng a, đành phải nghiêm mặt gật đầu, nhìn Vệ Bình nói: “Đi. Chúng ta đi mua giường.”

Vệ Bình mạnh mẽ gật đầu, đi theo phía sau hấn, đi được hai bước, cảm thấy không đúng, lập tức xông lên cùng hấn đi ngang hàng, nhưng không có nói gì, lỗ tai có chút đỏ.

Ba giờ chiều, tàu điện ngầm không có nhiều người, bọn họ ngồi ở giữa, Lục Khải làm như không có chuyện gì nhìn cửa sổ, trên kính cửa sổ hiện lên khuôn mặt Vệ Bình đang trộm nhìn hấn, một lát sau, Vệ Bình phát hiện Lục Khải trên kính có thể nhìn thấy chính mình, liền làm cái mặt quỷ, mỉm cười không phát ra tiếng.

Không quen sóc con im lặng như vậy, bất quá nghĩ đến cậu cùng hấn giống nhau, đang là quan hệ bạn chung phòng đột nhiên biến thành quan hệ tình nhân không kịp thích ứng đi? Lục Khải trong lòng cười nghĩ như vậy, chính mình cùng người lúc trước phải mất tám năm, hiện tại, đối với sóc con, có lẽ tám ngày là đủ rồi.

Sự thật chứng minh ngay cả 8 tiếng cũng không cần, Vệ Bình liền khôi phục nguyên trạng, hai người vừa đi đến cửa hàng nội thất, Vệ Bình tùy tiện nhìn thoáng qua liên kinh hô: “Nơi này rất mắc! Chúng ta đi nơi khác đi đại ca!”

“Em quay trở lại cho anh!” Lục Khải ôm lấy cậu, hướng bên trong đi vào, “Giường rất quan trọng đó, đương nhiên phải mua loại tốt một chút, em cũng không muốn đang ngủ tự nhiên chân giường đột nhiên bị gãy đi.”

Vệ Bình bị hấn kéo đi vào bên trong, thấy bảng giá lại hết hồn, phản bác nói: “Sẽ không đâu a, chỉ là ngủ thôi, đâu cần phải mua loại tốt? Cũng đâu có ở trên giường vận động.....”

Nói tới đây hai người bọn họ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì liền đỏ mặt bừng bừng, Lục Khải đang cố gắng điều chỉnh hô hấp, Vệ Bình mắt nhìn qua nhìn lại, cười gượng nói: “Cái kia nhìn rất tốt, em đi qua đó nhìn.” Nói xong bước đi giống như đang chạy trốn.

Sắc trời đã bắt đầu tối, Vệ Bình vẫn khăng khăng giữ vững lập trường của chính mình, Lục Khải có để ý cái mấy giường, đều bị cậu nói mắc quá hoặc không cần tốt như vậy đâu, liên tiếp lắc đầu, Lục Khải bắt đầu đi theo cậu tiếp tục lựa chọn. Lần này thật vất vả cậu mới có thể nhìn trúng được cái giường gỗ màu đen, vững chắc kiên cố, không có hoa văn rườm rà, giá cũng tương đối không quá mắc.

“Cái này thì sao? Được không a?” Cậu quay lại hỏi Lục Khải, hẳn từ lâu đã không thèm chọn lựa nữa mà để mặc cậu, muốn lựa gì thì lựa, nhìn thấy Vệ Bình cười lấy lòng, vì thế gật gật đầu, không quên hỏi lại một câu: “Bắt quá nhìn hơi thấp a, em thích loại này sao?”

Loại giường này thích hợp đặt trong căn phòng rộng, mang phong cách cổ thì nhìn rất hoàn mỹ, nhưng cái chính là sóc con thật sự thích sao? Hẳn không tin lắm.

“Thấp sao?” Vệ Bình ngồi lên giường, nhún nhún mấy cái, ngẩng mặt mỉm cười với hắn nói, “Như vậy cho dù giường có sập cũng không sợ a, hi hi.”

Lục Khải nhìn không được lấy tay vò mái tóc đen của cậu, cố ý phụng phịu nói: “Đừng có nghĩ anh lợi hại như vậy, sóc con”

Vệ Bình cười hi hi, thừa dịp đứng trong góc không ai nhìn thấy, chui đầu vào lòng ngực hắn cọ cọ một trận, mới ngẩng đầu lên, hai má hồng hồng, mắt đen ngượng ngùng nhưng lại tràn ngập sự chờ mong, nhỏ giọng nói: “Chờ em có tiền, muốn mua giường cao thì mua giường cao, muốn giường thấp thì mua giường thấp, mua luôn hai cái.....”

“Không thể được?” Lục Khải làm bộ giật mình, “Em muốn từ tối đến nửa đêm ngủ một cái, từ nửa đêm tới sáng ngủ một cái sao? Vậy thì còn ngủ gì được nữa? Anh nói trước, xương cốt anh già rồi nên không phục vụ em nổi đâu.”

“Không phải vậy mà!” Vệ Bình gần như làm nũng nói, “Mua về vừa dùng để ngủ, vừa dùng để nằm đọc sách a.”

Cậu vừa mới nói xong, phía trước có một người dắt theo một thằng nhóc con quá hưng phấn nhảy hết lên giường này tới giường khác, khiến cho nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới ngăn cản, làm thành một trận huyên náo.

“Không phải đâu?” Lục Khải cúi đầu nhìn Vệ Bình, “Em bây giờ không còn là con nít nữa, hiện tại cho em nhảy nhót trên giường sẽ bị đụng đầu a.” Nói xong hắn tà ác cúi người thì thầm vào tai Vệ Bình, “Không thì để anh chỉ em cách vận-dộng-trên-giường đi.”

Vệ Bình mặt đỏ bừng bừng, thân thể bất an xê dịch, nhỏ giọng nói: “Hạ lưu, sắc lang!”

“Đi? Đầu của em suy nghĩ cái gì vậy a!” Lục Khải tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi, “Thay ra giường thì có cái gì hạ lưu? Trước kia anh vẫn thường xuyên làm a.”

Nói xong hắn vui vẻ cười đi tới quầy thu ngân, để Vệ Bình một mình ngồi đó nghiền răng nghiền lợi.

Chọc ghẹo con nít thật sự sướng khoái a.

Nhận hoá đơn, trả tiền, Lục Khải lôi kéo Vệ Bình đang lưu luyến nơi này đi ra cửa: “Nhìn đủ chưa? Ngày mai giường sẽ được giao tới, hiện tại đi ăn cơm.”

“Ân! Em muốn đi ăn McDonalds!” Sóc con ánh mắt toả sáng yêu cầu.

Đầu đầu, cái loại thức ăn rác rưởi đó thì ngon chỗ nào? Lục Khải nhu nhu cái trán, mệt mỏi nói, “Vệ Bình, đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, em có biết thưởng thức không vậy? Đương nhiên phải tìm một nhà hàng có không khí yên tĩnh lãng mạn ăn tối a, tiệm thức ăn nhanh thực hỗn loạn.”

“Không tốt sao? Nhưng thực thoải mái a.” Vệ Bình khó hiểu nói, “Nghe nói những cặp tình học trung học hẹn hò đều đi McDonalds hoặc KFC, đại ca, tốt nhất chúng ta đi McDonalds nha? Nghe nói hiện tại có món gà mới ăn ngon lắm!”

“Ừ, tại sao vẫn còn gọi anh là đại ca a?” Lục Khải khó chịu đưa tay bóp mũi cậu, “Anh vốn chuẩn bị rất nhiều tiền để đưa em đi ăn ở nơi sang trọng một chút, ăn hải sản mắc tiền, ai biết em lại không chịu, ai, không còn cách nào, đành phải nghe lời em thôi!”

Trong lòng hắn nghĩ chắc chắn sóc con nghe như vậy sẽ nhảy dựng lên đổi ý, ai ngờ đầu Vệ Bình hai mắt sáng rực lên một chút, than thở nói: “Oa! Hải sản nhất định là rất mắc! Vẫn là từ bỏ, chờ em có tiền.....”

“Sóc con!” Lục Khải dở khóc dở cười nói, “Không cần chờ tới khi em có tiền đâu! Hiện tại anh mời!”

“Vậy thì không cần.” Vệ Bình thực kiên trì lắc đầu nói, “Hải sản ít lắm ăn không no, với lại không mang về được, ăn McDonalds a, chúng ta có thể gói về nhà, chừng nào đói.....có thể hâm lại ăn a, Lục Khải, anh không nên phí tiền mời em ăn hải sản.”

Lục Khải nghĩ nghĩ, cười nói: “Vậy thì ăn cái khác, đổi qua rong biển đi.”

“Oa! Anh không hiểu gì hết! Rong biển cũng là một loại hải sản sao?!” Vệ Bình kêu to.

“Em mới là người không hiểu! Rong biển như thế nào là hải sản?” Lục Khải cười gõ đầu cậu.

“Em vẫn muốn ăn gà McDonalds a!” Vệ Bình cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói, “Ít nhất được khuyến mãi thêm khoai tây chiên a.”

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cậu, Lục Khải đành phải đem kế hoạch hẹn hò lãng mạn quảng ra sau đầu, cười nói: “Hảo! Chúng ta đi ăn gà –”

“McDonalds?” Vệ Bình ánh mắt hưng phấn chờ mong.

“Sai, là KFC!” Lục Khải cười lớn ôm lấy bờ vai cậu, “Kế hoạch của mỗi người cùng bị phá hủy mới công bằng!”

Vệ Bình không chút tức giận cười với hắn: “Như vậy anh sẽ lỗ đó nha, bởi vì em cũng thật thích KFC!” Nói xong thoát khỏi cánh tay của hắn, vui vẻ chạy về phía trước, vừa cười vừa nói: “Lần này em sẽ đứng xếp hàng mua, anh giữ chỗ!”

Nhìn thấy bóng dáng hưng phấn của cậu, Lục Khải hít một hơi thật sâu, bên môi nở lên nụ cười thực sự từ trong lòng: sóc con a, thật sự là một đứa nhỏ đáng yêu.

Bất luận là ngày lễ hay ngày thường, buổi tối trong KFC lúc nào cũng náo nhiệt, Vệ Bình mua gà, một ly nước ngọt xong rồi Lục Khải mới đuổi theo tới nơi, cười cười, mua thêm bánh trứng, hai miếng gà cay, còn mua hai phần tôm viên mới được giới thiệu ra thị trường, một ly hồng trà, thông thả quay về chỗ ngồi, chính mình vừa uống hồng trà, vừa đem thức ăn đẩy sang Vệ Bình: “Nè, vừa lúc có tôm, xem như hải sản đi.”

Vệ Bình không có ngạc nhiên giống lần này mà thực vui vẻ hỏi: “Là của em hết sao? Vậy phần của anh đâu?” Nói xong không chút khách khí bốc lên một viên tôm bỏ vào miệng, ánh mắt hưởng thụ nheo lại: “Ngô, thật ngon quá!”

“Thức ăn rác rưởi a, anh mới không ở trong này ăn.” Lục Khải trêu chọc nói, “Có rảnh mang em đi ăn một bữa chính thức, ở đó tôm có hương vị ngon hơn nhiều.”

Vệ Bình hoài nghi nhìn hắn, cắn một ngụm rất lớn nói: “Anh còn chưa ném qua làm sao biết ngon?”

“Hừ, KFC nổi tiếng thế giới về thức ăn nhanh, bên trong làm sao ăn ngon hơn nhà hàng được.”

“Đại ca thật thành kiến a, anh ăn một miếng thôi, ngon lắm đó.” Vệ Bình chưa từ bỏ ý định mà đem một miếng tôm đến bên miệng hắn, Lục Khải vội vàng né tránh, nhỏ giọng nói: “đừng nháo, ở đây là nơi công cộng.”

Hôm nay hắn nhìn như thế nào cũng coi như anh tuần đầy khí chất, cùng sóc con một chỗ chỉ sợ ai cũng không cho rằng đây là quan hệ cha con đi?

Vệ Bình tay rút về, nhưng vẫn để trong không khí: “Vậy anh ăn một ngụm thôi, nói anh mời khách, vậy mà anh một miếng cũng không ăn, mình em ăn rất kỳ quái nha.”

“Có cái gì kỳ quái.” Lục Khải nhún nhún vai, “Anh không phải đang uống trà sao?”

“Nào có ai đến KFC lại uống trà?!” Vệ Bình bắt mẫn nói, lại cắn một ngụm rất lớn, sau đó khoan dung nói, “Quên đi, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm, không đi KFC nữa, anh nếu vẫn không chịu ăn em sẽ rất thương tâm.”

Lục Khải buồn cười nhìn cậu: “Em thích KFC đến như vậy a?”

“Đúng vậy.” Vệ Bình hợp tình hợp lý nói, “Thời gian em đi học đều nghe mọi người bàn tán về KFC, McDonalds, khi đó em không được ăn, hiện tại đương nhiên rất muốn ăn.”

Lục Khải thở dài lắc đầu: “Những người bạn học của em nói không chừng đang hối hận đó, KFC với McDonald có cái gì ngon a, nhìn em kìa, ăn uống như thế con gái mà thấy sẽ rất mất mặt.”

Đem gà nuốt gần hết vào bụng, Vệ Bình liếm liếm ngón tay dính sốt của mình, không rõ ngẩng đầu hỏi: “Vì sao phải chú ý tới mặt mũi? Không phải chỉ cần mình thích thì quan tâm suy nghĩ của người khác làm gì?”

Những lời này truyền đến lỗ tai của Lục Khải làm cho tâm hắn bỗng nhiên động một cái, nhẹ nhàng mềm mại, cảm giác hạnh phúc làm cho hắn kìm lòng không đậu mỉm cười: đúng vậy, không phải chỉ cần thích là được sao? Vì cái gì lại áp đặt suy nghĩ của mình yêu cầu sóc con phải làm theo?

“Không cần chờ lần sau!” Hắn khoát trá tuyên bố, “Liên lần này đi!”

“Cái gì?” Miệng chứa đầy tôm Vệ Bình hàm hồ hỏi.

“Em không phải muốn mời anh ăn cơm sao? Không cần chờ lâu, liên lần này đi, anh muốn cái. . . miếng gà kia! Thêm một miếng nữa!”

“Oa! Đại ca, anh thật xảo trá! Rõ ràng đâu phải hôm nay anh mời em ăn cơm đâu!”

“Đúng vậy, anh mời rồi nha, hiện tại em phải mời lại.”

“Em bao anh ăn kem, sau đó anh tự mời chính mình ăn có được hay không a?”

“Không được! Hiện tại anh đi mua, trở về tìm em đòi tiền vậy.”

“Oa! Em bị phá sản!”

Hết chương 7

8. Chương 8

Mùa đông rốt cuộc cũng đến, Lục Khải thực chán ghét mùa đông, hắn cả ngày trốn trong nhà, thời điểm phải đi ra ngoài mua cơm khiến hắn rất mệt mỏi, nhưng mùa đông năm nay lại khác với những năm trước, Vệ Bình thấy thiếu cái gì sẽ tự mình đi ra ngoài mua về. Trên thực tế hắn căn bản không cần bước chân ra khỏi nhà, chính là ma xui quỷ khiến, lúc ánh mặt trời sáng sủa, hắn còn có thể yên tâm ngồi máy tính lên mạng, nhưng khi trời gió lớn hoặc mưa, hắn luôn tìm lý do để ra ngoài, hơn nữa thường xuyên đi tới chỗ làm của Vệ Bình, có khi Vệ Bình nhìn thấy, sẽ lên lút chạy lại chào hắn, rồi tới thời gian tan tầm, cùng nhau đi ăn cơm ven đường, sau đó trong bóng đêm, cười nói chậm rãi trở về nhà.

Đôi khi, Vệ Bình không có nhìn thấy hắn, hắn cũng chỉ đứng lẳng lặng nhìn theo nhất cử nhất động của đứa nhỏ kia, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, tranh thủ lúc rảnh rỗi tập vài động tác thể dục, thân thể sóc con mềm dẻo, con người đen lấy linh động. . . Xem trong chốc lát, liền xoay người rời đi.

Hôm nay tuyết rơi đầu mùa, tuy rằng không lớn, bông tuyết phiêu phiêu dào dạt nhìn thật lung linh mỹ lệ, rơi xuống mặt đường, trên nóc nhà, tích thành một lớp băng mỏng.

Hắn dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn thấy bông tuyết từ trên trời xám xịt rơi xuống, thật lâu không có được nhàn nhả như vậy nhìn ngắm phong cảnh đi? Những mùa đông năm trước cũng không biết cảnh sắc ra sao,

thậm chí trải qua như thế nào nào cũng không biết, hiện tại mỗi ngày chỉ cần thoả mãn những nhu cầu cơ bản của mình là được, đầu tư cổ phiếu trên mạng để duy trì cuộc sống, kỳ thực kiếm tiền đối với hắn rất dễ dàng, nhưng hắn không muốn bon chen nữa, cái địa phương này có thể giúp hắn một lần nữa làm lại quá khứ không? Như vậy hắn lúc trước nguyện ý từ bỏ thì còn ý nghĩa gì nữa?

Rời đi. . . chính xác hơn là trốn tránh. Chính mình năm đó cùng với mình năm nay, đều giống nhau, không dám đối mặt, đơn giản muốn lẫn trốn, thực không giống một nam nhân a. Ngay cả tình cảm cũng khiến mình suy sụp đến cái dạng này, nhớ đến tuổi trẻ hăng hái chẳng những buồn cười, hơn nữa cảm thấy thật ngây thơ khi nghĩ rằng mình là đứa con của Thượng đế a.

Bất quá hiện tại, hắn có sóc con, bóng ma quá khứ có phải hay không sẽ có một ngày tiêu tán đi? Có lẽ, rốt cuộc thượng đế vẫn là không từ bỏ hắn đi.

Đang suy nghĩ, phía sau truyền đến âm thanh mở cửa, Lục Khải chưa kịp đứng lên, Vệ Bình đã mang một thân thất gió lạnh lao tới, từ phía sau ôm lấy cổ hắn, đem khuôn mặt gần đông lạnh cọ cọ lên mặt hắn, một bên run rẩy kêu: “Lạnh quá thật lạnh quá. . .” Một bên ý xấu cười hi hi.

Bị khuôn mặt cậu lạnh như băng áp sát vào làm Lục Khải thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ôm cậu ngồi trên đùi, đem tay hai cậu nắm trong lòng bàn tay của hắn sưởi ấm: “Trời lạnh cũng không biết mặc nhiều quần áo, cái bao tay lần trước mua đâu? Vì cái gì không mang?”

“Vốn có mang theo a, sau đó muốn đi mua một số đồ vật, sợ đánh mất, bỏ vào ba lô, kết quả quên luôn.” Hai tay Vệ Bình được nắm lấy, dùng mũi nhỏ của mình cọ qua cọ lại trên mặt Lục Khải, “Hết lạnh, hết lạnh. Hi hi.”

“Tiểu bại hoại, chính mình lạnh còn muốn kéo theo anh.” Lục Khải miệng nói xong lại giơ hai cánh tay đem thân thể Vệ Bình siết vào lòng ngực, găt gao ôm, ngay từ đầu, bị lạnh giống như tượng búp bê plastic không có độ ẩm, chỉ cảm thấy nhiệt độ ẩm áp bên ngoài truyền vào chậm rãi, rồi nhiệt độ cơ thể Vệ Bình theo quần áo truyền ra ngoài, ngược lại so với Lục Khải còn ẩm áp hơn.

Vệ Bình từ trong lòng ngực hắn ngẩng đầu, cười đến vui vẻ: “Cái này người ta kêu là đồng cam cộng khổ, em lạnh như vậy, đương nhiên cũng muốn cho anh nếm thử chút tư vị, đại ca thực ẩm áp, so với áo khoác lông hay chăn đều ẩm áp hơn!”

Nói xong cậu hôn lên mặt Lục Khải một cái, từ trên đùi hắn nhảy xuống, chạy vào nhà bếp, khoái hoạt nói: “Đêm nay mình ăn mì gói nha Lục Khải? Tuyệt rồi cho nên chợ không bán đồ ăn . . . Bất quá em có mua mấy quả cam, thực tiện nghi hơn nữa còn rất ngọt.”

“Được.” Lục Khải đứng lên, bước qua đó, Vệ Bình ngồi xổm trên mặt đất, cậu mở tủ lạnh ra nhìn, ảo não nói: “Lần trước mà giữ lại khối thịt bò thì tốt rồi, như vậy hôm nay có thể làm mì thịt bò ăn.”

Lục Khải cũng ngồi xổm xuống bên người cậu, tư thế này trước kia hắn tuyệt đối không bao giờ làm, hiện tại lại làm vô cùng tự nhiên, nhìn thoáng qua tủ lạnh nói: “Không sao đâu, để anh đi mua.”

“Không cần, trời lạnh như thế, không ăn thịt cũng không sao, để ngày mai em nhớ mua là được.” Vệ Bình nghiêm mặt đối hắn cười, “Ngày mốt em được nghỉ, sẽ đi mua một đồng thức ăn ngon về!”

Lục Khải theo thói quen sờ sờ đầu của cậu: “Đứa ngốc, tiền không phải không đủ dùng, khi nào muốn ăn thì cứ đi mua, chờ gì đến ngày nghỉ.”

“Nhưng đi làm sẽ không có thời gian a, chẳng lẽ đại ca anh muốn ở nhà nấu cơm chờ em trở về ăn sao?” Vệ Bình nói xong đã bị lời nói chính mình làm cho bật cười, “Giống như người vợ hiền lương thực đức a.”

“Anh sẽ không bao giờ làm hiền thê đâu.” Lục Khải đầu đầu kịch liệt nói, “Chẳng những không đi làm kiếm tiền, còn chờ người đi làm về nấu cơm, ai nha, sóc con, nếu ngày nào đó em thay lòng đổi dạ muốn lấy chồng khác rồi bỏ trốn, anh chẳng phải sẽ chết đói ở nhà sao?”

Vệ Bình cười đến không thở nổi, cơ hồ muốn té lăn trên đất, may mắn được Lục Khải đỡ kịp, vỗ vỗ mông cậu nói: “Được rồi mau nấu mì đi, em không phải đang đói bụng sao?”

Từ khi hắn biết cậu đem tiền lương của mình để trả tiền thuê nhà cho chị gái, hắn đợi thời gian thích hợp để hỏi nhóc con kia rõ ràng, kết quả dĩ nhiên không để dành cho bản thân cậu một phần tiền, trừ bỏ phần

tiền hùn vô để trả tiền điện nước và đồ ăn, còn lại tất cả đều trả cho lão chủ nhà, hấn giật mình hỏi vậy còn tiền cơm trưa thì sao? Nhóc con kia ấp a ấp úng một buổi mới thành thật khai báo nói cậu không có ăn trưa. Lục Khải hung hăng giáo huấn cậu nửa ngày, cho dù được nghỉ ở nhà cũng không ăn một miếng, hèn chi sóc con mập không nổi, nguyên nhân bởi vì một ngày ăn có hai bữa!

Cho sóc con tiền xài vặt, cậu không chịu nhận, hay là mỗi ngày tìm cậu cùng đi ăn trưa? Chuyện ngọt ngào sến súa như vậy đánh chết Lục Khải cũng không làm được, hấn chỉ có thể ra lệnh cho cậu mỗi ngày ăn sáng phải thật no, tan ca liền lập tức trở về, không được la cà bên ngoài, về nhà lập tức nấu cơm, hấn cũng kéo dài thời điểm ăn trưa, vừa lúc Vệ Bình về cùng nhau ăn, sau đó dùng tiếp cơm chiều, ban đêm phải ăn bữa khuya.

Vệ Bình đẹp tạt dề, hứng nước bắt lên bếp nấu, trong lúc chờ nước sôi ngồi xồm trên mặt đất gọt khoai tây, chẻ làm bốn, để lên thớt xắt hạt lựu, nước sôi bắt đầu bỏ vào luộc, lấy bột nêm từ trong tủ ra cho vào nếm vừa ăn, lấy đũa khuấy khuấy, nước sôi đổi thành màu đục đục, bàn tay nhanh nhẹn di chuyển không ngừng.

Thời điểm quay lại thấy Lục Khải vẫn còn đứng trong nhà bếp liền đẩy hấn ra ngoài: “Anh ngồi vào bàn đi, ở đây chật hẹp như vậy, hai người đứng quá chật a.”

Lục Khải cười cười, ôm lấy cậu hôn một cái vào cái miệng hồng nhuận: “Nhìn bộ dạng của em mới giống như một cô vợ nhỏ hiền lương thực đức a.”

Vệ Bình trên mặt bỗng dưng nổi lên một mảng đỏ ửng, cắn cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Em mới không phải, em chỉ muốn trở thành tình nhân tốt nhất của anh thôi.” Nói xong thanh âm trở lại bình thường: “Đi ra ngoài đi ra ngoài, đứng ở chỗ này không thoải mái.”

Bật cười đi ra khỏi nhà bếp, Lục Khải dọn dẹp hết báo chí trên bàn cơm, dùng khăn lau mặt bàn, hít một cái, trong phòng tràn đầy mùi thơm thức ăn, Vệ Bình thuần thực nấu mì khoai tây, vẻ mặt chăm chú, mảng đỏ ửng trên mặt không có phai nhạt, lông mi thật dài che đầy con ngươi đen láy, nhìn không rõ biểu tình nhưng cái miệng khẽ nhếch lên tiết lộ cậu đang vui vẻ.

Bữa chiều kỳ thật rất đơn giản, chỉ có mì nấu với khoai tây, một chút tương ớt, khi mở nắp nồi ra hương thơm ngào ngạt, gấp đũa là có thể ăn.

Hai người ngồi đối diện nhau, một người một chén, ăn uống trong yên lặng, bữa tối đơn giản kết thúc nhanh, Lục Khải lúc nhỏ được dạy rằng khi ăn cơm mà phát ra tiếng động là hành vi không lịch sự, nhưng hiện tại, hấn buông hết mọi lễ nghi nhàm chán lúc trước, cùng sóc con âu yếm ở chung, tiếng va chạm chén đũa, tiếng húp nước sùm sụp náo nhiệt.

Đôi khi, hạnh phúc cũng rất đơn giản.

Ăn xong, Lục Khải rửa chén, Vệ Bình gọt cam, ngồi trên ghế sofa, xem TV trong chốc lát Vệ Bình liêu chui vào lòng ngực Lục Khải, Lục Khải cũng tự nhiên ôm lấy cậu sưởi ấm, hướng miệng cậu dứt cam, TV đang chiếu phim hoạt hình, hấn chưa hề nhìn qua, chỉ vì muốn có cơ hội ôm chặt Vệ Bình như thế này.

“Lục Khải, em có chuyện muốn nói với anh, em sẽ đi học bổ túc.” Vệ Bình ngẩng mặt lên nhìn hấn, hưng phấn nói, “Hôm nay em có lấy nhiều tài liệu về, anh giúp em nhìn xem, nên học cái gì.”

Nói xong nhảy xuống sofa, lấy giấy tờ trong ba lô, lại chui vào lòng Lục Khải, đưa cho hấn xem: “Nơi này hơi xa một chút, nhưng là trường đại học, chất lượng dạy học chắc chắn rất tốt, là do giảng viên đứng lớp, còn nơi này gần thuận tiện, nhưng chất lượng có lẽ không tốt lắm.”

Cậu còn đem giấy in ra nữa, đôi mắt chớp chớp suy nghĩ, so sánh: “Giá mà cái chỗ gần nhà này dạy tốt một chút, học phí một tháng cũng tốn rất nhiều tiền. . . Lục Khải anh nói xem, nơi nào được?”

Lục Khải bỗng nhiên nhớ đến khoảng thời gian thật lâu về trước, hấn cũng là một đứa nhỏ, phải đối mặt với một đồng trường học, trầm mặc, cẩn thận lựa chọn, khoé môi như có như không mỉm cười, ngón tay mảnh khảnh cầm lấy ngôi trường ở xa, bình thần nói: “Em bây giờ đã có tiền, anh sẽ chọn trường tốt nhất.”

Trong lúc đó cậu gần như đem hết tư liệu để trước mặt hấn . . . Chính là không nghe thấy kết quả?

“Lục Khải?” Vệ Bình ngẩng đầu nhìn, “Làm sao vậy? Anh không thích em đi học bổ túc sao?”

“Úc?! Không có không có.” Lục Khải vội vàng nói, thuận tiện ôm cậu thật chặt, nhìn thấy xấp giấy này, chỉ là loại giấy photo thông thường, một chút thiết kế đa dạng cũng không có, chắc chắn là tờ rơi được phát trên đường, “Như thế nào lại ngoan thế, muốn đi học bổ túc?”

Vệ Bình có chút ngượng ngùng nói: “Anh đã biết rằng em chưa có tốt nghiệp trung học. . . Vốn muốn nhanh chóng tìm việc làm để kiếm tiền phụ giúp chị, chính là. . .” Cậu có chút khổ sở, giọng nói thấp xuống, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên, “Hiện tại bên ngoài có nhiều người kiếm việc, em cũng muốn nâng cao trình độ một chút a, không thể cả đời đều làm nhân viên trong cửa hàng tạp hoá được, thêm nữa, tiền thuê nhà thiếu nợ lúc trước em đã trả hết cho chủ nhà, tháng này bắt đầu có tiền tiết kiệm. Để dành thực tốt, bất quá em vẫn muốn đi học.”

Thời điểm nói chuyện ánh mắt đều toả sáng, đứa nhỏ này thực ham muốn đi học, khoảng thời gian bị bắt nghỉ học, không biết có phải hay không trong tuy khó chịu nhưng vẫn cố gắng tươi cười, nếu là cậu thì chắc chắn như vậy đi.

“Nếu thích sao không thử đi kiểm tra trình độ một chút a.” Lục Khải vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cậu, “Rồi sau đó nộp đơn chính thức vào trường đại học không phải rất tốt sao?”

Vệ Bình cười: “Em học rất kém, kiểm tra cũng không tới đâu, còn nữa, học chính thức trong trường đại học sẽ không có thời gian đi làm a, vẫn nên chọn lớp ban đêm, rất thuận tiện, đại ca anh xem xem, em nên học cái gì? Tiếng Anh bắt buộc phải học rồi, còn gì nữa? Ngân hàng hay kế toán?”

Biết cậu đang cố gắng chuyển đề tài, Lục Khải cũng không muốn vạch trần ra, trong lòng cậu có một nỗi khổ riêng, thật sự không thể quên được chuyện bị người khác mắng là thất học.

“Tiếng Anh không cần đi học, anh sẽ dạy cho em, ngân hàng và kế toán hiện tại không phải ngành phổ biến a?” Lục Khải nhìn tài liệu, mặt nhăn mày nhu, “Học cũng được, nhưng học xong không biết làm gì cũng vô dụng. . .”

Vệ Bình lui vào sâu trong lòng ngực hần cười nói: “Đại ca là đang hy vọng em học nấu ăn đi?! Em cũng muốn học, nơi này cũng có dạy nè.”

“Nói vậy, học nấu ăn cái gì a, anh cũng không muốn em trở thành bảo mẫu của anh.” Lục Khải hôn nhẹ lên trán của cậu, “Chính em muốn học cái gì?”

“Em muốn học môn nào về sau tìm được việc làm tốt.” Vệ Bình thẳng thắn nói, “Vạn nhất đại ca đầu cơ chúng khoán bị phá sản, em có thể nuôi anh.” Nói xong lại bắt đầu cười hì hì.

Không nề hà đáng vào mộng nhỏ một cái, Lục Khải nói thầm: “Anh nếu ngay cả đầu tư cổ phiếu mà phá sản, phỏng chừng sẽ trở thành giống như một lão già gộc. Được rồi, không được tham quá, đăng kí quá nhiều môn cuối cùng không theo kịp làm cho thân thể suy sụp, còn nữa, không cần học tin học, quá lãng phí.”

“Ở đây còn có ngành nuôi trồng thủy sản, học cái này về sau em có thể đi nuôi hải sản, lúc đó mỗi ngày đều có tôm ăn.” Vệ Bình cười lui vào ngực hần, “Em chỉ nghĩ nên học tiếng Anh, tin học đại ca nói không cần thiết, nhưng bây giờ ai cũng xài máy vi tính a, em không biết dùng, cho nên vẫn muốn học, đại ca ý kiến anh ra sao?”

Nghĩ Vệ Bình ngay cả trung học còn chưa tốt nghiệp, sẽ có rất nhiều điều muốn học, Lục Khải gật gù đầu nói: “Hảo, vậy trước hết em cứ đăng kí hai môn đi, đi đóng tiền xem thời khoá biểu như thế nào?”

“Quá tốt.” Vệ Bình đắc ý nói, sau đó ngẩng đầu nhìn hần, “Nhưng thời gian học đều là buổi tối a, em sợ không kịp về nấu cơm.”

“Đứa gộc.” Lục Khải nhẹ nhàng hôn cậu, “Lúc trước không có em, anh vẫn không chết đói, nhưng em kìa, tan ca về liền đi học chịu nổi không? Bữa cơm không kịp ăn làm sao bây giờ?”

“Em sẽ ăn vặt bên ngoài, tan ca về lúc bốn giờ, còn có thời gian đọc sách một chút, trên đường mua hai cái bánh bao rồi đến nơi, tan học chín giờ, trở về gần mười giờ hơn. . . Đúng rồi, em muốn mua xe đạp.” Vệ Bình xoa xoa ngón tay, “Gần đây không biết có bán hay không, ă, nhất định xem kĩ một chút, bằng không sẽ bị lừa!”

“Trời lạnh như thế mà em còn muốn chạy xe đạp a.” Lục Khải có chút lo lắng sờ quần áo cậu, quả nhiên lối suy nghĩ của cậu không bao giờ giống với suy nghĩ của hắn, xe đạp là thích hợp khi xuân về hoa nở hoặc thời tiết ẩm áp cuối thu, đạp xe thông thả, còn lúc này trời đang đổ tuyết, gió bắc thổi vù vù, sóc con còn muốn đạp xe đi học, hắn thật sự có chút không tiếp thu được.

Vệ Bình cũng tỏ ra kinh ngạc: “Chính là hầu hết mọi người đều đạp xe a, không cần mặc quần áo ấm, đạp một hồi liền nóng lên.” Cậu làm nũng mà đem mặt cọ cọ mặt Lục Khải, “Àn, đại ca nếu có tiền thật tốt, có thể mua cho em ô tô, bất quá nếu mua thật em cũng không biết lái a.”

Cậu nói xong liền nở nụ cười: “Chờ em có tiền, muốn mua BMWs liền mua BMWs, muốn mua Phantom liền mua Phantom, xuất môn mang theo hai chiếc, một chiếc em ngồi, một chiếc chạy theo phía sau, hắc hắc. . . Chờ em có tiền, liền mượn hai tài xế, một người ở nhà lau xe, một người lái xe, ha ha ha. . . .”

Lục Khải cũng cười, sờ lưng tung lên đầu cậu: “Mua xe cũng được a, nhưng trước em phải học lái xe, muốn anh cái lão già này mỗi ngày đều đưa đón em xương cốt chắc chịu không nổi.”

Mua một chiếc xe, loại bình thường, đại khái chắc cũng không tốn nhiều tiền? Sẽ không vượt quá ba mươi vạn đi? Trên mạng quảng cáo chỉ cần mười vạn liền có thể mua được, đối với số tiền hắn có lúc trước mà nói, chuyện này giống như mua đồ chơi cho sóc con, hiện tại nếu cố hết sức, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa có thể trả hết phí dụng, gara, đóng tiền cho sóc con đi thi lấy bằng lái xe. . . .

“Lục Khải anh đang suy nghĩ cái gì vậy?” Vệ Bình nghịch ngợm đem miếng cam nhét vào miệng hắn, Lục Khải há miệng, ngậm miếng cam ngậm luôn cả ngón tay cậu, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, hàm hồ nói, “Suy nghĩ mua xe cho em ước chừng mất bao nhiêu tiền?”

“Nếu không phải xe nổi tiếng.” Vệ Bình khờ dại nói, “Ước chừng không đến một trăm đồng tiền thì mua được đi.”

Số tiền này chỉ sợ ngay cả lớp xe còn không mua được? Lục Khải hồ đồ, một hơi mới hiểu rằng sóc con đang nói ở đây chính là xe đạp, vì thế kiên nhẫn giải thích: “Anh đang suy nghĩ mua xe ô tô cho em a, cũng không phải loại đắt tiền.”

Vệ Bình ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên cười đến muốn ngất xỉu trong lòng ngực hắn, “Ha ha ha, ngu ngốc! Lục Khải anh đừng nói giỡn mà giả bộ nghiêm túc như vậy, báo hại em còn nghĩ anh thật muốn mua xe ô tô, biết anh đau lòng cho em, nhưng thời tiết như vậy đạp xe cũng rất bình thường a, tất cả mọi người cũng vậy thôi, chính là có vất vả một chút, lạnh một chút, nhưng không có gì đáng ngại a!”

“Biết trong lòng anh thương em là tốt rồi.” Lục Khải âu yếm nhìn cậu, “Anh nói thật, muốn mua ô tô cho em.”

“Ừ, sau đó chúng ta liền táng gia bại sản. . . .” Vệ Bình cố ý khóc lóc, “Vừa không có nhà để ở, vừa phải đi ngủ lẻ đường, không được đâu, đại ca. . . .”

“Em tiểu gia hoả này.” Lục Khải nhin không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Lại bắt đầu nói bậy.”

“Hi hi, cho dù đại ca ở đâu thì em sẽ ở đó, không bao giờ xa nhau.” Vệ Bình ôm lấy hắn, ở trong lòng ngực cọ xát, “Được rồi, em biết đại ca đau lòng, nếu thời tiết lạnh như vậy em sẽ đi bằng xe buýt, được không? Xe buýt rất tốt a, lớn hơn ô tô rất nhiều, hư hỏng gì cũng không cần mình sửa, còn có người lái xe, được hay không?”

Sóc con thật sự rất đáng yêu a, Lục Khải hơi cảm động, cười cười: “Vậy thì quá tốt, bất quá em phải nhớ kỹ, ăn cơm đúng giờ, tháng sau anh sẽ cho em tiền mua vé tháng, nhất định phải ngồi xe buýt, trên đường đi cẩn thận, mặc quần áo nhiều một chút.”

“Cái kia tự em đi mua được rồi, không cần đại ca cho tiền a, nói gì thì một tháng đi học có mười ngày, mua vé tháng rất lãng phí!” Vệ Bình kháng nghị nói.

“Dài dòng!” Lục Khải cố ý làm mặt giận dữ hù dọa cậu, “Anh nói cái gì thì làm cái đó, không được cãi lại! Bằng không anh đánh mông em. Quyết định như vậy đi.”

“Đại ca thật bá đạo, hảo hung dữ!” Vệ Bình bày ra biểu tình sợ hãi, cậu chui ra khỏi lòng ngực hắn, đứng dậy: “Em cũng không phải là đứa nhóc, anh muốn ăn cam nữa không?”

“Không, em nhanh uống sữa đi.” Lục Khải gãi gãi đầu, bỗng nhiên cảm thấy quá khứ một lần nữa tái diễn, tình nhân trước kia, cũng muốn đi học để có tương lai tốt đẹp, sau đó người kia thành công, chính mình cũng cảm thấy cao hứng, nghĩ đến người kia rốt cuộc cũng cởi bỏ khoảng cách, từ nay về sau có thể cùng mình ngang hàng, nhưng không ngờ khoảng cách lại ngày càng xa, xa đến nỗi cho dù yêu sâu đậm cũng không thể vượt qua.

Giống như sóc con bây giờ sao? Rốt cuộc là vì cái gì? Lục Khải bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, lời nói sóc con có phải là thật không, là bởi vì cậu muốn tương lai tìm công việc tốt mới đi học bổ túc? Tìm công việc, sau đó ở đâu? Cậu sẽ có tiền, so với hiện tại sẽ kiếm được rất nhiều tiền, sau đó thì sao? Có phải hay không cũng rời bỏ mình? Cậu có phải hay không chỉ lợi dụng mình? Tất cả những lời cậu nói đều là giả dối? Có phải cậu ép buộc để thích mình cũng là vì phải lưu lại?!!

Chảy mồ hôi lạnh, Lục Khải thật sự đem đầu vùi sâu vào cánh tay, điên rồi, hẳn nhất định là điên rồi, vì cái gì lại có thể hoài nghi sóc con? Một đứa nhỏ khờ dại có đôi mắt trong sáng?!!! Hẳn nhất định là điên rồi, không thể tiếp tục để quá khứ ám ảnh chính mình, phải tin tưởng vào sóc con, nhất định như vậy!

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ thực yên tĩnh, Vệ Bình đem chăn quấn lại thành cái kén bao lấy chính mình, nằm bên người Lục Khải ngủ say, khuôn mặt trẻ con thanh thần yên bình, đáng yêu nói không nên lời.

Lục Khải ngủ không được, không biết vì cái gì, chuyện tình trước kia đều hiện rõ trong tâm trí, nào muốn nổ tung, rõ ràng chính mình đã nói không được nghĩ tới, không cho phép tiếp tục nghĩ tới, phải đem chuyện cũ quên đi, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống, nhưng là, trong lòng lại có bóng ma lẩn quẩn, cắn vào chỗ đau nhất chôn sâu vào lòng hắn.

“Lục Khải. . . .” Vệ Bình xoay người vào ngực hắn, mơ mơ màng màng hỏi, “Anh như thế nào vẫn chưa ngủ?”

Vỗ nhẹ nhàng vào lưng cậu, Lục Khải không nói gì, nghĩ rằng Vệ Bình sẽ tiếp tục ngủ, ai biết nhóc con kia lại miễn cưỡng mở to mắt, nhìn hắn, đôi môi nâng lên cọ xát trên mặt hắn, thấp giọng tiếp tục hỏi: “Như thế nào không ngủ a?”

“Àn, ban ngày có ngủ một chút, hiện tại không ngủ được.” Lục Khải nói dối, Vệ Bình buồn ngủ dụi dụi mắt, đầu tựa trước ngực hắn, thấp giọng hỏi: “Anh không phải vì mất hứng chứ? Về chuyện em đi học bổ túc.”

“Àn, đúng vậy.” Lục Khải nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mất thấy em lập tức sẽ bay đi, cho nên anh lo lắng ngủ không yên.”

Đem mặt chôn trong lòng Lục Khải, cười buồn, Vệ Bình chủ động ôm cánh tay hắn: “Cái gì nha! Lại chê cười em.”

“Biết anh hay nói giỡn em còn hỏi cái gì, anh chính là không ngủ được, không có chuyện gì hết, ngoan, hảo hảo ngủ đi, ngày mai em còn đi làm.” Lục Khải vỗ vỗ cậu, “Đừng miên man suy nghĩ nữa.”

Vệ Bình mơ hồ đáp ứng một tiếng, nửa tỉnh nửa mê nói: “Anh cũng không được suy nghĩ miên man nữa, em rất thích anh. . . .Em thích nhất đại ca. . . .”

Không biết vì sao trong lòng có chút ê ẩm, Lục Khải ôn nhu nắm tay Vệ Bình, nhỏ giọng nói: “Anh biết, anh cũng thích nhất sóc con, ngủ đi, ngoan.”

Chính mình thật là khờ a, vì cái gì đối với tương lai lại nghi thần nghi quỷ, thậm chí còn hoài nghi sóc con a? Như bây giờ không phải tốt lắm sao? Chính mình chỉ cần sống vui vẻ hạnh phúc là được rồi, cần chi phải nghĩ đông nghĩ tây, lúc trước đối với người kia, chính mình cảm thấy rất thống khổ, chẳng lẽ còn muốn áp đặt lên người sóc con?

Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, tương lai cho dù sóc con có rời bỏ mình, cũng sẽ mỉm cười nhìn cậu ra đi, dù sao, cậu cũng cho hắn thời khắc hạnh phúc tốt đẹp như bây giờ rồi, hướng chỉ đối với chuyện tương lai, ai có thể đoán được tất cả?

Tâm tình được thả lỏng, hắn đem hai cánh tay ôm trọn thân thể Vệ Bình, dần dần chìm vào mộng đẹp.

9. Chương 9

Đến ngày nghỉ, Vệ Bình đã làm được khá lâu, tuy rằng tiền lương không được tăng thêm, nhưng mỗi tuần đều được nghỉ vài ngày, vào ngày nghỉ của cậu, Lục Khải cũng sẽ không ngồi máy tính, đem cổ phiếu . . . tạm thời quên, hưởng thụ thời gian hai người cùng một chỗ.

Trên bếp gas trong nhà bếp đang chưng thịt bò, hương thơm bay khắp phòng, vì buổi sáng lúc Vệ Bình tỉnh dậy, cùng Lục Khải thân thiết trong chốc lát, bởi vậy mà hiện tại khuôn mặt vẫn còn hồng hồng.

Hạnh phúc đơn thuần đó là khi đi làm về, cho dù có chuyện lớn nhỏ gì xảy ra ở chỗ làm, cậu đều kể cho Lục Khải nghe, cùng hắn chia sẻ, Lục Khải mỉm cười nhìn cậu, lắng nghe, ngẫu nhiên canh lúc không để ý ở trên mặt cậu hôn một cái, thân thể Vệ Bình mang theo hương thơm sữa tắm, rõ ràng dùng chung một loại với mình, nhưng lại dễ dàng phân biệt được.

“Hôm nay em học được từ vợ ông chủ món thịt bò chưng a!” Vệ Bình hưng trí bưng bưng nói, “Bổ thêm cà chua, sẽ làm cho thịt bò mềm, không bị dai, ăn, anh ngửi thử xem, có phải rất thơm không?”

Lục Khải nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cậu, mỉm cười nói : “Thơm a, thơm đến nỗi khiến anh chảy nước miếng, khi nào mới có thể ăn được?”

“Bây giờ không được, chưa chín tới, phải chưng tới ba tiếng rưỡi a.” Vệ Bình giống như đầu bếp còn nói, “Món ăn này rất bổ dưỡng a. . . .”

Không biết vì cái gì, mặt cậu bỗng nhiên hồng lên một cách lợi hại, Lục Khải cười cấn cấn cái lỗ tai nhỏ, thấp giọng nói: “Oa, như vậy đã khiến anh rất đau lòng rồi? Còn muốn bổ? Em chịu được không?”

“Thật hạ lưu!” Vệ Bình mặt hồng sắp bị thiêu cháy đến nơi, đầu nhìn về phía nhà bếp, làm mặt quỷ.

“Hay là do anh biểu hiện không tốt, khiến em thất vọng?” Lục Khải tiếp tục đùa giỡn cậu, “Anh đây lần sau nhất định sẽ hảo cố gắng! Nhất định sẽ “yêu” em đến không dậy nổi mới thôi.”

Vệ Bình nổi giận: “Vậy không cho anh ăn thịt bò nữa.”

“Hắc hắc,” Lục Khải cố ý làm ra bộ dáng sắc lang, thổi khí vào lỗ tai cậu, “Thịt bò ăn hay không có gì quan trọng, quan trọng là được “ăn” em kia, sóc con của anh.”

Hắn đang muốn quên đi quá khứ, Vệ Bình thân thể linh hoạt nhanh chóng trốn thoát khỏi móng vuốt của hắn, xì một tiếng cười đến thực sáng lạn: “Được rồi, anh đừng quậy nữa, dọn chén đĩa chuẩn bị ăn cơm, em đi lấy củ cải muối vào.” Nói xong đi vô nhà bếp, lấy sẵn thau đựng một chút nước sạch.

Trong lòng Lục Khải chỉ còn khoảng không trống rỗng, lười biếng ngồi ngay ngắn: “Củ cải muối a, mùa đông không còn loại rau cải nào khác sao? Vì cái gì em lại mua về nhiều đến như vậy?”

Ngày hôm qua Vệ Bình kích động chạy về nhà, mang theo một túi to, nói rằng chợ đang bán củ cải muối, khi Lục Khải nhìn thấy củ cải được sắp xếp phơi đầy trên ban công, liền cảm thấy không có một chút hứng thú ăn uống.

“Lục Khải bộ dạng của anh thật sự bắt chước rất giống những kẻ có tiền nha.” Vệ Bình cầm một củ cải muối tiến vào, thân thể ngồi xổm xuống, “Vào mùa đông, rau cải, khoai tây, cà chua rất mắc, thức ăn làm sẵn cũng đắt đỏ.”

“Cái gì nha, anh như thế nào giả bộ kẻ có tiền.” Lục Khải bỗng nhiên muốn trêu chọc sóc con, còn thực sự nói: “Đã từng, anh từng có rất nhiều tiền! Không có lừa em a.”

Vệ Bình mắt to đen lầy tò mò nhìn hẩn một cái, đem củ cải muối để lên thớt, lưu loát dùng dao xắt thành hai nửa: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật, anh chẳng lẽ đi lừa gạt em?” Lục Khải tự đắc nói, “Khi đó anh có nhiều tiền, rất rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi em đếm hoài cũng không hết.”

“Được rồi đại ca, đừng đùa giỡn lừa gạt em nữa.” Vệ Bình xắt củ cải thành từng miếng mỏng đều, sau đó bỏ vào thau nước rửa sạch, “Trước kia đều là quá khứ a, đừng suy nghĩ nữa, anh không thích ăn củ cải muối sao? Em cũng không biết làm củ cải lạt? Hay để em đi hỏi bà chủ xem nấu canh củ cải muối như thế nào, hỏi thêm việc làm dưa chua nữa.”

Lúc cậu đang nói chuyện Lục Khải đã đi đến phía sau, nhìn thấy bộ dáng chuyên tâm mặc tạp dề của cậu, cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, trong lòng cảm thấy ấm áp, kìm lòng không đậu tiến lên, hôn một cái lên cổ: “Kỳ thật ăn củ cải muối cũng không sao, chỉ cần sóc nhỏ làm gì anh đều thích ăn.”

Vệ Bình nhột rút cổ lại cười hì hì, lấy khuỷu tay huýt hẩn: “Em biết, em nấu cơm không được phong phú đa dạng, so với quán ăn bên ngoài kém rất nhiều, nhưng chính là rất tiết kiệm hơn nữa hợp vệ sinh a, em về sau sẽ cố gắng học, đại ca anh đi ra ngoài đi, em lập tức bưng đồ ăn ra.”

Lục Khải bị cậu đẩy ra ngoài, trong phòng rất nhanh tràn ngập mùi hành, tiếp theo là âm thanh bỏ củ cải vào nồi, Vệ Bình thở phào phò, bộ dáng chủ nhân nhỏ của một gia đình. Cao hứng phần chần bưng thức ăn đi ra, thấy Lục Khải nhìn cậu không dời mắt, mặt đỏ bắt đầu đỏ, làm nũng nói: “A! Lục Khải vô lại, cũng không thêm giúp em một tay sao?”

Cười cười, Lục Khải tiếp nhận đồ ăn trong tay cậu, nhân cơ hội hôn trộm lên mặt sóc con một cái: “Nhìn em đến ngây người a.”

Đỏ mặt cúi đầu, nhưng cảm thấy rất cao hứng, Vệ Bình quay trở về bếp, cao giọng nói: “Lấy một cái khăn nhỏ đặt lên bàn để em đem tô thịt bò ra!”

Thịt bò nóng hổi, củ cải muối tràn đầy hương thơm ngon miệng, hai chén cơm, chính là buổi ăn trưa của bọn họ, tuy rằng không phong phú, nhưng lại có cảm giác thoải mái, giống một gia đình, hơn nữa nhìn bộ dáng thoả mãn của sóc con, trong mắt Lục Khải cậu chính là một tình nhân thật đáng yêu.

“Đúng rồi, đại ca.” Vệ Bình nheo mắt cắt thịt bò, “Anh nói anh từng là người có tiền, như vậy thì lúc trước, ăn cái gì a?” Bộ dáng vừa khờ dại vừa xấu xa, giống như đang trêu đùa hẩn.

“Cái kia a.” Lục Khải gấp một miếng thịt bò vào chén, chưng trong thời gian dài, làm thịt mềm ngon miệng, mang theo hương vị thịt bò cùng cà chua, nước thịt chan vào cơm, nhìn sao cũng cảm thấy muốn ăn, “Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua cũng chỉ là ăn thôi.”

“Nói em nghe thử đi, kẻ có tiền thường ăn cái gì?” Vệ Bình mắt đen tò mò chớp chớp, vẻ mặt vô tội nhìn về hẩn.

Lục Khải chậm rì rì ăn thịt bò, đem cơm trong miệng nhai nuốt hết mới nói: “Đương nhiên sẽ không phải KFC và McDonalds!”

Cái miệng nhỏ nhắn bắt màn chu lên, Vệ Bình oán giận nói: “Cái kia em đương nhiên biết a, chính là không nghĩ ra được, những người có tiền thiệt nhiều như vậy, nghĩ muốn xài như thế nào liền xài như thế đó, như vậy mỗi ngày bọn họ sẽ ăn cái gì?”

Vấn đề này Lục Khải cũng rất khó trả lời cậu, hẩn hết sức hồi tưởng lại một chút, chính mình lúc đó đã ăn qua cái gì vậy, chắc cũng giống như vậy đi, thịt bò, bất quá là thịt loại A, củ cải muối, tựa hồ chưa bao giờ nếm qua, bình thường cũng ăn rau củ, bất quá là sản phẩm đưa trực tiếp từ nông trường vào, chỉ biết tất cả cơ hồ rất mắc a, còn có pho mát, cho dù là dầu ăn hay gia vị cũng đều là nhãn hiệu nổi tiếng từ lâu đời, nếu so sánh thật sự rất bất đồng đi?

Nói ra sẽ làm cho sóc con cảm thấy thất vọng, vì thế hẩn sờ sờ cằm, tận lực nghiêm túc đứng đắn nói: “Anh lúc ở thời điểm kia a, trước khi ăn cơm, sẽ húp một chén tổ yến! Tổ yến, biết không?! Chính là nước miếng của chim yến vàng! Rồi dùng loại chân giò hun khói mắc nhất để hầm canh!”

Vệ Bình ánh mắt kinh sợ trừng lớn, miệng cũng không tự chủ mở ra: “Úc! Cái kia em biết, thực đắt tiền a, quảng cáo trên TV mỗi ngày đều chiếu! Mỗi ngày ăn cơm đều húp một chén sao? Là món chính?”

“Ai nói phải là món chính?” Lục Khải đắc ý rung rung chân, nếu lúc trước hẳn tuyệt đối sẽ không bao giờ làm động tác không có lễ nghi này, hiện tại tâm tình rất tốt, “Chỉ dùng để súc miệng thôi!”

Vệ Bình mắt mở càng lúc càng lớn: “Súc miệng? Không thể nào! Súc miệng rồi phun ra sao?”

“Kia đương nhiên rồi, sau đó sẽ có một chén vi cá! Là món khai vị.”

“Oa! Cái kia cũng rất đắt tiền.”

“Vẫn là dùng để súc miệng. Sau đó một chén cá muối, phải là loại có ba vây.”

“Cũng dùng để súc miệng đúng không?”

“Thật thông minh, chính xác là vậy.” Lục Khải mặt không đỏ trả lời, Vệ Bình xấu hổ trừng mắt nhìn hắn: “Lại nữa rồi! Lục Khải anh dám trêu chọc em! Anh là đồ lừa gạt xấu xa.”

Lục Khải cười tủm tỉm nói: “Chỉ muốn làm em vui thôi, kể có tiền mỗi ngày ăn cái gì đâu liên quan gì tới chúng ta, hiện tại chúng ta ăn như vậy, không phải rất ngon sao? Chẳng lẽ tổ yến, vi cá có thể giúp em sống lâu hơn sao?”

Trong lời nói của hắn ẩn chứa một loại thống khổ không nên lời, chính là Vệ Bình không có chú ý đến, nghĩ nghĩ liền đồng ý gật đầu: “Đúng rồi! Báo chí nói mấy món tôm hùm đồng quê gì đó, kỳ thật ăn cũng không ngon đâu, đối với người như em thì. . . thịt bò chưng là ngon nhất!” Nói xong liền ngốn một ngụm rất lớn, quai hàm cố gắng nhai nuốt hết công suất.

Mỉm cười nhìn bộ dáng thoả mãn của sóc con, Lục Khải hơi hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng ho một tiếng, thật sự là một con sóc vô tâm a, chỉ cần chính mình thấy thoả mái là được, đây là hạnh phúc sao?

Hôm nay là ngày đầu tiên sóc con đi học, thời điểm Lục Khải theo thói quen ngồi chờ đợi bước chân nhẹ nhàng quen thuộc đi lên cầu thang mới nhớ rằng cậu đã bắt đầu đi học, đến tối mới về, trong lòng bất giác có một chút buồn bã, lúc trước mỗi ngày hắn sẽ rời khỏi máy tính, mỉm cười giúp Vệ Bình sắp xếp những thứ cậu vừa mua về, sau đó nghe cậu kể chuyện xảy ra trong ngày, đôi khi ngẫu nhiên cùng cậu đùa giỡn, đó chính là thời khắc thoả mái nhất trong ngày.

Hiện tại Vệ Bình đang làm cái gì? Ân, nhất định là đang học, không biết có ngoan ngoãn ăn cơm hay không, buổi tối cậu trở về chắc cũng đã khuya đi? Vậy thì chính mình sẽ ăn cái gì? Thật lâu không có đi ra ngoài, chẳng biết dưới lầu có bán đồ ăn gì, trời lạnh như thế, hắn cũng lười đi, chẳng lẽ phải nhịn đói sao?

Vậy cứ nấu mì gói ăn, dù sao không có sóc con, ăn cái gì cũng như nhau, cũng đều không có tinh thần.

Theo thói quen lúc trước nấu mì, Lục Khải xé bao, chế nước sôi vào, sau đó đập nắp lại, nhân lúc đợi năm phút đồng hồ để mì chín, Lục Khải nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người, hành động của Vệ Bình đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ chính là sự quyết tâm, ngay tại thời điểm chính mình đang hỗn loạn mù mịt, Vệ Bình đã đặt ra mục tiêu riêng cho bản thân, dù sao cậu vẫn còn trẻ a, có nhiều ước mơ để theo đuổi đi?

Nhàm chán nhìn khung cảnh bên ngoài, thật âm u, lại là mùa đông, ngấm lại thời gian thật sự rất kì quái, giống như dựa theo quy luật chính mình để chuyển động, không thể quay đầu lại.

Thời gian của chính mình, đều dùng để sống tại địa phương này, cũng sắp là ông già bốn mươi tuổi, Lục Khải bỗng nhiên cảm thấy thực thương tâm, Vệ Bình mới mười tám, độ tuổi đáng là con của hắn, còn cả một con đường dài để đi, còn chính mình, đã muốn buông tay hết tất cả, co đầu rút cổ trốn ở đây thuê phòng, rồi cứ thế từng ngày từng ngày trở nên già đi.

Chẳng lẽ chính mình cả đời đều sẽ như vậy? Lục Khải có chút xa lạ nhìn nam nhân trên cửa kính, hẳn là ai vậy? Là chính mình sao? Vì sao lại có ánh mắt nản lòng như thế? Lúc trước chính mình không phải rất hăng hái, dù trời có sập cũng giữ vững bộ dáng hào khí hiên ngang? Mình lúc đó đã đi đâu rồi? Hiện tại thái độ sống của hắn, chính là mặc kệ ngày qua ngày đi? Không lẽ vì người kia, làm mình chịu đả kích

thành cái dạng này? Không, không cần tìm cớ, tất cả tại vì mình, yếu ớt không chịu nổi một cú sốc! Cho nên thời điểm thống khổ đến, liền yếu đuối tìm kiếm một chỗ để núp vào. . .

Nguyên lai, kết quả cuối cùng là như vậy a, chính mình, thật là vô dụng, hần cười khổ, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, hương vị chua sót nháy mắt tràn ra, hốc mắt cũng đỏ.

Vệ Bình khi đồng hồ điểm mười giờ mới về tới nhà, vừa mở cửa ra liền la hét “Thật là lạnh quá” rồi chạy vọt vào, thói quen nhào vào lòng Lục Khải, xấu xa cười hì hì đem thân hình lạnh như băng của mình cọ cọ loạn xạ trong cổ hần, lúc ngã vào sô pha cậu phát hiện hần chưa cười với mình liền cảm ngắc đầu lên: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Lục Khải đơn giản trả lời, đây chính là chuyện của hần, không cần thiết cho sóc con biết, nâng tay sờ loạn tóc cậu, thuận tiện ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái: “Có chịu ăn cơm không? Trong nhà bếp có sữa nóng, đi uống đi, hôm nay học như thế nào?”

“A? Còn có sữa, đây là Lục Khải làm riêng cho em sao?” Vệ Bình cười hôn hần một cái, rồi nhú mào oán giận, “Nên cạo râu. . . Không giống với trường trung học, dạng người nào cũng có, còn có những chú bác, em mới đầu đi sai phòng, được một cô gái giúp đỡ, nàng học chung với em môn tiếng Anh, còn môn toán nữa. . . Cơm chiều anh ăn cái gì? Em đoán xem, nhất định lại ăn mì gói, anh như vậy không được, lần sau không bằng em làm cơm trước, anh hâm nóng rồi có thể ăn.”

Nhìn thấy cậu uống hết ly sữa, cái mũi vẫn còn lạnh đỏ bừng, bày ra bộ dáng lo lắng cho hần, Lục Khải cười cười: “Không có gì nghiêm trọng a, anh là người trưởng thành rồi, em hôm nay ăn cái gì?”

“Àn.” Vệ Bình đến bên người hần, nghĩ nghĩ, “Mua bốn cái bánh bao, hai cái nhân thịt, hai cái nhân rau xanh, sau cảm thấy lạnh, liền uống một ly trà nóng, trong căn tin của trường học cũng bán rất nhiều đồ ăn, đi học vào buổi tối có chút là lạ, bên ngoài cửa sổ trời đen như mực, giống như bị bóng tối nuốt lại trong phòng. . . Tất cả mọi người hình như đều đã đi làm, có người mang theo bánh bích quy, có người đem sữa”

Lục Khải lắc đầu cười nói: “Uống xong rồi đi tắm, ngủ sớm ngày mai còn phải dậy sớm.”

Vệ Bình ánh mắt sáng ngời nhìn hần, cuối cùng cũng hết ly sữa, sau đó chui vào lòng ngực hần cọ cọ, ngắc đầu ôn nhu hỏi: “Anh mất hứng sao?”

“Không có a.” Lục Khải bắt buộc chính mình không thèm để ý mỉm cười, “Chúng ta không phải đã nói về chuyện này rồi sao? Anh không phản đối em học bổ túc ban đêm, đây là chuyện tốt.”

“Nhưng anh thật sự không hề cao hứng đúng không?” Vệ Bình đem cằm tựa vào vai hần, không bỏ qua hỏi.

Lục Khải có chút không kiên nhẫn, ôm chặt cậu vào lòng, “Anh không nói gì chính là không có, đừng suy nghĩ lung tung, em phải cố gắng học, việc học không thể xem như trò chơi được, nếu muốn thành công thì phải cố gắng hết sức.”

“Anh nói chuyện y như ông già.” Vệ Bình oán giận, lại ngọt ngào nở nụ cười, khế ở bên tai hần nói: “Yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức, bất quá anh cũng không được bi quan nha, anh chưa già, nhưng lại rất lười biếng, kỳ thật em cũng muốn anh đi học chung, nơi đó có nhiều người, có thể làm quen được bạn bè.

Thế nào? Cùng học? Như vậy chúng ta có thể cùng đi, cùng tan học, cùng nhau trở về, anh cũng có thể chờ em tan ca, chúng ta đi ăn uống một bụng no đủ, đúng rồi! Chúng ta có thể mang theo cơm đi học a, em thấy nữ sinh đều mang theo cơm, như vậy có thể cùng nhau ăn. . . Anh cũng không cần phải ngồi ở nhà chờ, em về trễ, anh là mất hứng, đúng không?”

Chuyện này đối với người lười ra khỏi nhà như Lục Khải mà nói, quả thật so với tự tử còn ghê hơn, nói sao, học bổ túc?! Hần còn có thể đi học bổ túc ban đêm sao?

“Em lại miên man suy nghĩ cái gì nữa rồi, anh không đi học ban đêm đâu, buổi tối đi xa như vậy, rất mệt a, nói sao thì anh cũng đã lớn rồi, còn đi học cái gì nữa?” Lục Khải nắm tay cậu, làm khuôn mặt giận dữ, “Không phải vì anh không đi học liền không xứng em, sóc con, nói cho em biết, cho dù em có học lên bác sĩ đi chăng nữa, anh cũng rất xứng với em.”

Vệ Bình cười hì hì: “Quan niệm của anh thực lạc hậu a! Lớp học ban đêm không phân biệt tuổi tác, nếu muốn học liền đăng kí học a, anh cũng không có già lắm đâu, trong lớp toàn những ông chú, ngay cả những người đã về hưu cũng đi học vậy, em thật sự muốn ở cùng anh một chỗ a.”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.” Lục Khải phát tay ngăn lời cậu lại, “Đợi tới lúc chúng ta già, chúng ta sẽ cùng nhau đi học, hiện tại không cần đâu, mùa đông lạnh như vậy, em đi chịu tội một mình, còn lôi kéo anh theo, anh a, sẽ chờ ở nhà, chờ lúc em trở về đưa cho em ly sữa nóng, như vậy anh rất thoải mái, ngoan, ngủ đi.”

Vệ Bình bắt đầu chu miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi rửa mặt, Lục Khải cười khổ lắc đầu, quá khứ của hắn, đối với sóc con mà nói, là một thế giới không thể tưởng tượng nổi đi? Tuy rằng hiện tại cùng cậu ở chung, yêu thương thâm thiết, nhưng về quan niệm thì rất khác nhau.

Ai, cứ mặc kệ, hắn xoay xoay thắt lưng, cho dù cậu hạ quyết tâm không được sa đoạ, chính là, cũng không nên lấy chuyện đi học ban đêm này để khích lệ hắn đi? Qua năm rồi tính, mùa đông rét lạnh như vậy, chuyện gì cũng không làm khơi dậy hưng trí được.

Vệ Bình ngồi vào bàn học, cau mày làm bài tập, tính toán nửa ngày, đại khái giải không ra, vẽ loạn tờ giấy nháp, liền tiếp thở dài.

“Như thế nào? Không làm được? Muốn anh dạy cho em không?” Lục Khải đi lại hỏi, thân thể Vệ Bình mang hương vị cỏ xanh xâm nhập vào trong lỗ mũi, cảm giác phi thường thoải mái.

“Không cần thiết, cái này giáo viên lúc đi học cũng giảng qua, Vũ Thần cũng chỉ lại một số điểm trọng yếu, em nhất định sẽ giải ra.” Vệ Bình ngẩng đầu nhìn hắn cười hì hì, “Anh đừng đến làm phiền em, đại ca!”

Cuối cùng hắn đành phải từ bỏ, Lục Khải biết lần trước hắn xung phong việc dạy tiếng Anh cho sóc con, kết quả bị phê bình trầm trọng “Anh dạy không giống với giáo viên!”, tức giận không khỏi ở trong lòng chửi thầm, thật là, giáo viên dạy bổ túc đa số đều là người trẻ tuổi, làm sao có thể so sánh giáo viên mới vào nghề với giáo viên đã nghỉ hưu (như hắn) được, hại hắn bị sóc con chê cười.

Vũ Thần kia chính là tên của một cô gái. . . Nhìn thấy trong sách giáo khoa của sóc con có một nét chữ thanh tú, hoàn toàn khác với chữ sóc con, Lục Khải không phải không có chút ghen tị, từ sau khi Vệ Bình đi học, cùng cô gái này kết bạn a, mới đầu nàng còn giữ chỗ dùm Vệ Bình, kết quả hai người liền như ước định mỗi ngày đều ngồi cùng nhau, sau đó nàng sẽ giúp Vệ Bình sửa chữa bài vở, sóc con giúp nàng mua cơm chiều, lại còn tiễn nàng về một hai trạm xe. . . . Tắm tắc khen, quả thực là một tình yêu tuổi học trò đầy lãng mạn.

Hừ, hàm răng nghiền ken két.

“Anh muốn làm gì a, sao cứ đứng đây nhìn em?” Vệ Bình kỳ quái hỏi, còn lấy tay đẩy đẩy hắn, “Em nói là em sẽ giải được a, hôm nay anh không cần xem cổ phiếu sao?”

“Yên tâm, không cần liên tục xem.” Lục Khải thuận miệng nói, lười biếng ngã ngồi vào ghế sofa, ánh nắng ấm áp cuối đông chiếu vào thắt lưng, “Ngày mai em được nghỉ phải không? Chúng ta đã lâu không có đi ra ngoài? Ngày mai đi ăn một bữa cơm đi.”

Vệ Bình cắn bút trầm tư suy nghĩ, không yên lòng nói: “Ngày mai? Được, bắt quá buổi chiều em có hẹn với Vũ Thần đi thư viện. . . Anh đi cùng với tụi em không? Hay chờ em trở về?”

“Như vậy a?” Lục Khải có hơi chút thất vọng, làm bộ cười cười, “Anh cũng không muốn đi xa như vậy. . . Không quan trọng, chỉ đi ra ngoài ăn cơm thôi, ngày nào chẳng được, em không cần gấp gáp trở về, học tập quan trọng hơn, hôm khác bàn sau.”

Vệ Bình dừng bút, ngơ ngác nhìn về phía trước, Lục Khải trong lòng nghi ngờ có phải lời nói của mình có chút vấn đề làm tổn thương sóc con, đang lúc không biết làm sao, bỗng nhiên nghe thấy cậu reo lên một tiếng hoan hô: “Em hiểu rồi! Nguyên lai là như vậy!” Sau đó cúi đầu viết một hơi gần nửa trang giấy mới dừng lại, đắc ý nói, “Em giải được rồi! Hắc!”

Sau đó cậu mới quay đầu lại hỏi Lục Khải: “Ngày mai anh đi với em không?”

“Không đi!” Lục Khải tức giận trả lời, ngã ra phía sau, sóc con căn bản không thèm đem lời nói của hắn vào lỗ tai, bất quá cũng vì chính mình không tốt, rõ ràng biết cậu đang chuyên tâm giải bài còn quấy rầy.

Vệ Bình hé miệng cười cười, tiếp tục cúi đầu viết bài: “Được rồi, em sẽ mua thức ăn ngon về, chờ em.”

Nói năng thực nhẹ nhàng, hắn sẽ không lưu tâm đi? Lục Khải nghĩ trong lòng, sóc con không phải người mẫn cảm như vậy, sẽ không bởi vì việc nhỏ này mất hứng . . . Không đúng a! Mất hứng phải là hắn mới đúng a! Hắn như thế nào lại sợ sóc con mất hứng chứ?

Chất chứa một bụng buồn bực khiến cho hắn bữa cơm chiều nuốt không vô, lúc ăn cơm xong, Vệ Bình đang ở trong phòng tắm rửa, hắn ngồi nhàm chán trên ghế sofa chuyển kênh, TV đang chiếu cảnh phim cả trai lẫn gái khóc khóc cười cười, giống như đèn kéo quân di chuyển đều đặn, không tìm thấy kênh nào đáng coi.

“Em tắm xong rồi.” Vệ Bình từ phía sau ôm lấy cổ hắn, cọ cọ, đứa nhỏ này thật mạo hiểm, thân thể ẩm áp thơm tho thế này dựa lại gần, Lục Khải có chút không kiềm chế nổi, dù sao hắn cũng hiểu được ám chỉ của Vệ Bình, trời ạ ngày mai là ngày nghỉ, buổi sáng có thể không cần rời giường sớm, cho nên. . . .

“Muốn xem TV không?” Lục Khải đầu cũng không quay lại mà đem remote đưa qua, “Hôm nay có buổi biểu diễn của người em thần tượng.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười, Vệ Bình cúi đầu kề sát lỗ tai của hắn làm ngực một phen chấn động, hai tay càng quấn chặt quanh cổ hắn, ở bên tai nhẹ nhàng thổi tai: “Anh sinh khí?”

“Anh nào có.” Lục Khải không có nói sai, hắn thực ra không hề tức giận, chỉ là trong lòng giống như bị cái gì đè nặng, có chút rầu rĩ, bất quá lúc này cũng có chút tức giận.

“Còn nói không có.” Vệ Bình nhảy qua sofa chui vào lòng hắn, mở miệng nói, “Cơm chiều anh chỉ ăn có nửa chén.” Nói xong trộm nở nụ cười, ngẩng mặt nhìn Lục Khải, có chút ngượng ngùng cùng đắc ý nhỏ giọng hỏi: “Lục Khải, anh không phải là đang ghen chứ?”

“Cáp! Ha ha ha!” Lục Khải phá lên cười, “Anh sẽ ăn dấm chua của em. . . nói nhảm. . . hừ. . . .” Hắn bỗng nhiên xoay người đem Vệ Bình áp dưới thân, ra vẻ hung hăng gầm nhẹ: “Đúng vậy! Anh ăn dấm chua! Ai biểu em ra ngoài cùng nữ nhân nói nói cười cười! Từ hôm nay trở đi nhốt trong nhà, không cho phép đi ra ngoài nửa bước! Không được đến trường! Không được đi làm! Không được gặp bất luận người nào! Chỉ cho phép em nhìn một mình anh!”

Mới đầu Vệ Bình bị hoảng sợ, tiếp theo liền cười đến cả người run rẩy: “Ai nha! Cười chết em.Ha ha ha ha. Anh đùa em nặng quá. . . . Mau thả em ra!”

Lục Khải nghe lời ngồi đằng hoàng lại, đỡ Vệ Bình đứng dậy, thuận tiện yêu thương vuốt vuốt tóc cậu: “Cho nên nói, đừng suy nghĩ miên man, cái gì ghen a, em không phải thích nam nhân sao? Cùng nữ nhân bất quá hắn là an toàn, anh có gì phải lo lắng chứ?”

Tuy ngoài miệng nhẹ nhàng giải thích, chính là trong lòng không khỏi nói thầm: sóc con thật là đồng tính luyến ái sao? Cậu bất quá mới mười tám tuổi, căn bản chưa hiểu rõ tính hướng của bản thân đâu, nếu cậu cùng nữ nhân tiếp xúc thân, nếu nảy sinh tình cảm thì làm sao bây giờ?

Nếu có xảy ra, thì cứ để cậu ra đi thôi, cho cậu tự do muốn yêu ai thì yêu, chính mình dù sao cũng sẽ trở lại như trước đây, cũng không có gì phải thay đổi đi? Nghĩ, khoé miệng cười tự giễu, lắc đầu nói: “Đi ngủ thôi.”

“Từ từ, đại ca, anh thật sự là ghen đi? Tuy rằng nói như vậy.” Vệ Bình mắt đen nghi hoặc nhìn hắn, làm cho Lục Khải cảm thấy tất cả tâm tư của chính mình không còn chỗ nào che giấu, hắn chặt vật nói: “Cái gì mà nói như vậy. . . Anh là đang nói sự thật. . . .Ghen cái gì a, nếu em thật sự thích nàng, cũng không có gì bất ngờ, nàng là con gái thôi. . .”

“Anh biết em không thích con gái mà, em có nói qua với anh a.” Vệ Bình có chút ủy khuất.

Lục Khải thở dài, thân thủ đem cậu ôm vào lòng ngực, nhất thời không biết mở miệng như thế nào, ghen nửa ngày mới thốt ra một câu: “Sóc con, em phải biết rằng, trên thế giới này tình cảm nào cũng có thể thay đổi, ngay cả tình yêu cũng vậy, cho nên không được nói trước.”

Những lời này. . . là do người kia từng nói, nhớ rõ chính mình ngay lúc đó, giống như bị gậy gộc đánh vào đầu, trong nháy mắt, trời đất đảo lộn, tâm tư đều tan nát. . . . Hấn không nghĩ sẽ tái phạm sai lầm này lần nữa, lại càng không muốn nghĩ sẽ đem tình cảm này từ bỏ, rồi rơi vào hoàn cảnh khốn khổ như trước kia.

Vệ Bình nằm trong lòng hấn, ngực phập phồng, an tĩnh lại, chưa bao giờ yên lặng như lúc này, làm Lục Khải có điểm hoảng hốt, nhưng cái gì hấn cũng không thể làm, chỉ ôm cậu, chờ đợi, chờ cái gì? Chính hấn cũng không rõ.

“Em. . . rất cảm kích anh, nhưng em cũng rất yêu anh, như vậy không được sao?” Thanh âm Vệ Bình buồn bực vang lên, từ trong ngực truyền ra.

“Không phải. . . . Sốc con, anh. . . .”

“Từ trước em cũng rất thích đại ca. . . . Bởi vì em luôn cảm thấy được anh không giống với những người khác. . . . không giống những nam nhân mà em từng gặp. . .” Vệ Bình rầu rĩ tựa trước ngực hấn, phát ra tiếng nói nhẹ nhàng, “Em. . . . Thật sự không thích nữ nhân. . .”

“Này a. . . . Em chưa từng thử qua đi?” Lục Khải cười khổ mà nói, hấn đang cố vũ sóc con sao? Chính hấn cũng là người thua cuộc trong tình yêu a.

Vệ Bình bất mãn ngẩng đầu liếc hấn một cái, hốc mắt trở nên đỏ, sau đó vùi đầu vào lòng ngực, dùng sức cọ cọ: “Em chưa thử qua. . . . Nếu anh nói về phương diện trên giường. . . chính là em nhìn một chút cảm giác cũng chẳng có. . . . sẽ không có bất cứ ý niệm gì trong đầu. Đại ca anh không biết, lúc em còn rất nhỏ, cha mẹ đều qua đời, khi đó đi theo chị gái. . . cùng mấy. . . đồng sự thuê phòng ở chung, bởi vì em còn nhỏ, nên các nàng cũng mặc kệ, cái gì cũng vô tư không để ý. . . . Thay quần áo, phơi đồ lót, thậm chí – thậm chí cái kia. . . .”

Giọng nói của cậu càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức Lục Khải cơ hồ không nghe rõ lắm, “Thân thể nữ nhân, em đều nhìn qua. . . . Cái kia, em cũng xem qua. . . không có cảm giác. . . . Thật sự, không có cảm giác. . . . Còn cảm thấy không chịu nổi. . . không thích. . . .”

“Sốc con. . . .” Bởi vì do quá khứ cứ ám ảnh cho nên đối với quan hệ nam nữ sinh ra cảm giác chán ghét sao? Ân, này cũng giống như một nguyên nhân bị đồng tính luyến ái, nhớ rõ lúc hấn nói tính hướng của mình cho nhà biết liền bị mẹ hấn bắt đi bác sĩ tâm lý, nhớ mang máng cũng bị hỏi như vậy.

“Sau lại. . . .Sau đó em có anh rể. . . . Lúc trước chúng em luôn bị người ta khi dễ,” Thân thể Vệ Bình đột nhiên run lên một chút, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, “Nhưng có anh rể lại khác đi, anh rể thích đánh nhau, nắm tay thực cứng, một người chấp vài người đều có thể đánh thắng, tuy đổ máu bị thương nhưng vẫn rất kiên cường. . . . Có một lần anh rể đánh nhau vì chị, bị chém ba đao, nhưng không tới bệnh viện, chính là chị giúp anh rể băng bó vết thương, máu chảy đầy sàn. . . . Chị gái một bên khóc một bên xót, nhưng anh rể ngay cả mảy cũng không nhú lại. . . . Em cảm thấy anh rể thật MAN a. . . . Thật sự, đại ca anh không cần tức giận, em lúc trước rất thích anh rể, em cảm thấy được rằng anh rể đúng là một nam nhân chân chính. . .”

Lục Khải vỗ vỗ lưng cậu an ủi: “Được rồi được rồi, anh đã biết. . . anh đã biết. . . .”

“Cho nên nói!” Vệ Bình mạnh mẽ đứng dậy từ lòng ngực hấn, ánh mắt đỏ ửng khuất nhìn, “Em không phải thích anh vì lòng cảm kích! Em sẽ không bởi vì cảm thích mà yêu một nam nhân. . . .Em vốn đã không thích nữ nhân thôi, em là thật sự thích anh, không phải vì lòng cảm kích! Anh vì sao lại không tin tưởng em?”

Về mặt cậu nghiêm túc, cố gắng làm bộ dáng muốn Lục Khải tin tưởng, ngay cả bàn tay nhỏ cũng không tự chủ được nắm chặt, giọng nói run nhè nhẹ, Lục Khải tâm tư trở nên thả lỏng, vuốt đầu cậu nói: “Hảo, anh đã biết, anh tin tưởng em.”

Anh tin tưởng em, sóc con, bởi vì khoảng thời gian rất lâu trước kia, anh cũng từng đau khổ tuyệt vọng hỏi người kia một câu như vậy: anh thật sự thích em, tại sao em không tin anh?

Hấn biết loại thống khổ tương tự, bị người yêu thương nhất không tin tưởng, như vậy uỷ khuất, như vậy đau đớn. . . .

“Àn!” Vệ Bình dùng sức gật đầu, khuôn mặt căng thẳng đã chậm rãi thả lỏng, nhìn thấy ánh mắt Lục Khải, lén lút nở nụ cười, “Em thích nhất đại ca.”

“Anh cũng thích nhất sóc con.” Lục Khải ôn nhu trả lời.

Hết chương 9

10. Chương 10

Cuộc sống hạnh phúc của hai người bất tri bất giác trôi qua, mùa xuân lại đến.

Vệ Bình vẫn như trước kia tiếp tục đến trường, cùng cô gái tên Vũ Thần kia duy trì quan hệ bạn bè, và Lục Khải cũng không còn lo sợ, ám ảnh về quá khứ nữa, hai người lại thường xuyên lấy chuyện này ra nói giỡn, có một lần Vệ Bình giơ tay nói: “Chờ em có tiền! Muốn gọi người phục vụ liền gọi người phục vụ, nam nữ gì cũng gọi hết!” Sau đó cậu yên lặng, lúc đôi mắt đen láy đang chớp chớp suy nghĩ, Lục Khải chậm rì rì nói: “Gọi tới cũng tốt, vừa lúc đủ bốn người cùng nhau chơi mạt chược.”

Giao thừa – giữa đêm 30 bắn pháo hoa, đây là cái tết âm lịch đầu tiên bọn họ ở chung, Vệ Bình nháo đòi uống rượu, kết quả chính là, cười hì hì chui vào trong lòng ngực Lục Khải, khuôn mặt đỏ hồng toàn bộ, mắt đen lấp lánh cả bầu trời, một bên dùng sức cọ cọ, một bên nhìn Lục Khải cười, cười đến mức khiến cho Lục Khải tâm tình rạo rục.

“Em làm gì vậy, Vệ Bình?” Hắn cố gắng kiềm chế đẩy thân thể Vệ Bình ra, kết quả sóc con không thèm nghe lời, sống chết chui vào lòng hắn vạn vẹo, “Lục Khải! Anh đừng cử động nữa! Em nhìn thấy anh có tới hai cái đầu!”

Đó tại vì em say rượu! Lục Khải đau đầu nghĩ, lúc trước cho dù hắn uống một chai Whiskey cũng không say, cho nên cứ chắc chắn rằng loại rượu rẻ tiền mà Vệ Bình uống đối với hắn chẳng có ảnh hưởng gì, bất quá hiện tại xem ra, hắn đã sai.

“Lục Khải, em nói cho anh biết một bí mật.” Vệ Bình tiến đến bên tai hắn, nhẹ giọng nói, hô hấp từng đợt thổi vào cổ Lục Khải, cho dù hai người đã từng có quan hệ thân mật, nhưng vẫn làm cho tâm Lục Khải nhảy dựng.

“Được, em nói.” Lục Khải một bên nghĩ biện pháp làm sao cho cậu tránh xa hắn một chút nhưng không hoàn toàn đẩy ra, một bên trả lời lấy lệ.

Vệ Bình lại không nói tiếp, cái đầu chôn ở hõm vai hắn cười ha ha, cười đến thân hình đều run rẩy, cười xong, lại nâng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, phun ra hơi rượu, ghé vào lỗ tai hắn cọ sát, giống như con mèo nhỏ, đứng rồi, cố ý cắn lỗ tai hắn một cái!

“Ai nha” Lục Khải cố ý khoa trương kêu lên, “Đau muốn chết! Em cứ nhiên cắn người!”

“Mới không đau đến thế, em cắn bản không có dùng sức.” Miệng còn ngậm lỗ tai của Lục Khải làm nũng nói, bỗng nhiên xì cười một tiếng nhả ra, cười đến ngã vào người Lục Khải, liều mạng ôm lấy hắn.

“Đừng giỡn nữa, sóc con, tuy rằng hôm nay là đêm giao thừa, em cũng không được làm càn.” Lục Khải gỡ bàn tay cậu ra nói, “Lên giường ngủ được không? Đã khuya rồi.”

Thời gian thật sự đã quá khuya, âm thanh bắn pháo hoa bên ngoài cũng dần dần lắng xuống, ngọn đèn từng cửa sổ lần lượt tắt ngúm.

“Không chịu!” Vệ Bình làm nũng vươn hai tay, “Trừ phi anh ôm em!”

“Hảo, hảo” Không phải chỉ ôm một cái thôi sao, cũng không phải thường xuyên, Lục Khải đáp ứng đem Vệ Bình ôm lên, suy nghĩ một chút, không tồi, trọng lượng so với trước kia có tăng lên một ít.

“Lục Khải, em nói cho anh biết.” Vệ Bình say khướt nằm trên giường, vẫn đem nửa thân mình dựa vào lồng ngực Lục Khải, bộ dạng một khắc cũng không tỉnh ngượng rời ra, “Một bí mật lớn.”

Lục Khải muốn gỡ tay cậu ra để đi rửa mặt, nghe vậy bắt đầu dĩ gắt gao ôm lấy cậu, hắn không dám chống lại, cùng nói chuyện với một người say rượu cũng vô ích a, đành phải nhẫn nại hỏi: “Là cái gì? Em nói cho anh biết a?”

“Vậy anh hôn em một cái.” Vệ Bình nâng đôi môi hồng nhuận như anh đào lên, mùi rượu thản nhiên bay tới, Lục Khải cảm thấy hoa mắt, hôn nhẹ một cái trên mặt cậu, “Được rồi, nằm thẳng lại, ngủ đi!”

Vệ Bình bắt đầu mở to mắt nhìn hắn, đột nhiên nhào qua đè lên người hắn, ôm lấy cổ hắn, lần đầu tiên chủ động hôn lên, làm cho tia lý trí cuối cùng của Lục Khải bị ngọn lửa cuồng nhiệt thiêu đốt, hắn cũng ôm lấy Vệ Bình, giành quyền chủ động, dùng kỹ thuật hôn lại.

Qua thật lâu, đợi cho cả hai rời nhau ra thở dốc, tình cảm mãnh liệt đều đã gần bình tĩnh trở lại, Lục Khải đem Vệ Bình ôm vào ngực, nhắm mắt, đang chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên nghe tiếng sọc con thấp giọng nói: “Lục Khải. . . . Bí mật chính là, trong cái hộp nằm ở ngăn tủ kia, là bảo bối thần kì đó.”

Nhóc con kia gần như đã tỉnh rượu, như vậy không phải vì hần hồi này gây sức ép mạnh quá nên mê sảng đi, Lục Khải nghĩ như vậy, mở to mắt, vừa lúc nhìn thấy hai mắt của Vệ Bình, con ngươi đen láy trong suốt, nhìn hắn đầy thâm tình.

“Đừng nói ngốc nữa, ngủ đi.” Lục Khải kiểm lòng không đậu hôn nhẹ lên đầu cậu, ý đồ muốn lãng tránh chuyện đó, nhưng Vệ Bình lại không bỏ qua, khoé miệng chậm rãi giương lên, cười nói: “Là thật mà, em không có lừa anh, mỗi lần lấy tiền ra xài hết thì ngày hôm sau lại hiện ra thêm mấy chục đồng tiền, thật thần kỳ. . . . Nếu em không bỏ vào, anh cũng không bỏ vào, thì chính là do thần tiên bỏ vào sao?”

Nhìn thấy cậu bốn cột mang theo ánh mắt đầy ý cười, nét mặt già nua của Lục Khải cũng không đỏ, chỉ xấu hổ nhìn sang nơi khác, vốn cái hộp đó chính là đựng tiền tiêu dùng hằng ngày của bọn họ, hai người thay phiên nhau trông chừng, bởi vì sợ sọc con không đủ tiền xài, hắn thường xuyên lên bờ trộm thêm tiền vào, làm giống như tiền vẫn còn nhiều, rồi làm biểu tình như không biết, bắt quả hiện tại xem ra, bị phát hiện rồi a.

Chỉ biết khi làm chuyện xấu bị phát hiện rất xấu hổ, càng không nghĩ tới làm việc tốt khi bị phát hiện cũng chịu khổ sở như vậy.

Vệ Bình chậm rãi thu hồi nét cười, đem cả thân mình áp sát vào lồng ngực hắn, thấp giọng nói: “Em rất thích đại ca a. . . . Thích nhất đại ca. . . .”

Giống như bài hát ru con, cậu lặp đi lặp lại hai câu này, mãi cho đến khi ở trong lòng Lục Khải, bình yên ngủ.

“Lục Khải! Chúng ta đi ra ngoài chơi đi? Ngắm cây cỏ đâm chồi nảy lộc.”

“Lục Khải! Chúng ta đi ra ngoài ngắm hoa đi? Công viên mùa xuân hoa nào cũng nở.”

“Lục Khải! Chúng ta đi ra ngoài. . . .”

Quả nhiên mùa xuân tới rồi a, sọc con bắt đầu không chịu an phận, không phải làm gì liền muốn đi ra ngoài, Lục Khải luôn lắc đầu cự tuyệt, kết quả nhìn thấy cậu chu miệng bất mãn: “Chưa già mà đã làm biếng, anh sắp lão hoá rồi!”

“Lão hoá? Anh đã sớm lão hoá?” Lục Khải lười biếng nói, “Anh đã gần bốn mươi tuổi, xương cốt đều già rồi, mới nghĩ không cần gây sức ép cho nó nữa.”

“Nguy miệng!” Vệ Bình vừa dọn dẹp đồ vật này nọ vừa nói, “Đều là lấy cớ, anh chính là lười vận động, còn bày đặt nói mình xương cốt già yếu.” Nói xong đột nhiên chạy lại, ôm chặt lấy lưng hắn, hung hăng cắn một cái lên cổ, “Ai nói già? Vịt cũng không tệ lắm.”

Lục Khải thuận tay đem cậu kéo lên trước ngồi trên đùi mình, cũng phản kháng trả lời: “Làm sao làm sao, sớ con vẫn ngon hơn, thật ngọt ngào, thịt nộn nộn, ăn ngon a!” Hắn còn cố ý liếm môi, mê đắm nhìn đôi môi vừa mới lưu dấu cắn trên cổ hắn, nhin không được một hơi liền cúi xuống.

Hai người triển miên trong chốc lát, Vệ Bình đem ánh mắt nhìn về màn hình máy vi tính, cảm thấy tò mò, nhin không được hỏi: “Anh không chịu đi ra ngoài chơi, có phải hay không gần đây cổ phiếu trên thị trường bất ổn, cần phải theo dõi mỗi ngày a? Chuyện này em cũng có nghe mọi người nói, thời điểm cổ phiếu rớt giá, phá sản làm cho nhiều người đầu tư vào đó táng gia bại sản.”

Lục Khải khoé miệng giật giật, ôm thắt lưng cậu nói: “Không phải, tùy theo giá thị trường nữa, chỉ có những người có lòng tham lớn, mới có thể thất bại thảm hại, ha ha, thậm chí có khi còn nhảy lầu tự tử.”

“Không bằng anh dạy em đi? Dạy em làm sao để đầu tư cổ phiếu.” Vệ Bình mắt đen loé sáng, “Như vậy đôi khi em có thể giúp anh theo dõi, anh không cần suốt ngày ngồi ở chỗ này, từng giờ từng phút xem xét a.” Nói xong vô cùng thân thiết dùng cái mũi cọ cọ mặt hắn.

Nhóc con kia, em cho đầu tư cổ phiếu là chỉ cần ngồi nhìn như vậy sao? Lục Khải sủng nịch nhìn cậu, hôn một cái, sau đó đem mặt cậu xoay lại nhìn màn hình, “Kỳ thực rất đơn giản a, đầu tư cổ phiếu cũng có nguyên tắc, lúc thấp thì mua vào, lúc cao thì bán ra, nói chung là, lúc cổ phiếu bán ra giá rẻ thì nên mua lại, ở thời điểm giá tăng lên thì bán đi lấy lời.”

“Đơn giản như vậy sao?” Vệ Bình không tin hỏi, “Anh là đang lừa gạt em đi? Vậy thì như thế nào lại có người phá sản? Đạo lý này ngay cả con nít cũng biết a, em thấy những người đầu tư cổ phiếu mỗi ngày đều cầm tờ báo xem chăm chú. . . . Chốc lát khóc chốc lát cười. . . .”

“Ha ha, chính là đơn giản như vậy a, bắt quá thật sự làm thì không hề dễ dàng đâu.” Lục Khải không nghĩ cần giải thích cặn kẽ cho cậu làm gì, xoay sớ con ngang lại, cậu cũng không nhất định muốn làm đi? “Xem, cổ phiếu này mặt sau có con số” Thời điểm Lục Khải tỏ ra vui vẻ, thời điểm liền tỏ vẻ căng thẳng, “hiểu chưa? Còn có đường cong này. . . .”

Hắn tận lực giảng giải một cách dễ hiểu gần nửa ngày, Vệ Bình lúc đầu còn chăm chú lắng nghe, chậm rãi bắt đầu mơ hồ, ánh mắt đen láy nhìn màn hình trong chốc lát, sau đó quay đầu lại nói: “Lục Khải, em phát hiện anh rất giỏi a, phức tạp như vậy, em nghe đều không hiểu, anh cứ nhiên có thể dùng nó để kiếm tiền!”

“Đây là thông minh trời phú a, hiểu được chưa sớ con? Được rồi, xuống đi, muốn làm gì thì làm đi.” Lục Khải cho cậu ngồi trên chân nên hiện tại đã bị tê rần, sớ con đã lớn thêm chút nữa?

“Àn,” Vệ Bình lưu luyến từ trong lòng hắn đứng lên, liếc con số hồng hồng trên màn hình một lần nữa, thở dài nói: “Chờ em có tiền, muốn mua cổ phiếu màu hồng liền mua màu hồng, muốn mua màu xanh liền mua màu xanh, hai cái đều mua, một cái nhìn thấy nó tăng, một cái nhìn thấy nó giảm.”

Nhìn bộ dáng y như thật của cậu, Lục Khải nở nụ cười: “Chờ anh có tiền, cũng sẽ đi mua cổ phiếu, mỗi tập đoàn đều mua, tập đoàn Ngưu thị mua một nửa, Hùng thị mua một nửa, ha ha ha. . . .”

Vệ Bình hướng hắn làm mặt quỷ, tiếp tục chạy tới tủ xếp quần áo, quần áo mùa xuân mùa hạ đều lấy ra phơi nắng cho khô ráo, quần áo mùa đông hay chăn cũng cần phải phơi sau đó xếp gọn lại, Lục Khải trước kia không hề có cái khái niệm này, cho nên xài đồ vật nào cũng nhanh hư hỏng, Vệ Bình làm nửa ngày cũng không xong.

Thấy cậu vất vả, Lục Khải đang muốn gọi cậu dừng dọn dẹp nữa, bỗng nhiên truyền đến giọng nói đầy tò mò của Vệ Bình: “Di? Ở đây có cái hộp, rất đẹp a, tại sao lại nằm ở đây?”

Hộp nhỏ? Tâm Lục Khải bỗng nhiên nhảy dựng, lập tức quay đầu lại, Vệ Bình cầm đồ vật trong tay chạy đến, đem cầm khoát lên vai hắn, cho hắn xem: Một khối hình chữ nhật màu bạc bên trong có chứa cái đồng hồ đeo tay bạch kim dành cho phái nam. Cho dù nằm trong góc vài năm không được nhìn tới, nhưng vẫn toả ra ánh sáng lạnh lùng tao nhã.

Hết chương 10

11. Chương 11

“Là của anh sao? Tại sao chưa bao giờ thấy anh đeo? Bởi vì xấu?” Vệ Bình lấy cái hộp lắc lắc bên tai, đáng tiếc nói: “Làm hư rồi sao không đi sửa lại a? Vẫn còn tốt lắm.”

Lục Khải lúc này mới lấy lại tinh thần, làm như có như không trả lời: “Không có hư. . . . Chính là để quên mất thôi. . . . Em thích? Thích thì cứ lấy đeo, tìm một tiệm sửa đồng hồ. . . . Thay pin là vẫn chạy tốt. . . .”

Đau. . . . Đáy lòng giống như con sông – cuộn cuộn chảy xiết, vốn nghĩ đã quên rồi, vì cái gì khi thấy lại đau như vậy? Phải hít sâu vài hơi mới có thể bình tĩnh lại. . . . Nếu hôm nay không phải sóc con tìm thấy được, hẳn đại khái không hề nhớ, đem cái hộp này cùng quá khứ chôn sâu trong tủ, cố chấp không thêm suy nghĩ nữa thì tốt hơn?

“Không cần đâu, em đeo đồng hồ điện tử là được rồi, cái này là dành cho đàn ông trung niên, đeo trên tay em có chút kỳ quái.” Vệ Bình đoan trang cười nói, “Anh có đồng hồ thì nên nói sớm, em đi sửa lại giúp anh, nhanh lắm anh sẽ được đeo lại.”

“Không—không cần.” Lục Khải miễn cưỡng cười cười, “Anh mỗi ngày đều ở nhà, hơn nữa trong nhà vẫn có đồng hồ treo tường a, không cần.”

“Đồng hồ này rất đẹp, người mua nhất định rất có tiền a.” Vệ Bình lúc này mới nghiêng đầu nhìn hắn, hoảng sợ: “Lục Khải, sắc mặt anh sao lại tái xanh, không thoải mái sao?”

Vẫn bị cậu nhìn ra? Lục Khải vội vàng lắc đầu: “Không có không có, em bị ảo giác thôi, mỗi ngày anh đều ở trong nhà, lại không ra ngoài phơi nắng, sao có thể không trắng được. . . . Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi ăn cơm.”

Hắn đứng dậy, hướng nhà bếp bước đi, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Hôm nay ăn cái gì sóc con? Em có ý kiến gì hay không? A! Hay chúng ta ăn cá đi. . . .”

“Lục Khải, ngày mốt anh có rảnh hay không a?” Vệ Bình lúc ăn cơm hỏi, không đợi hắn trả lời tự mình lẩm bẩm: “Nhất định là rảnh rồi, anh ngày nào cũng ở nhà, ừ, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa đi?”

Lục Khải đã ăn xong rồi, đang ngồi trên ghế sofa xem báo, ngẩng đầu nhìn cậu, sóc con mang vẻ mặt mong chờ: “Như thế nào? Sinh nhật em sao?”

“Không – phải!” Vệ Bình lắc đầu nói, “Không phải sinh nhật không được đi ra ngoài ăn sao? Hiện tại mùa xuân tới rồi, thời tiết thật dễ chịu a, anh phải đi ra ngoài hít thở không khí một chút, em vừa được phát tiền lương, nên mời anh ăn một bữa thật ngon, còn có thể thuận tiện đi dạo phố luôn, mua sắm này nọ. . . . Được không?”

Đi dạo phố? Mua sắm? Hiện tại bây giờ thực khác với trước kia hắn vẫn thường lôi kéo sóc con đi mua quần áo a, nhóc con này vừa có tiền liền muốn tự độc lập, Lục Khải nghĩ như vậy, cào cào đầu tóc của mình: “Chuyện mua sắm này em tự quản là được rồi, còn nữa, có thể tìm Vũ Thần đi chung, dạo phố mua đồ này nọ, con gái có hiểu biết hơn. Hai người đàn ông cùng nhau đi dạo phố, cảm giác rất kỳ quái. . . Yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không ăn đấm chua đâu.”

“Lục Khải thật đáng ghét!” Vệ Bình thu dọn bàn ăn, cầm cây kem trong tủ lạnh ra, vừa ăn vừa đi đến bên người hắn cọ cọ, “Theo em ra ngoài một chuyến đi, anh cũng nên đổi không khí. Uy, anh lại làm biếng không chịu cạo râu, nhìn qua y như lão già.”

Bắt được bàn tay sờ loạn của sóc con trên mặt, Lục Khải cố ý dùng râu mới mọc đâm đâm vào mặt cậu: “Mùa xuân tới rồi, nhưng mà anh không phải là con mèo a, tại sao phải đi ra ngoài để phơi nắng, mới ăn cơm xong liền ăn kem, em không sợ đau bụng sao?”

Vệ Bình bị râu hắn đâm cười hì hì không ngừng, dùng sức đẩy hắn ra, “Ngứa quá, ai nha! Lục Khải! Anh còn quậy nữa em liền cạo sạch sẽ râu anh! Đồ quỷ! Đồ xấu xa, làm biếng đến nỗi ngay cả râu cũng lười cạo. . . .”

Náo loạn một trận, Vệ Bình lại tiếp tục nài nỉ: “Ngày mốt đi ăn bên ngoài đi? Được không, Lục Khải, em mời cũng không được sao? Chỉ đi một lần thôi.”

“Ân, ân,” Lục Khải đành phải đáp ứng, cuộn cuộn tờ báo lại gõ lên đầu cậu một cái, “Nhóc con tới thời kì phát xuân rồi sao? Muốn đi lễ hội? Chúng ta bây giờ ân ái còn chưa đủ? Muốn tay trong tay đi trên đường cho mọi người thấy a?”

“Em mới không muốn cho người khác thấy.” Vệ Bình phản bác lại, “Em chỉ muốn cùng anh đi chơi thôi, lễ hội, chính là lễ hội, chúng ta đã lâu không đi rồi.”

“Nói cho cùng thì em chỉ muốn cùng anh đi chơi thôi đúng không, mỗi ngày đều nằm chung trên một cái giường thì cần chi phải đi ra ngoài nữa a.” Lục Khải thấp giọng oán giận, “Thôi được, đành thoả mãn giấc mơ lãng mạn của em một lần, việc này chắc chắn em đã nghe lời xúi dục của mấy cô gái đây, đã vậy còn nhất định phải lôi bằng được ông già này ra ngoài.”

Vệ Bình đôi mắt đen chớp chớp đáng yêu, cố ý làm bộ dạng tức giận nói: “Ai nói anh già? Chính là anh đang tìm cơ mới nói mình như vậy.”

Cậu đứng dậy, chăm chú nhìn Lục Khải, chậm rãi nói: “Anh đó nha, mới không phải là ông già, em tuy thích nam nhân, nhưng sao có thể đi thích một lão già được, anh phải tin tưởng bản thân mình, Lục Khải, anh là một nam tử hán anh tuổi đang trong thời hoàng kim, đầu đội trời chân đạp đất. . . Thật sự rất ưu tú. . . .”

Lục Khải vẻ mặt sững sờ nhìn cậu, bỗng nhiên nở nụ cười, “Hảo, không thể tưởng tượng được rằng hình tượng anh trong lòng sóc con thật sự hoàn mỹ đến thế, như vậy thì anh sẽ vì em, làm một người đàn ông tân thời thật đầy khí phách!”

Thời tiết mùa xuân ấm áp trung hoà, Lục Khải lấy cái áo khoát màu xám mặc vào rồi bắt đầu đi ra ngoài, thái dương chảy một tầng mồ hôi, thân thể bắt đầu nóng lên, hắn bắt đầu đi đành phải xắn tay áo lên đến khuỷu tay, sóc con lại không biết gặp chuyện gì lại đến muộn a, rõ ràng cùng hẹn nhau lúc 2 giờ ở quảng trường phía đông, chẳng lẽ do hắn nhớ nhầm?

“Lục Khải!” Hắn đang nhìn xung quanh, chợt nghe tiếng kêu từ phía sau truyền đến, tiếp theo liền có một người chạy như bay đến trước mặt hắn mang theo khuôn mặt đỏ bừng, ngực phập phồng hít thở kịch liệt, trên trán đổ đầy mồ hôi, thở phì phò nói: “Anh là chờ đến sốt ruột đi?! Em có chút việc nên đến hơi trễ. . . Ân, mệt muốn chết, em chạy không ngừng, không kịp chờ xe. . . . Hô. . . . Hô. . . .”

Lục Khải theo thói quen lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho cậu, nhưng vì cố kỵ ánh mắt người qua đường liền ngừng lại, đem khăn tay màu xanh nhét vào lòng bàn tay nhỏ: “Ai bắt em phải chạy như thế a, bộ chậm một chút anh liền bay mất sao, đứng chờ một chút cũng chẳng sao cả, nơi này phong cảnh rất đẹp a, không khí cũng trong lành, em không phải mỗi ngày đều cần nhằn bắt anh phải đi ra ngoài hít thở sao?”

Vệ Bình hô hấp dần dần ổn định, nghe hắn nói như vậy, ngọt ngào nở nụ cười, cầm lấy khăn tay bỏ vào túi áo của mình: “Được rồi, chỉ vì em nơi nóng vội thôi. . . . Hô, hô. . . . Cái kia, anh ăn cơm chưa? Muốn đi ăn cái gì trước không? Đúng rồi, em có cái này muốn đưa cho anh.” Nói xong cúi đầu tìm kiếm trong túi xách.

Lục Khải không chú ý đến câu nói phía sau của cậu, chỉ nói: “Anh ăn cơm trưa rồi. . . . Đúng rồi, em không phải rất thích ăn cá viên sao? Bên kia hình như có một cửa hàng. . . .”

Lời nói của hắn lập tức dừng lại bởi vì Vệ Bình đưa đến trước mặt hắn một vật, Lục Khải trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thấy chiếc đồng hồ rất quen thuộc nằm trong tay Vệ Bình, bạch kim phản chiếu dưới ánh

mặt trời sáng lấp lánh, kim giây từ từ nhích một bậc, trên mặt 12 con số la mã thoạt nhìn làm cho hẳn có cảm giác mê muội.

“Thế nào? Em bí mật giúp anh đem đi sửa, phải chạy đến vài cửa hàng đó.” Vệ Bình cao hứng nói, lơ đi biểu tình hoảng loạn trên mặt hắn, “Hiện tại có phải đẹp hơn lúc trước không? Ai, cũng vì không biết anh mua ở nơi nào, có mấy người thợ sửa đều nói chưa từng nhìn thấy qua, sợ phá hư mất đồng hồ của anh, hì hì, cuối cùng cũng tìm thấy một cửa hàng mới có người biết sửa, nhưng hẹn em tới một tuần mới lấy, thật kỳ quái, không phải chỉ hết pin thôi sao? Khó sửa như vậy? Mặc kệ, dù sao bây giờ cũng sửa được rồi, anh đeo vào cho em xem đi.”

Cậu nhanh nhẹn kéo lấy cánh tay của Lục Khải, đem đồng hồ đeo vào cổ tay, nhìn trên nhìn dưới, vừa lòng nở nụ cười: “Àn, thật vừa vặn, đẹp mắt, Lục Khải, anh cũng nhìn xem, thật không hiểu nổi anh a, đồng hồ như vậy không thêm đeo mà bỏ xó ở nhà.”

Lục Khải chậm rãi nâng bàn tay lên, nhìn thoáng qua, đồng hồ vẫn là đồng hồ, cho dù trải qua năm năm, sóc con làm sao biết được, hẳn từng rất yêu quý cái đồng hồ này, ban ngày hay đêm tối đều đeo trên tay, ngay cả ngủ cũng không tháo ra, rất trân trọng. . . . cũng như hắn từng trân trọng nâng niu người kia như vậy. . . .

Thở dài một hơi, mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng, Lục Khải ép buộc chính mình cười cười: “Không tồi đi? Đây chỉ là một món quà cũ của bạn bè, anh là người như thế, đeo vào quá lãng phí, không phải sao?”

Trên mặt đồng hồ có đính một chữ thập bằng thủy tinh, thật sự đối với tình cảnh hiện giờ của chính mình là quá xa xỉ.

“Ai nói a, đồng hồ không phải chỉ dùng để xem giờ thôi sao? Àn hừ,” Vệ Bình nhìn cái đồng hồ trên tay hắn lần cuối cùng, lưu luyến buông ra nói, “Người tặng anh món quà này rất thành tâm, còn có – con mắt biết thương thức. Đi thôi! Bây giờ chúng ta đi dạo phố, bắt quá em nghĩ nên mua nước uống trước, chạy nhanh miệng lưỡi khô muốn chết.”

Lục Khải mỉm cười, gật gật đầu “Được, xong rồi đi tới tiệm bán đồ viên, vừa đi vừa ăn, buổi tối sẽ ăn ở một nhà hàng thật ngon.”

“Àn!” Vệ Bình hưng phấn mà gật gật đầu: “Em muốn đi ăn KFC!”

“Lại đòi ăn những thực phẩm rác rưởi kém dinh dưỡng này.” Lục Khải nhéo nhéo mũi nhỏ của cậu, “Em nha, sẽ không bao giờ học được sự thương thức?”

“Chỉ vì rất muốn ăn thôi mà.” Vệ Bình hi hi cười nói, cậu cũng biết Lục Khải luôn đối xử tốt với mình, tuy ngoài miệng nói không đi không đi, đến lúc đó vẫn dẫn cậu đi.

Thời điểm hai người vừa mới đi đến con đường trước quảng trường để mua cá viên, một chiếc xe hơi màu bạc vô thanh vô tức dừng lại bên người bọn họ, Vệ Bình vội vàng kéo Lục Khải nhảy về sau một bước, bất mãn liếc nhìn chiếc xe, vì kính xe có dán một lớp kính đen, cho nên nhìn vào không thấy người ngồi bên trong.

“Có biết lái xe không a.” Cậu nhỏ giọng oán giận, cũng không thêm so đo, đi lên hai bước, đứng chờ đèn xanh.

Lục Khải trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác bất an, theo bản năng kéo cánh tay Vệ Bình, đem tất cả sự chú ý tập trung đặt lên người sóc con, ra vẻ thoải mái mà nói: “Thơm quá, em có nghĩ được một chút hương vị không? Ha ha, hôm nay muốn ăn bạch tuộc viên hay bò viên?”

“Đương nhiên đều phải ăn hết.” Vệ Bình cái gì cũng không phát giác, còn hưng phấn mà nhảy nhót, nhìn chằm chằm vào đèn đỏ, “Còn tới mười giây, oa! Người thật đông a. . . .”

Sau lưng truyền đến âm thanh dễ nghe của một giọng nam trầm: “Khải, thật lâu không gặp.”

Cũng giống như lúc trước, vẫn là giọng nói trong trẻo như ánh mặt trời chiếu lên dòng nước êm ả, khác là thêm vài phần tự tin, không rụt rè như trước, người kia cũng thay đổi sao? Đúng vậy, mọi người đều phải khác đi.

Lục Khải chậm rãi quay đầu lại, tận lực bình tĩnh nhìn người nam nhân phía sau, tỏ ra tự nhiên như khi xuống lầu mua thức ăn gặp hàng xóm: “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Thân ảnh cao gầy thon thả dựa vào cửa xe, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, một đôi mắt phương xinh đẹp giờ phút này đang hứng thú đánh giá người đứng bên cạnh Lục Khải, cuối cùng, đôi môi đỏ hơi cong lên, tựa như đùa giỡn mà nói: “Sủng vật mới của anh? Khải, không biết từ khi nào mà sự ngưỡng thức của anh lại kém đến như vậy.”

“Lục Khải. Bạn của anh sao?” Vệ Bình sợ hãi hỏi, trước mặt cậu là một người đàn ông sang trọng không hề cùng chung thế giới của cậu, trên người phát ra khí thế làm cho cậu có cảm giác xấu hổ, chính là vì cái gì lại quen với Lục Khải? Rõ ràng Lục Khải cũng có quen y, nhưng lại vững vàng đứng tại chỗ, một chút đều không có cảm giác bị đối phương áp đảo.

Nhưng bộ dạng lại mang một vẻ buồn rầu.

Lục Khải kéo tay cậu an ủi, nghiêng mặt nhìn cậu nở nụ cười một chút, sau đó mới chuyển hướng nhìn vào người đàn ông tao nhã tuấn mỹ kia, bình đạm – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi từ lâu đã từng nói qua, không có ai là sủng vật hết, cậu ta tên là Vệ Bình, là người yêu hiện tại của tôi.”

Lông mi cong dày kinh ngạc nâng lên, Vệ Bình bây giờ mới phát hiện người này cư nhiên có một đôi mắt mê người, màu xanh biếc như mặt biển mùa hè, nhìn kỹ thì ngũ quan cũng có chút giống với người phương Tây, y không phải là người Trung Quốc sao? Nhưng lại nói tiếng Trung tốt như vậy a.

“Tôi vẫn còn. . . choáng váng về khẩu vị của anh đó.” Y cười khẽ, đôi chân thon thả bước về phía bọn họ, “Vì sao không tìm một nơi uống một tách cà phê? Đứng trên đường nói chuyện, không thoải mái cho lắm.”

Lục Khải rõ ràng có một chút do dự, cười nói: “Việc này có còn quan trọng? Không phải tất cả đều đã nói rõ ràng rồi sao?”

“Chỉ có mình anh nghĩ như vậy thôi.” Nụ cười của y bỗng nhiên có chút lạnh, “Khải, anh vẫn luôn như vậy, tự mình ra quyết định hết thảy, mà căn bản không quan tâm đến tâm tình của người khác, tuy rằng nhiều năm đã trôi qua, nhưng anh cũng nên nhớ rõ, lúc ấy, anh có cho tôi cơ hội để nói không?”

Vệ Bình sợ hãi tránh né ánh mắt đối phương trên người mình, cũng may mục tiêu của y không phải cậu, chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó lại chuyển về Lục Khải: “Vẫn không nể mặt tôi một chút sao? Trước kia anh không phải như vậy.”

“Kia, được rồi.” Lục Khải cào cào tóc, nói với Vệ Bình: “Vệ Bình, đây là. . . người bạn của anh, chúng ta đã lâu không có gặp, hôm nay không thể cùng đi dạo phố với em rồi, em về nhà trước đi, anh sẽ lập tức trở về.”

Vệ Bình có chút không tin nhìn hắn, vừa định nói cái gì, nhưng lập tức từ bỏ, hạ bả vai, rầu rĩ nói: “Vậy anh nhớ về sớm, em sẽ nấu cơm chờ anh.”

“Àn, không có việc gì, anh sẽ trở về ngay lập tức thôi.” Lục Khải cũng không biết vì cái gì mà mình lại cam đoan một lần nữa, nâng tay ôn nhu sờ đầu cậu, an ủi nói: “Chờ anh trở về cùng nhau ăn cơm.”

Lục Khải nhìn cậu băng qua đường, còn giơ tay vẫy vẫy, chậm rãi biến mất trong đám người, sau lưng liền truyền đến âm thanh của y: “Tôi cũng không ngại có thêm một người đâu. Có phải anh sợ cậu ta biết một số việc không tốt a?”

Quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt người kia mang theo nụ cười ẩn chứa sự đắc ý, một loại hành động nắm chắc thắng lợi.

Lục Khải lắc đầu: “Tôi không phải là sợ, nhưng có một số việc, tôi nên nói trước với em ấy thì tốt hơn.”

Y mỉm cười, cũng không phản bác, mở cửa xe ra, thực tao nhã vươn tay: “Mời.”

Thật sự trời đất đảo lộn, hiện tại động tác lúc trước hắn thường làm bây giờ đã tới phiên y, Lục Khải nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: “Không cần, uống cà phê thôi, nơi này không phải có rất nhiều cửa tiệm sao?”

Y kinh ngạc nhìn hắn, bộ dáng bày ra vẻ mặt không thể tin được nở nụ cười: “Cửa tiệm ở nơi này? Khải, sự ngưỡng thức của anh đã thay đổi rồi, lúc trước không phải luôn thích cùng tôi đi uống ở quán Buck sao?”

Có cái gì mà lạ? Lục Khải nhún nhún vai: “Uống cái loại gì đâu quan trọng, không phải mục đích chính là ngồi nói chuyện sao?”

“Nhưng. . . .” Y nhìn hần cười mê người, “Bất quá hoàn cảnh anh bây giờ cũng không quá để tâm đi, có phải hay không muốn xong chuyện sớm một chút để trở về, gặp người yêu nhỏ bé của anh?” Nhẹ nhàng thở dài một tiếng lại tiếp tục nói, “Vẫn không thêm để ý đến tôi?”

Lục Khải không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, liền chuyển hướng sang chuyện khác nói: “Không cần dùng xe, chúng ta cứ tùy tiện tìm một chỗ ngồi đi. Đúng rồi, em như thế nào tìm được tôi?”

Y cúi đầu nói vài điều với người lái xe, sau đó đi đến bên người hần, thực tự nhiên nắm lấy cổ tay hần, nhìn nhìn vào cái đồng hồ, có chút giảo hoạt cười nói: “Đây chính là quà sinh nhật tôi tặng cho anh, trên thế giới chỉ sản xuất một trăm cái, nó xuất hiện ở địa phương này, nhất định anh cũng sẽ ở đây, cho nên tôi lập tức liền chạy đến, quả nhiên đúng như dự đoán.”

Rút bàn tay về, Lục Khải cười khổ: “Vạn nhất bởi vì cuộc sống khó khăn, tôi sớm bán nó hoặc đem đi vay mượn nợ, em chẳng phải trở về tay không sao?”

Y cười mỉa hoặc có vài phần đắc ý: “Anh nhìn tâm sao? Tôi không tin, hơn nữa hiện tại cũng tìm thấy anh rồi, liền chứng minh sự suy đoán của tôi là đúng.”

Cuối cùng bọn họ cũng chọn được một quán cà phê trên vỉa hè thoát nhìn cũng tạm ổn, lúc đi vào y liền nhíu mày, nhưng vẫn chưa nói cái gì, đợi phục vụ bưng tách cà phê lên, cầm ngửi ngửi liền buông xuống, khoanh hai tay lại, nhìn Lục Khải đang ngồi ở đối diện.

Lục Khải căn bản cũng không động đến tách cà phê của mình, hiện tại miệng hần đều đắng chát, trong lòng rối loạn, chưa bao giờ nghĩ rằng, cái đồng hồ kia cư nhiên có thể làm cho y xuất hiện trước mặt mình. . . . Là bởi vì y đã bỏ ra vài năm để tìm mình sao?

“Cho dù nể mặt cũng được, anh không thể ân cần hỏi thăm tôi một câu sao?” Người đối diện mang theo âm thanh nén giận làm cho hần đang trầm tư bừng tỉnh, Lục Khải cố rặn ra nụ cười: “Thực xin lỗi, tôi thất thần, như vậy. . . . Em có khỏe không, Tịch Tình?”

“Lâu như vậy anh vẫn còn nhớ rõ tên tôi a.” Người kêu Tịch Tình cười nói, “Bất quá cũng khó trách, anh tự mình học sao, lúc ấy tiếng Trung của anh một chữ bề đôi cũng nói không xong, về nhà ôm từ điển trở mình một đêm mới có thể nói vài chữ, đúng hay không?”

Lục Khải xấu hổ cười cười, cúi đầu quấy quấy tách cà phê: “Mọi người. . . . đều tốt cả chứ?”

“Vẫn tốt, công ty đã trở lại làm việc đều đặn, không có phá sản, ngược lại hàng năm còn kiếm được hai chục ngàn vạn. . . .” Tịch Tình từ từ nói, “Tôi dù sao cũng do anh dạy dỗ ra, sẽ không phụ kỳ vọng của anh đâu.”

Tuy rằng biết y nói chuyện như vậy mang ngầm ý khoe năng lực, Lục Khải vẫn không ngồi yên được, mặt đỏ lên từng trợn, Tịch Tình ánh mắt thưởng thức bộ dáng khi xấu hổ của hần một lúc, sau mới thoải mái mà nói: “Được rồi, cuối cùng cũng tìm được anh, việc này tất cả mọi người đều có thể thở dài một hơi nhẹ nhõm. . . . Hộ chiếu của anh đâu? Có quá thời hạn không? Nếu quá thời hạn tôi đi thay anh làm cái mới, còn có, cho anh một tuần để xử lý mọi việc ở đây. Tôi đi đặt vé máy bay vào cuối tuần này. . . . Anh có tiền không? Tôi sẽ mở chi phiếu cho anh, đúng rồi, có muốn gọi điện thoại về công ty thông báo cho bọn họ một tiếng, để chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ hoan nghênh anh quay lại. . . .”

“Từ từ, Tịch Tình, em đang nói cái gì a?” Lục Khải có chút tức giận ngăn lời nói của y, “Tôi lúc nào nói muốn trở về?”

Con người xanh biếc xinh đẹp yên lặng nhìn hần, giống như cảm thấy lời nói của hần giống truyện cười: “Bây giờ anh còn nói vậy sao? Tôi tự mình tới đón anh, anh còn muốn như thế nào nữa đây? Lúc ấy anh chưa từng nói một câu liền bỏ đi? Không phải tôi nói anh, nếu có giận dữ cũng nên chừa một chút manh mối, ai biết anh sẽ chạy đến đây? Lúc ấy tôi như thế nào tìm anh, anh biết không? Tôi chạy gần hơn phân nửa quả địa cầu tìm anh. . . .”

Lục Khải đối mặt với ánh mắt khiển trách của y, tự dưng nổi giận, thanh âm cũng trầm lại: “Tôi không phải giận dữ. Tịch Tĩnh, tôi là người trưởng thành rồi, sẽ không chơi loại trò chơi của con nít này đâu. Lúc ra đi. cũng không nghĩ bản thân sẽ quay trở về.”

Không khí đột nhiên yên lặng đến căng thẳng, chỉ có âm nhạc cùng hương cà phê phảng phất.

Qua nửa ngày, Tịch Tĩnh mới lạnh lùng nở nụ cười: “Anh vô tình đến ngay cả một chút mặt mũi cũng không thừa cho em sao? Điều năm năm rồi, tức giận cái gì cũng nên tiêu tan đi chứ? Em nếu còn nhớ đến chuyện cũ sẽ không phải vất vả chạy tới đây đón anh đâu. Là, em hiểu rồi, anh vẫn còn giận em sao, như vậy, em thề, chờ anh trở lại, em liền đem tất cả tài sản giao lại cho anh toàn bộ, được chưa? Hay muốn em tại đây quỳ xuống cầu xin anh, khóc lóc nói rằng em đã sai lầm rồi. Anh mới cảm thấy thỏa mãn, mới bằng lòng trở về? Chuyện này cũng không thể là không làm được, dù sao em bất quá cũng chỉ là sủng vật mà anh nuôi lớn thôi, anh nói cái gì, em liền nghe theo là được.”

“Tịch Tĩnh!” Lục Khải điềm tĩnh nắm lấy tay y, chân mày cau lại, “Anh đã nói rồi, anh chưa từng xem em là sủng vật, chưa bao giờ!”

Người đàn ông tao nhã tuấn mỹ kia có chút yên tĩnh, bình tĩnh để mặc bàn tay cho hắn nắm: “Anh đương nhiên có thể nói không phải, bởi vì anh là chủ nhân, anh cao hống nói em không phải là không phải, anh có thể đem em sủng đến tận trời, đương nhiên cũng có thể làm cho em ngã xuống mặt đất, bởi vì em lúc đó không tự mình hiểu được, nghĩ rằng thân phận mình thật sự có thể tự thay đổi.”

Lục Khải nở nụ cười khổ: “Đừng nói như vậy, lúc trước khi anh đi, có nhờ luật sư làm giấy tờ giao công ty lại cho em, có hiệu lực pháp lý hẳn hoi, em không cần lo lắng anh lật lọng. Em cứ yên tâm làm tổng giám đốc, anh sẽ không lấy cái gì để uy hiếp em cả, em cũng. rốt cục có thể không cần chịu áp lực nữa.”

“Nguyên lai anh cũng biết trong lòng em chịu áp lực a.” Tịch Tĩnh thản nhiên nở nụ cười, “Khó trách em vô luận tức giận cái gì, anh đều dỗ ngọt em, chính là Khải, anh biết không, trên đời này em hận nhất, chính là điểm ấy của anh, anh là loại người giả dối bày ra vẻ khoan dung ti tiện. Bởi vì anh biết anh là người vĩ đại, là em vĩnh viễn thua kém anh, cho nên anh không phải là khoan dung, anh căn bản khinh thường không thèm so đo với em. Cho dù anh đem cả công ty cho em thì thế nào? Cho dù anh hiện tại nghèo rớt mồng tơi còn em giàu nhất nhì thế giới thì đã sao? Quá khứ mười mấy năm qua không phải là một giấc mơ, xương cốt của em đều khắc tạc tên anh, em đời này. . . . không thể nào thoát ly khỏi cái bóng của anh. Anh cho rằng cứ bỏ mặc tất cả, rời đi là xong rồi sao?!”

Ngón tay y thon dài trắng nõn run nhẹ trong lòng bàn tay Lục Khải, mang theo hơi lạnh thấu xương, Lục Khải không tự chủ được nắm thật chặt, nhìn thật sâu vào mắt y: “Thực xin lỗi. Tịch Tĩnh, anh cho tới nay, đều xem nhẹ cảm nhận của em.”

“Anh cũng không có xem nhẹ cảm nhận của em, ngược lại, anh còn rất để ý.” Tịch Tĩnh cúi đầu, mái tóc đen bóng mềm mại phủ xuống, lộ ra cái cổ trắng nõn, “Anh càng để ý, lại càng lộ ra sự thấp hèn của em. Khải, em không biết lấy biểu tình như thế nào để đối mặt với anh.”

Trong lòng Lục Khải đầy phiền muộn, cuối cùng mới hoá thành một tiếng thở dài: “Vậy em cần gì phải tới tìm anh.”

“Bởi vì không nghe được câu trả lời của anh, em cảm thấy rất khó chịu.” Tịch Tĩnh đã khống chế được cảm xúc của chính mình, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Được rồi, em sai lầm rồi, như vậy hiện tại, chúng ta trở về được không? Bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Em còn nhớ rõ không? Một buổi tối thật lâu về trước, tôi giống như một bệnh nhân tâm thần nắm chặt lấy tay em, khẩn cầu nhìn em, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi : chúng ta bắt đầu một lần nữa được không? Chúng ta trở lại như lúc đầu được không?

Em còn nhớ rõ lúc ấy em trả lời như thế nào không? Tịch Tĩnh? Em cầm ly nước quăng xuống đất vỡ tan tành, mang theo biểu tình trào phúng nhìn tôi, em nói: “Quá khứ trôi qua sẽ vĩnh viễn không quay trở về.”

Vì cái gì lúc này, em tới đây yêu cầu tôi bắt đầu một lần nữa?

“Anh không còn yêu em sao, Khải?”

Lục Khải bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh cũng không biết. Tịch Tình, em xuất hiện quá đột ngột, anh cần thời gian, hảo hảo suy nghĩ một chút, thực xin lỗi, hiện tại không có biện pháp để cho em một câu trả lời thích hợp.”

Tịch Tình cũng không miễn cưỡng hẳn, từ trong túi tiền lấy ra một danh thiếp để vào trong tay hẳn: “Em ở khách sạn này, số phòng có viết ở mặt sau, anh lúc nào cũng có thể đến đây tìm em.” Nhìn thấy Lục Khải đem danh thiếp cất vào, y lại thấp giọng nói, “Lúc nào cũng được. Em sẽ chờ anh.”

Miễn cưỡng cười cười, Lục Khải giơ tay bảo phục vụ tính tiền. Tịch Tình cũng không nói cái gì, đợi lúc tính tiền xong, mới thấp giọng nở nụ cười: “Ha ha, vẫn luôn giống như lúc trước, không xem em là nam nhân sao? Lúc nào cũng giành quyền trả tiền.”

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Lục Khải cười gượng nói, đứng lên đi ra cửa, Tịch Tình yên lặng theo sát phía sau, lúc đứng trên vỉa hè náo nhiệt mới mở miệng nói: “Em chờ anh về?”

“Không cần, anh tự đi được.” Lục Khải theo thói quen nói làm cho Tịch Tình cảm thấy kinh ngạc, đành phải xấu hổ cười cười, phất tay nói lời từ biệt: “Hẹn gặp lại.”

Mỗi ngày đều là Lục Khải ở nhà, chờ Vệ Bình trở về, hôm nay lại khác biệt, hẳn biến thành người trở về, chưa mở cửa đã ngửi được mùi thơm của thức ăn, hẳn khịt khịt mũi, hình như là đang nấu canh? Sốc con thích nhất là nấu canh này.

“Lục Khải anh đã về nha.” Thời điểm mở cửa, Vệ Bình từ nhà bếp nhô đầu ra, mắt to linh động nhìn hẳn từ trên xuống dưới, “Đồ ăn đều nấu xong, lập tức sẽ được ăn, hôm nay em nấu canh rong biển với mắt cá.”

“Như thế nào lại ăn canh nữa a.” Lục Khải đứng ở cửa thay đổi dép lê, đi tới nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của cậu: “Sẽ không học lại từ vợ ông chủ đi? Tiểu quỷ tham tiện nghi này.”

“Bởi vì em thích ăn thôi.” Vệ Bình ngẩng mặt nhìn hẳn, đeo tạp dề màu xanh, trong tay còn cầm cái muỗng bộ dáng cực kỳ đáng yêu, “Hơn nữa hầm canh rất có dinh dưỡng, còn bổ sung canxi.”

“Úc, nói cho cùng là, bộ xương già này của anh cũng cần phải bồi bổ thêm canxi.” Lục Khải nói giỡn, thuận tiện đem Vệ Bình gắt gao ôm vào trong lòng ngực, cầm cọ cọ vào mái tóc đen mềm mại của cậu, thoả mãn thở dài: “Về tới nhà thật tốt, có thể ôm sóc con, cuộc sống thực sự rất đẹp a.”

Vệ Bình ở trong lòng ngực hẳn xì cười ra tiếng: “Anh nói xạo, mỗi lần em về tới nhà, anh đều làm như không chú ý. . . . Cho tới bây giờ cũng không chủ động ôm em.” Nói xong làm nũng cọ vào lòng hẳn, thấp giọng hỏi, “Anh không sao chứ, Lục Khải? Ai? Thật sự không có việc gì đi?”

“Không có gì.” Lục Khải thở dài một hơi, buông Vệ Bình ra, cười nói, “Chỉ là một người bạn trong quá khứ, tiện đường đến thăm anh mà thôi, người đó vài ngày sẽ đi, em không cần lo lắng.”

Vệ Bình giảo hoạt nhìn hẳn một cái, cười nói: “Là bạn sao? Tại sao lúc anh nhìn người đó, lại giống như thấy chủ nợ, anh rể và chị gái của em trước kia thấy lão chủ nhà, cũng có sắc mặt giống như vậy.” Cậu bỗng nhiên ngừng cười, nhìn hẳn nghiêm túc nói, “Có chuyện gì, anh nhất định phải nói cho em biết, được không?”

“Àn, kỳ thật, người kia chính là tình nhân lúc trước của anh, bị anh bội bạc tình nghĩa, hiện tại tới tìm anh đòi lại những tổn thất của tuổi thanh xuân.” Lục Khải cố ý xấu xa cười, sau đó thấp giọng nói, “Thế nào? Nếu em nói có tiền, liền mua anh đi, vừa có thể quan tâm chăm sóc, còn có thể sai vặt, bổ lỗ rất đáng tiếc nha!”

“Em nghiêm túc với anh, anh còn đùa giỡn!” Vệ Bình nhéo lỗ tai hẳn, “Tình nhân cũ? Người ta như vậy—như vậy—tóm lại là tốt như vậy, như thế nào có thể là tình nhân cũ của anh được, nếu là tình nhân của anh, anh làm sao có thể chia tay? Em mới không tin đâu!”

Lục Khải chỉ có thể cười khổ nghe Vệ Bình lải nhải, không nghĩ tới lời nói của chính mình cũng thật không đáng tin tưởng a, sóc con đơn thuần, trong ánh mắt chỉ có hình bóng mình, cư nhiên sẽ hoài nghi lời nói của mình.

Hắn đang nghĩ ngợi xem sẽ giải thích với cậu như thế nào, thì Vệ Bình đã chui ra khỏi lòng ngực hẳn, la hét nói: “Không nói nữa không nói nữa, ăn cơm ăn cơm! Em hầm canh đã lâu rồi!”

12. Chương 12

Sắp đến giờ tan ca, Vệ Bình nhàm chán nhìn lên đồng hồ, nhìn không được thừa dịp ông chủ không để ý, ngáp một cái.

Lục Khải a, nhất định có chuyện lừa gạt mình, dễ dàng nhìn ra được, nhớ lúc trước chị gái có nói nếu nam nhân không muốn nói, thì không cần ép buộc hắn nói, chính mình không muốn biết, cũng sẽ cần không nào loạn lên dò xét, khi đó hình như anh rể mê mệt một người vũ nữ, bất quá sau đó cũng quay trở về, chị làm như bộ như không biết, cho nên bọn họ vẫn sống chung một chỗ. tuy nhiên hiện tại không biết đang ở nơi nào.

Vậy Lục Khải cùng người kia rốt cuộc quan hệ như thế nào? Cậu càng suy nghĩ càng nhức đầu, người kia, cùng chính mình, cùng Lục Khải, quả thực không cùng một giai cấp a, loại người toàn thân đều loé kim quang, không đúng, phải là bảo thạch kim cương, dùng vàng để hình dung người đó thì có chút kém cỏi dung tục.

Cậu lại thở dài, hôm nay không cần đi học, tan ca sẽ đi mua nắm hương và đậu hủ để nấu canh cá đi, Lục Khải cứ than thở vì cái gì lại nấu canh hoành, nhưng canh rất tiện nghi a, hơn nữa ông chủ còn hứa cho cậu mấy kí xương cốt thịt, dùng để hầm canh rất ngon.

Một chiếc xe hơi vô thanh vô tức dừng trước cửa, sau đó cái cửa dán đầy tờ quảng cáo mở ra, Vệ Bình theo thói quen nhìn người bước vào liền nở nụ cười, vừa định tiếp đón, thì khuôn mặt tuần mỹ xuất chúng này làm cho cậu cứng người lại, vừa rồi đang còn suy nghĩ thì cái người “toàn thân loé kim quang” cứ nhiên xuất hiện.

Tựa như vương tử điện hạ giá lâm, ở cửa hàng tạp hoá bày trí bừa bộn này càng có vẻ không phù hợp, Tịch Tình trong ánh mắt của cậu chỉ có thể hình dung bằng hai chữ ngạo mạn, Vệ Bình vốn vóc dáng không cao, ở dưới khí thế áp bức của y, quả thực có chút nhỏ bé.

“Ngài — khỏe.” Cậu cố lấy dũng khí, lắp bắp chào hỏi một tiếng, Tịch Tình nhíu mày, dùng một giọng nam trầm rất êm tai nói: “Xin hỏi hiện tại cậu chừng nào mới tan ca?”

“Có, có! Tôi lập tức tan ca!” Vệ Bình đương nhiên biết đối phương sẽ không bao giờ đến đây mua đồ, chắc chắn là tìm mình. Nhưng chính là vì sao lại tìm mình? Y không phải là bạn của Lục Khải sao?

“Tốt lắm, có thể nói chuyện cùng tôi một chút được không?” Thái độ của Tịch Tình có thể được cho là hoà ái dễ gần, nho nhã lễ độ, nhưng Vệ Bình lại cảm thấy chính mình cùng y khoảng cách lại càng cách xa hơn một chút. Thật ngưỡng mộ.

Bất an thay ca với đồng nghiệp, cầm lấy ba lô của mình, Vệ Bình tội nghiệp theo sát Tịch Tình đi ra khỏi tiệm, lúc nhìn thấy người lái xe mở cửa giật mình suýt nữa lui về phía sau, cười gượng: “Cái kia. Xin hỏi, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tôi chở cậu về nhà.” Tịch Tình trả lời làm cậu hoảng sợ, vừa định cự tuyệt liền nghe cậu nói đủ khiến cậu ngậm miệng lại, “Trong khoảng thời gian đó, cũng đủ cho chúng ta trò chuyện.”

Chính là, từ nơi này về nhà cũng rất gần a, nếu thật đơn giản như trong lời nói, thì cứ đứng chỗ này nói chuyện không phải cũng được sao? Vệ Bình trong lòng uỷ khuất, nhưng cũng không dám phản kháng, đành phải ngoan ngoãn chui vào trong xe.

Lái xe nổ máy, Vệ Bình vội vàng nhào người nằm úp sấp vào lưng ghế phía trước ngại ngùng nói: “Cái kia. Nhà của tôi ở tại.”

“Hắn biết.” Tịch Tình thản nhiên nói một câu, sau đó cười, “Cậu ở chung với Lục Khải, đúng không?”

“Àn,” Vệ Bình ngoan ngoãn gật đầu, chớp mắt hỏi, “Ngài tìm hắn sao? Về sau cứ tới nhà tìm là được.”

Đôi môi đỏ mọng hoàn mỹ của Tịch Tình giương lên một đường cong, tự phụ nói: “Tôi không cần tìm hắn.” Sau đó từ túi áo phục rút ra một tờ chi phiếu, đã điền đầy đủ con số, thuận tay đưa cho Vệ Bình, “Đây là đưa cho cậu.”

“? Là cái gì?” Vệ Bình tò mò tiếp nhận, một chuỗi các con số làm cho cậu choáng váng.

Nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của cậu, Tịch Tình không hề phiền lòng giải thích, “Đây chính là chi phiếu của ngân hàng chính phủ Trung Quốc, một trăm vạn.”

Một trăm vạn? Oa ủa, Vệ Bình mở to hai mắt nhìn tờ giấy mỏng manh trong tay mình, bộ dạng có điểm không thể tin được, như vậy là toàn bộ một trăm vạn sao? Hay chỉ là đùa giỡn thôi? Bất quá nhìn mặt người này, thấy thế nào cũng không lấy việc này để đùa giỡn đi, hơn nữa cũng cảm nhận được thật sự có một trăm vạn.

“Cái kia. Tôi tên là Vệ Bình.” Cậu cố lấy dũng khí tự giới thiệu, sau đó hít vào một hơi, mới dám nhìn vào mặt vương tử điện hạ, cố gắng không bị khí thế của y áp đảo, “Xin hỏi. Ngài.”

“Có việc gì sao?” Tịch Tình kỳ quái, phản ứng của nhóc con kia nằm ngoài dự kiến của y, vốn tưởng chú chó nhỏ lưu lạc bình thường này thấy tiền sẽ không còn kháng cự gì nữa.

Vệ Bình kiên trì nói: “Có việc, tôi muốn biết tên của ngài.”

“Tên của tôi sao?” Tịch Tình mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia đùa bỡn, “Tôi gọi là Phượng Tịch Tình, Phượng trong phượng hoàng, Tịch là cảnh trời chiều, sáng sủa chính là Tình.” Ngừng một chút, rồi cười đến vui vẻ, “Tên này, là do Khải đặt cho tôi.”

Lục Khải? Tự đặt tên cho người khác sao? Oa ủa, Vệ Bình trong lòng cầu nhàu một tiếng, sau đó nhìn tờ chi phiếu trong tay, thấp giọng hỏi: “Đây là cho tôi sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần cậu đem ra bất kỳ chi nhánh ngân hàng nào ở Trung Quốc, có thể hoàn thành thủ tục nhận tiền, nếu cậu muốn tiền mặt, có thể gặp một chút phiền toái, vì nơi hẻo lánh này muốn có đầy đủ tiền mặt phải thông báo sớm một chút.” Tịch Tình mỉm cười thương hại nói, những người trong cuộc đời này chưa bao giờ thấy được số tiền lớn như vậy đi, chắc chắn sẽ đổi ra hết thành tiền mặt, sau đó trước hết sẽ hảo hảo hưởng thụ một chút cái khoái niệm người có tiền.

“Kia. Vì sao lại cho tôi tiền?” Vệ Bình đã khôi phục lại năng lực nói chuyện, bắt đầu lưu loát, nguyên lai, những điều Lục Khải nói với cậu đều là thật! Người này thật sự là tình nhân cũ của hắn! “Là muốn yêu cầu—tôi cùng Lục Khải chia tay?”

Tịch Tình kinh ngạc nhìn cậu: “Không, đương nhiên không phải, này chỉ là một loại bồi thường, tôi cũng không yêu cầu cậu cùng hắn chia tay hay gì đó, bởi vì,” Lòng mi thanh tú của y nâng lên, rất có tự tin nói, “Hắn nhất định sẽ rời bỏ cậu đi xa, tôi xác định điều ấy.”

Vệ Bình hung hăng cắn môi, thấp giọng nói: “Sẽ không đâu.”

“Cậu trên phương diện tình cảm nhất thời không tiếp thu được, điều này tôi có thể lý giải, nhưng sự thật vẫn là sự thật, nếu cứ cố chấp không muốn mất đi tất cả, không bằng bắt lấy những thứ có sẵn trước mắt, so sánh như vậy, cậu thấy sao? Khải không phải là người cùng thế giới với cậu, hắn sớm hay muộn cũng phải trở về nơi thuộc về hắn, cậu còn tưởng rằng hắn từ trước đến nay đều muốn ở cùng một chỗ với cậu sao? Hắn sẽ không đâu, hiện tại chính là thời điểm đó.”

Lúc này xe đã chạy đến đầu hẻm nhà Vệ Bình, vì hẻm quá nhỏ, xe chạy vào không lọt, lái xe quay đầu lại nhìn bọn họ hỏi ý kiến, Vệ Bình giống như hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: “Tôi không cần!”

Cậu đem chi phiếu nhét lại vào trong tay Tịch Tình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt đen ảm ướt, đang kìm nén nước mắt.

Tịch Tình cũng không giật mình, ảm đạm cười, ý bảo lái xe tấp vào bên lề, cầm lấy chi phiếu nhìn nhìn: “Àn, không tồi, lúc tôi ở độ tuổi giống cậu, cũng rất có cốt khí, đúng vậy, cậu có thể mắng tôi một chút,

không quan hệ, tôi cũng không ngại, nhưng cậu thật sự sẽ không hối hận sao? Tôi nói lại với cậu một lần nữa, tôi không phải ép buộc cậu rời khỏi Lục Khải, hấn muốn rời bỏ cậu chính là sự thật, nếu cậu không tin cũng được, tôi chỉ căn cứ vào nguyên tắc của một người trợ thủ đắc lực, xử lý dần hấn một ít chuyện phiền toái mà thôi.”

Y lắc lắc đầu, thở dài: “Còn muốn tôi ra mặt thay hấn xử lý cái đuôi phía sau, Khải a, thật sự ở lâu tại địa phương này ngốc đến đầu óc dần dần loạn luôn sao?”

“Lục Khải cần hay không cần tôi, không phải tới phiên ngài nói.” Vệ Bình thở hổn hển, tận lực đè nén tức giận, giọng cao lên, “Tôi không tin hấn sẽ rời bỏ tôi. . . . Nếu hấn muốn, hấn sẽ tự mình cầm chi phiếu đưa cho tôi. Ngài nói, tôi sẽ không tin!”

“Tốt lắm a,” Tịch Tình cười lạnh một tiếng, “Cậu hiện tại cứ việc đi lên hỏi hấn, xem hấn có nói như vậy với cậu không, các người ở chung một chỗ, bất quá cũng mới được một năm? Khải ở cùng tôi suốt mười hai năm, tôi so với bất cứ kẻ nào đều hiểu rõ hấn hơn, nếu nói hấn bây giờ không có quyết tâm, cũng là bởi vì không biết nên cho cậu bao nhiêu tiền mà thôi.”

Vệ Bình bị nói đến không thể đáp lại một câu, đành phải lặp lại lần nữa: “Hấn sẽ không! Ngài Ngài không có quyền thay hấn quyết định, ngài không có quyền thay hấn làm bất cứ chuyện gì! Tôi sẽ đi hỏi hấn, Lục Khải tự chính mình nói với tôi!”

Cậu vội vàng mở cửa xe, giống như chạy trốn xông ra ngoài, không ngừng tự nhủ với chính mình, không được khóc, không được khóc, Lục Khải sẽ nhìn ra được, chính mình không thể bị hấn nhìn ra.

Trong khách sạn, tiếp tân cho dù có tươi cười cũng không thể che dấu ánh mắt hoài nghi, cô nhận danh thiếp từ trong tay Lục Khải, xác nhận có số phòng ở mặt sau, bắt điện thoại lên hỏi ý kiến khách hàng, qua vài giây, đối Lục Khải bày ra nụ cười tươi như hoa: “Ngài có thể lên rồi.”

“A, đa tạ.” Lục Khải không yên lòng trả lời, đi vào thang máy, đem ánh mắt kỳ quái của cô tiếp tân quăng ra sau đầu.

Hấn cũng biết mình không nên đến đây, cùng Tịch Tình gặp mặt bên ngoài không được sao? Không nên gặp trong phòng khách sạn, cũng may sóc con không biết, bằng không lại suy nghĩ cái gì trong đầu nữa, bất quá, Tịch Tình đúng là Tịch Tình, hấn là biết, nếu như không đến thì chắc chắn y có thể náo loạn lên, vạn nhất trước mặt mọi người thì sẽ rất mất mặt.

Thảm hành lang màu đỏ thẫm, đèn tường màu vàng nhu hoà, trên tường đều treo con số bằng đồng kiểu cổ, Lục Khải đột nhiên cảm thấy không thoải mái, hấn kiên trì tìm phòng, gõ gõ cửa, ước chừng qua mấy chục giây, cửa mới cửa ra, Tịch Tình xuất hiện, quần chiếc khăn tắm to màu xám quanh người, tóc đen ướt sũng dính vào làn da mềm mại, đối với hấn cười cười: “Mời vào.”

“Ân, quấy rầy em đi?” Lục Khải khách khí hỏi, Tịch Tình tùy tay đem khăn mặt ném qua một bên, thực nhân nhã ngồi xuống ghế sofa, cười càng thêm ý vị thâm trường: “Sao vậy? Em nhớ rõ lúc trước anh sẽ không khách khí với em như vậy.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất chúng của y dần hiện ra một tia đùa cợt, hạ thấp người hỏi: “Uống cái gì? Chắc cũng là loại rượu đỏ anh thích sao?”

“Không, không, cảm ơn.” Lục Khải vội vàng lắc đầu, “Anh hiện tại không có thói quen uống rượu vào buổi trưa. . . .”

Tịch Tình căn bản không có nghe lời nói của hấn, vẫn đứng dậy đến quầy rượu rót hai ly, chất lỏng đỏ sẫm lay động trong ly thủy tinh, cảm thấy có một loại hấp dẫn vô hình, y tiến tới đặt một ly trước mặt Lục Khải, lúc ngồi gần, mùi thơm thảo nhiên của cơ thể lan tràn vào chóp mũi của Lục Khải, áo choàng mở rộng ra, như ẩn như hiện lòng ngực trắng nõn cực phẩm nhai bóng loáng.

Lục Khải mất tự nhiên khụ một tiếng, dời tầm mắt, nhìn chăm chăm vào bình hoa trên bàn, Tịch Tình thả lỏng người dựa vào ghế sofa, ngón tay thon dài đùa bỡn cầm ly rượu, thoải mái gác chân lên đùi phải, tự

hiện làm lộ ra một số hình ảnh như có như không, mơ hồ có thể thấy được. Lục Khải cười khổ một chút, xấu hổ mở miệng: “Cái kia. . . . Em vẫn nên thay quần áo đi, mặc như vậy có thể bị cảm lạnh.”

“Sẽ không a, nơi này độ ẩm rất thích hợp.” Tịch Tình cười dài nói, đem hai chân thay đổi vị trí, “Làm sao vậy? Anh cảm thấy lạnh sao?”

“Cũng không phải.” Lục Khải cào cào tóc mình, muốn làm cho bản thân bình tĩnh lại, Tịch Tình lại nhẹ nhàng mà cười lên tiếng, hớp một ngụm rượu: “Không cần nghiêm trọng như vậy, lúc trước chúng ta, không phải chỉ ăn mặc như thế này khi ở nhà sao?”

Nói xong, y lại nâng cái ly uống một ngụm, đôi môi màu đỏ xinh đẹp ướm át nhìn càng thêm mê người, con ngươi xanh biếc liếc về phía hắn, ôn nhu nói: “Cuối tuần cùng em trở về, được không?”

Những lời này hoàn toàn làm cho Lục Khải lấy lại bình tĩnh, hắn nhún vai: “Tịch Tình, anh đã suy nghĩ rồi, anh không trở về.”

“Ha ha, anh lại nữa rồi.” Tịch Tình không nghe mà nói, “Vẫn còn giận em sao? Em thật không biết anh giận tới khi nào, là, em thừa nhận, lúc ấy là em sai, em làm tổn thương lòng tự trọng của anh, cho nên khiến anh chịu đả kích rất lớn. Chính là anh cũng đã trả thù đủ rồi đi? Ra đi gần năm năm, ngay cả một chút tin tức cũng không có, ai cũng đều nói là tại em sai, là em làm anh phải bỏ đi, là em phải xin lỗi anh. . . .” Y tự giễu lắc đầu nở nụ cười, “Dù sao vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì, thì tất cả tội danh đều đổ lên đầu em, cũng may theo thói quen, có thể kiên trì cắn răng nhịn xuống. . . . Những người bạn của anh, giống như con gà trống hiếu chiến, thực buồn cười, cho dù em lớn lên cùng anh, nhưng anh đi nơi nào, em có năng lực biết được sao? Sớm biết như vậy thì anh làm chi phải rời đi, trực tiếp đem em giam vào ngục, nói không chừng còn có thể dễ chịu.”

Lục Khải có chút áy náy, cúi đầu nói: “Khi đó anh nhất thời nghĩ không chu toàn, bị tức giận như vậy liền bỏ đi, anh không phải vì trả thù, Tịch Tình, mong em hiểu được rằng, anh chưa từng có ý nghĩ sẽ tổn thương em.”

Lại nhấp một ngụm rượu, đôi môi đỏ mọng của Tịch Tình mỉm cười một tiếng, phần nộ nói: “Cũng như thế, em chính là không ưa cái tính đó của anh, không có việc gì liền làm ra bộ dạng giống như không thể thiếu em này nọ, sự thật rõ ràng là, anh cái gì cũng không thiếu em, là em thiếu nợ anh, anh đem em bồi dưỡng thành bộ dáng bây giờ, mất thời gian, tiền tài, tâm huyết. . . Em chẳng những không có báo đáp, ngược lại còn cảm thấy bất mãn, cho nên là em xứng đáng, hiện tại anh đưa ra điều kiện gì em cũng sẽ làm, được không? Muốn em ký ước ấn dấu tay đều được, chỉ cần anh theo em trở về, tùy ý anh muốn làm gì em, được không?”

Lục Khải bất đắc dĩ thở dài: “Tịch Tình, đừng dối nữa, em biết rõ anh không có ý này.”

“Vậy thì là cái gì?” Mắt phượng Tịch Tình hơi nhướng lên, mị hoặc nhìn hắn, “Đừng nói với em là anh thật yêu thích cái người kia, ngay cả huyết thống rõ ràng trong sạch đều không có, chỉ là cái tiểu súc vật.”

“Vệ Bình không phải súc vật.” Lục Khải nghiêm túc, gần từng tiếng nói: “Anh cho tới bây giờ chưa đem bất kỳ ai xem như súc vật, Tịch Tình, em cũng không ngoại lệ, anh vẫn nói rõ ràng cho em biết, lúc trước em không phải là súc vật của anh, mà là vợ của anh, khi đó anh thật sự yêu em, nhưng chỉ có em là không tin.”

Tịch Tình hai má cứng ngắt một chút, lập tức cười lên: “Khi đó? Vậy còn hiện tại? Anh còn yêu em không?”

“Anh không biết. . . .” Lục Khải nổi giận nói, “Em từng ở trong lòng anh chiếm vị trí quan trọng nhất, nhưng hiện tại. Anh nghĩ anh đã thích Vệ Bình nhiều hơn một chút.”

“Anh không biết? Tốt lắm, em có biện pháp làm cho anh biết.” Tịch Tình đột nhiên đứng lên, ngón tay giữ vạt áo nhẹ nhàng cởi ra, thân thể hoàn mỹ liền như vậy trắng trợn xuất hiện trước mắt Lục Khải.

“Tịch Tình.” Lục Khải không tự chủ được đứng dậy, ánh mắt tránh né y, có chút chật vật nói, “Đừng như vậy, anh chỉ muốn hảo hảo nói chuyện với em.”

“Nói chuyện không có kết quả, cho nên em mới làm vậy để anh có thể rõ ràng.” Tịch Tình không chút nhượng bộ nói, “Trước kia anh không phải làm trước rồi quyết định sau a, Khải, anh đã không hạ được quyết tâm,

khiến cho em phải thay anh quyết định, ôm em đi! Sau đó anh sẽ biết, anh rút cuộc thích ai!”

Y đột nhiên nhào về phía trước, hai tay gắt gao ôm bả vai của Lục Khải, đem thân thể chính mình dán sát vào người hắn, hai người dây dưa cùng một chút, cảm giác quen thuộc trong lòng lại ủa về, kêu gào muốn đem một tia lý trí cuối cùng đánh mất.

”Khải. . . .” Tịch Tình không đoán được người chịu đựng không nổi trước lại là y, trong một khắc tiếp xúc với thân thể người kia, *** bắt đầu lan truyền toàn thân, y mở đôi môi đỏ mọng, bất mãn rên rỉ: “Khải. . . .”

So với y, thì thái độ Lục Khải có thể bình tĩnh hơn, hoặc dùng từ lãnh khốc để hình dung, tuy rằng hắn cũng ôm lấy Tịch Tình quần áo không chỉnh tề, nhưng trên mặt không hề có biểu tình, càng không có một chút cấp bách, chính là nắm lấy cánh tay Tịch Tình, chậm rãi, kiên quyết kéo ra một chút, thực bình thản, còn có chút bi thương nhìn vào hai tròng mắt xanh biếc vì khó hiểu của y, “Tịch Tình, đều vô ích, cho dù anh hôm nay cùng em lên giường, cũng không thể thay đổi được sự thật, anh không còn thương em, anh yêu Vệ Bình.”

Câu cuối cùng làm cho khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Tình tái xanh, y cố gắng cứu vãn, không cam lòng nói: “Anh còn không có thử qua làm sao biết được? Khải! Em không tin anh thật sự nhẫn tâm nói như vậy!”

Y bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trên mặt đỏ ửng đầy phẫn nộ, xiết chặt nắm tay, trầm giọng hỏi: “Anh không phải là đang hoài nghi. . . . hoài nghi rằng em có phải hay không cũng làm vậy với những người khác? Khải! Em nói cho anh biết em không có thấp hèn như vậy, canh lúc anh bỏ đi liền tìm một người đàn ông khác, anh vẫn luôn nghĩ em như vậy?! Em căn bản chỉ là người vô dụng, liền cùng đàn ông lên giường đem thân thể để đổi lấy mục đích?! Anh không phải nghĩ như vậy đúng không? Hãy nói rằng anh không có! Em không có chạm qua bất kỳ ai, trong năm năm này em vẫn luôn trong sạch! Mặc kệ anh có tin hay không!”

“Tịch Tình! Em lại để tâm vào những chuyện vụn vặt, anh khi nào thì hoài nghi em như vậy?” Lục Khải bắt đầu dĩ ngôn lớn hơn tiếng của y, “Anh là người nhìn em lớn lên, em tốt như vậy anh vì sao lại không biết được, em đương nhiên không phải là loại người như vậy, anh căn bản không hề hoài nghi, em lại nghĩ đi đâu vậy?! Cho anh yên tĩnh một chút, đừng náo loạn.”

Thân thể Tịch Tình kịch liệt run rẩy, tóc đen hỗn độn xoa trên vai, ồ ồ thở dốc, cuối cùng cũng có thể nâng ánh mắt nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Vậy anh vì cái gì không chịu ôm em?”

Tiếng nói nhỏ vụn đứt quãng, cơ hồ nghe không rõ, trong ánh mắt yếu ớt cùng tuyệt vọng làm cho Lục Khải đau lòng mở miệng: “Bởi vì anh không còn thương em nữa. . . . Anh không thể nào ép buộc mình để ôm em. . . . Thực xin lỗi. . . .”

“Nói dối.” Tịch Tình nở nụ cười châm chọc, “Đây là cách anh trả thù đi? Anh vẫn hận em. . . . Trước kia em không hề yêu anh. . . . Mỗi lần anh ôm em, đều mất rất nhiều công phu. . . . Cố làm cho em vui vẻ. . . . Cái gì cũng đáp ứng em. . . . Sùng em. . . . Khi đó vì anh yêu em sao? Cho nên anh không ngại làm bất cứ gì để được ôm em. . . . Hiện tại còn nói cái gì không yêu sẽ không ép buộc. . . . Khi đó sao anh không hỏi em một chút, rằng em có yêu anh không? Có quan tâm trong lòng em nghĩ gì sao? Đúng vậy, anh chắc chắn cho rằng em nhất định yêu anh. . . . không có lý do gì để em từ chối anh a. . . . Anh như vậy quá xuất sắc, anh tuần, ôn nhu săn sóc. . . . cho em hết thấy. . . . Đem em từ một đứa cô nhi bồi dưỡng thành người có tri thức. . . . Để báo đáp anh, cho nên em phải yêu anh. . . . Chính là em có lựa chọn sao? Em có sao?”

Y thì thào nói xong, bỗng nhiên nắm lấy cổ áo của Lục Khải, đốt ngón tay đều hiện rõ gân máu, giống như bị bệnh tâm thần hô lên: “Thời điểm anh yêu tôi liền ôm tôi, không thương tôi nữa liền vứt bỏ! Tôi đâu? Tôi đâu?! Tôi được chọn lựa sao? Anh đã cho tôi cơ hội sao? Tôi có cơ hội để nói sao? Đúng vậy, tôi có, tôi nói không muốn, sau đó anh liền cho là tôi đang dối, đang làm nũng! Sau đó liền dỗ dành tôi, nhưng mà ở trên giường! Dù sao anh lúc nào cũng đạt được mục đích của mình, muốn cái gì đều nhất quyết phải lấy cho được, đúng không?! Anh cứ cười tự tin như vậy, vô luận tôi ra sao, anh cũng là cười như vậy! Tôi hận chết lúc anh nở nụ cười anh có biết hay không?!”

“Thực xin lỗi, Tịch Tình, thực xin lỗi. . . .” Lục Khải nhìn con người xanh biếc tràn ngập nước kia, trừ bỏ nói xin lỗi đều không thể nói cái gì khác, khi đó bọn họ đều còn trẻ, đúng vậy, Tịch Tình nói rất chính xác,

hắn luôn tự cho mình là đúng, nghĩ rằng yêu thì sẽ như vậy, không hề quan tâm đến tâm tư của Tịch Tình. Tịch Tình nói rất đúng y như vậy a, hắn là cái loại cao cao tại thượng, luôn tỏ ra khoan dung giả dối, ở trong lòng Tịch Tình chính là giống như một loại thương tổn vũ nhục đi?

Hít thở sâu vài lần, Tịch Tình bùng nổ dần dần bình tĩnh trở lại, không lên tiếng ly khai cái ôm của Lục Khải, sửa sang lại cái khăn tắm, cột dây áo lại kỹ càng, nếu người ta đã không còn quan tâm đến sự yêu thương nhưng nhớ của mình, như vậy không còn tất yếu phải uy hiếp rồi?

“Em có ổn không?” Lục Khải thuận tay đem ly rượu trước mặt mình đưa qua, Tịch Tình ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái, tự mình đi đến quầy rượu rót một ly, làm cho tay hắn xấu hổ để giữa không trung.

Một hơi uống hết ly rượu, Tịch Tình mới hoàn toàn trở lại bình thường, ánh mắt xanh biếc xinh đẹp lạnh lùng liếc Lục Khải một cái, hỏi: “Anh chắc chắn, nhất quyết không theo tôi về?”

“Ừ, anh chắc chắn.” Lục Khải gật gật đầu nói, “Anh hiện tại. . . đã già rồi. . . đầu óc không còn nhanh nhạy, tác phong cũng chậm đi.”

Tịch Tình cầm ly rượu bước về phía cửa sổ, nhìn xuống dòng xe cộ chạy như nước, đèn đường một mảnh bừng sáng, không trung mang sắc hồng, phồn hoa đô thị, có chốn nào còn nhìn thấy bầu trời đầy sao không?

“Kỳ thật. . . Anh cũng có thể dẫn cậu ta cùng trở về.” Y lạnh nhạt nói, “Thật mâu thuẫn, anh không thương tôi, cũng không có nghĩa là tôi không phải đem công ty trả lại cho anh, cái kia vốn là của anh thành lập nên mà.”

Y nở nụ cười cứng ngắt, mang theo chút buồn bã: “Tôi không muốn người ta nói là tôi quyến rũ anh, cùng anh lên giường mới lừa gạt, chiếm hết công ty của anh, vật trở về nguyên chủ không tốt sao? Như vậy anh có thể cùng tình nhân nhỏ bé sống an nhàn qua ngày.”

“Tịch Tình.” Lục Khải thành khẩn nói, “Anh biết chuyện chúng ta lúc trước, không thể bồi thường lại cho em, vậy cứ xem đó như lễ vật đi, công ty là của em, doanh thu trong năm nay cũng là do em kiếm được, anh không thể tước đoạt, em cũng không nên suy nghĩ miên man nữa, năm nay không phải em kinh doanh rất giỏi sao? Đây là sự chứng minh năng lực của em, cho nên đừng loạn nghĩ nữa, hảo hảo mà trở về, tiếp tục làm tổng giám đốc, không tốt sao? Em nhất định có thể làm được, anh tin tưởng năng lực của em, Tịch Tình, hảo hảo mà chứng minh cho mọi người thấy, em là người có tư cách để ngồi vào vị trí đó, bởi vì em chính là em, cố gắng hết sức như vậy, như thế nào lại không thể thành công?”

“Thật đúng là làm cho tôi cảm động a, có thể nghe được sự ca ngợi từ anh.” Tịch Tình khoé miệng cười cười, ra vẻ thoải mái mà tựa vào cửa sổ, “Đúng rồi, tình nhân bé nhỏ của anh đâu rồi? Như thế nào không cùng đến đây với anh? Tôi còn nghĩ cậu ta sẽ muốn đến xem một trò hay ho này chứ, xem một ông già như tôi bị cự tuyệt tình cảm, tuy rằng tôi cũng không đau buồn, chính là so với cậu ta còn mạnh mẽ hơn đi? Anh nếu muốn tăng lòng tin trong cậu ta, thật sự nên dẫn cậu ta cùng tới đây.”

Lục Khải nở nụ cười khổ: “Đừng nói nữa, Tịch Tình, Vệ Bình. . . không giống em, em ấy sẽ không nghi ngờ cái gì, hơn nữa, em ấy căn bản không có biết mối quan hệ giữa chúng ta, lần trước gặp mặt, anh chỉ nói chúng ta là bạn bè, còn những chuyện khác em ấy không biết.”

Có chút kinh ngạc liếc nhìn Lục Khải một cái, Tịch Tình cũng cười lên: “Có ý tứ, nguyên lai là như vậy. . .”

Trong phòng trở nên yên lặng, một lát sau, Lục Khải mới chủ động nói: “Như vậy, em cứ trở về đi. . . . Bảo trọng.”

“Không tiễn tôi ra sân bay sao?” Tịch Tình trêu chọc hỏi, “Ngay cả một nụ hôn cuối cùng cũng không có?”

Lục Khải do dự một chút, đi đến bên người y, nhẹ nhàng ở trên mặt y hôn một cái: “Hẹn gặp lại, Tịch Tình.”

Hết chương 12

13. Chương 13

“Nếu đột nhiên có một trăm vạn, cậu sẽ làm gì?” Nghỉ giữa giờ, Vệ Bình hỏi cô bạn Vũ Thần ngồi cùng bàn, cô gái xinh đẹp ngạc nhiên nhìn cậu một cái, sau đó học theo cách nói của cậu: “Chờ tôi có tiền, liền mua điện thoại di động! Muốn mua Nặc Cơ Á liền mua Nặc Cơ Á[*], mua Ba Sao liền mua Ba Sao[**], hai cái đều phải mua, một cái dùng để gọi, một cái dùng để nghe, đúng rồi, một cái xem giờ, một cái dùng làm đồng hồ báo thức!”

Vệ Bình theo bản năng gật gật đầu, tiếp tục hỏi: “Kia, nếu có thêm điều kiện phải từ bỏ thứ quan trọng thì sao?”

“Vậy thì tôi không cần. Chỉ có một trăm vạn mà thôi, sức khỏe là trên hết, còn sức khỏe thì muốn kiếm bao nhiêu tiền mà chẳng được.”

“Không phải nói về sức khỏe, là người, là người quan trọng nhất của cậu.” Vệ Bình gấp gáp hỏi.

“Thì ra là như vậy a, tôi nói Vệ Bình này, cậu thật nhảm chán, không việc gì lại đi hỏi những chuyện này, mấy ngày hôm trước bạn trai của tôi cũng thần bí hỏi tôi như thế, nếu có người đưa tôi tiền, muốn tôi rời bỏ hắn, muốn tôi rời bỏ hắn, thì tôi sẽ làm gì, rốt cuộc cậu cũng hỏi tôi y như thế.”

Vệ Bình có chút ngơ ngẩn, như thế nào chuyện này bây giờ lại phổ biến như vậy? “Vậy cậu trả lời hắn như thế nào?”

“Tôi? Tôi đương nhiên là cần hắn hử một hơi.” Cô gái thực tự hào nói, “Cậu không đọc báo sao? Trên báo có viết không nên đem tình yêu ra đánh cược. Hừ, tất cả đều xuất phát từ trên mạng a, gần đây có một câu chuyện rất ăn khách, tựa là . . . Tình yêu của em, có đáng giá năm nghìn vạn không? . . .Nhắm nhí a, thực nhắm nhí, không biết người nào rảnh rỗi lại đi viết cái thể loại này.”

Vệ Bình ngăn lời nói đầy cảm phẫn của cô lại, hỏi: “Nếu có một trăm vạn, cậu có rời bỏ người bạn trai của mình không?”

“Đương nhiên là không.”

“Nếu là năm nghìn vạn?”

“Đương nhiên không rồi, còn phải suy nghĩ gì nữa.”

Nghe cô sảng khoái trả lời làm cho đầu óc Vệ Bình choáng váng, cậu cúi đầu nhìn vào sách ngăn người, lẩm bẩm: “Có tiền thật tốt a.”

“Y! Nếu không phải cậu mỗi lần ở bên cạnh tôi đều nói tiền a tiền a, tôi còn nghĩ cậu đã sớm nhận ra được điểm ấy, nguyên lai cũng là Diệp Công thích rỗng[***].” Cô gái lắc đầu, “Cậu nha, chỉ được cái miệng, ài, vì cái gì người nghèo lúc nào cũng suy nghĩ khi có nhiều tiền phải làm sao bây giờ? Chờ tôi có tiền, nhất định sẽ không mất thời gian phải nghĩ ngợi, liền vội vàng tiêu xài, uy, cậu chắc cũng đang đói, hay chúng ta cùng đi ăn cơm chiều?”

Vệ Bình gật đầu đồng ý, bây giờ chưa tới thời gian vào học, bọn họ theo thói quen sẽ cùng nhau giữ chỗ trong lớp học, sau đó cùng đi ăn cơm chiều, Lục Khải đối với chuyện này một chút dị nghị cũng không có, nhưng kỳ quái chính là ngay cả bạn trai của Vũ Thần cũng không đối với hành động của bọn họ tỏ vẻ bất mãn, lúc nào cũng vui vẻ đi đón bạn gái, cùng Vệ Bình ngồi chung hai trạm xe về nhà.

“Ăn bánh chẻo không? Bên kia mới mở một quán bán bánh mới, vừa mới bắt đầu buôn bán, nhất định không tồi.” Vũ Thần hưng trí bừng bừng nói, “Chờ tôi có tiền, muốn ăn bánh chẻo liền ăn bánh chẻo, muốn ăn hoành thánh liền ăn hoành thánh, bánh chẻo một lần kêu hai phần, một phần ăn nhân thịt, một phần ăn nhân đậu xanh!”

Vệ Bình đeo ba lô, tâm tình cũng tốt lên, nghiêng về phía sau bước đi, một bên lắc đầu nói: “Đây chỉ là món ăn bình thường, những người có tiền cũng chẳng ăn vì cá, buổi sáng bọn họ chỉ dùng để súc miệng thôi.”

“Hi hi,” Cô gái nở nụ cười, nhảy nhót nói, “Được rồi, tôi sẽ mua hai chén vi cá! Ăn một chén, súc miệng một chén!”

“Trở về nói với bạn trai cậu kia, cho hắn nuôi cậu.”

“Làm chi phải để hắn nuôi a, chờ tôi có tiền, sẽ nuôi hắn!”

Hai người đang cười đùa, bỗng nhiên Vũ Thần ngừng lại, há to miệng, giống như đã nhìn thấy cái gì quái dị, thấp giọng nói: “Nhìn a! Nếu là người đó, không cần năm nghìn vạn, một trăm vạn tôi cũng nhận.”

“Người nào a?” Vệ Bình không rõ, nhìn xung quanh. . . . Thấy được trên làn đường đi bộ có một thân ảnh cao gầy quen thuộc, khí chất tao nhã sang trọng, đôi mắt xanh biếc xinh đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ cao ngạo, khí thế lạnh lùng áp bách lại đây, cậu cơ hồ có xúc động muốn chạy trốn.

Thấy người kia nhìn bọn họ gật đầu, Vũ Thần thiếu chút nữa hét ầm lên, cô lắp bắp hỏi: “Không phải đang nằm mơ chứ? Vệ Bình? Nói cho tôi biết là không phải đi! Trời ạ! Khó trách hôm nay quả bói nói đường tình cảm mới sẽ phát triển.Di? Vệ Bình!”

Vệ Bình mặc dù có chút lo lắng, nhưng người đã tìm tới cửa tổng không thể trốn tránh, cậu đứng thẳng ưỡn ngực, bước lên phía trước ngẩng đầu nhìn người giống như vương tử điện hạ kia, tận lực không để lộ ra ánh mắt khiếp đảm: “Tìm tôi sao?”

“Là,” Tịch Tình thẳng thắn thừa nhận, “Có thời gian nói chuyện không?”

“Thực có lỗi, tôi còn phải đi học.” Vệ Bình chính là nói thật, nhưng vì cái gì cậu vẫn cảm thấy nơm nớp lo sợ? Cậu có chút thống hận chính mình.

Tịch Tình đem ánh mắt chuyển hướng, dừng lại cô gái xinh đẹp đứng phía sau vài giây, Vệ Bình chú ý đến tầm mắt của y, vội vàng biện bạch: “Ngài không cần nghĩ lung tung, người này chính là bạn học chung của tôi!”

“Cái kia cùng tôi không quan hệ.” Tịch Tình ngạo mạn trả lời, “Tôi tới đây tìm cậu vì, ngày mốt tôi sẽ trở lại Mỹ, về sau, cũng không xuất hiện nữa.”

Y nói phải quay về nước Mỹ? Vệ Bình lập tức ngẩng đầu, hơn nữa còn không xuất hiện? Hai ngày nay không có thấy Lục Khải thu dọn đồ đạc gì a? Chẳng lẽ rời đi cũng không cần mang theo cái gì? Hay là. . . . Lục Khải không cùng đi với y? Lục Khải rốt cuộc lựa chọn ở cùng mình?!

Một tia khoái hoạt dâng lên, nảy mầm, lớn lên, điên cuồng chạy khắp các dây thần kinh. . . . Không che dấu được sự vui sướng, lông mày cậu dần ra, ngay cả miệng cũng mở, Vệ Bình liền ngu ngơ nở nụ cười: “Kia, hẹn gặp lại!”

Tịch Tình nhíu mày, nhìn thấy đứa nhỏ trước mặt vui vẻ bày ra khuôn mặt tươi cười, nhịn không được hỏi: “Cậu thật là có tự tin, cậu không sợ Lục Khải bỏ đi theo tôi sao? Hoặc là nói, hôm nay tôi đến, là đưa cho cậu một tờ chi phiếu khác?”

“Sợ a. . . . Nhưng mà, không phải là không đi rồi sao?” Vệ Bình cao hứng đến nỗi có chút nói năng lộn xộn, “Àn, ần, ngài không phải nói cho tôi biết chuyện này đi? Kỳ thật không cần, tôi thấy Lục Khải không đi đâu, tự nhiên cũng hiểu được a, ngài không cần phải đến tận đây nói cho tôi biết. . . . Chúc ngài thuận buồm xuôi gió!”

Thật sự là một đứa nhỏ tâm tư đơn giản a, nguyên lai hạnh phúc cũng đơn giản như vậy sao? Tịch Tình ở trong lòng nghĩ, ngoài mặt cũng không có biểu lộ cảm xúc, vẫn lãnh đạm hỏi: “Trước khi đi, tôi có chút chuyện, muốn nói cho cậu biết.” Sở cậu không đáp ứng, còn nói thêm một câu, “Là chuyện về Khải.”

“Tôi không cần biết.” Đầu nhỏ lắc lắc, Vệ Bình bướng bỉnh nói, “Nếu hắn muốn cho tôi biết, tự nhiên sẽ nói với tôi.”

Mắt đen thực trong sáng, tuổi trẻ, đơn thuần, tràn ngập lòng tin đối với người kia. . . . Vì cái gì y chưa bao giờ có được ánh mắt như vậy? Hoặc nói đúng hơn là đã từng có, lại mất?

“Cậu thực sự không muốn biết sao? Như vậy cho dù tôi vĩnh viễn không đến quấy rầy hai người nữa, xin hãy nghe tôi nói một chút đi? Có một số việc, tôi vẫn luôn đặt ở trong lòng, trừ cậu ra, đại khái cũng không

có người thứ hai muốn nghe.” Tịch Tình ở trong lòng cười nhạo chính mình, Tịch Tình a, luôn luôn đặt bản thân ở vị trí cao cao tại thượng, cứ nhiên hôm nay lại đối với tình nhân nhỏ bé của Lục Khải ăn nói khép nép?

Vệ Bình nhìn thấy ánh mắt y có vẻ sâu não, không thể cự tuyệt, đành phải gật gật đầu: “Vây được rồi. . . . Làm phiền ngài chờ một chút a.”

Cậu chạy đến chỗ Vũ Thần đang đứng, dùng thời gian ngắn nhất để giải thích cho cô hiểu, sau đó không muốn để ý đến cái nháy mắt rõ ràng của cô, lại chạy trở về, ngẩng mặt lên nhìn y: “Chúng ta đi đâu? Tôi trên người không có mang nhiều tiền.”

“Đi theo tôi.” Tịch Tình đơn giản trả lời, mở cửa xe cho cậu.

Ngồi trên băng ghế đá trong công viên, Vệ Bình cảm thấy có chút câu nệ, cũng có chút kỳ quái, nhìn thân thể Tịch Tình bí mật như vậy, ít ra cũng phải dẫn cậu vào những quán cà phê cao cấp kín đáo, nhưng mà hiện tại, liền lái xe đưa cậu đến công viên nằm giữa khu dân cư đông đúc, nhiều người đi tập thể dục, ngồi cười nói trên các băng ghế đá, đối với cậu thì không sao cả, nhưng còn y?

“Khải thường cùng cậu đi ra ngoài không?” Tịch Tình nhìn thấy con đường đối diện có vài người chạy bộ, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Cũng không thường xuyên.” Vệ Bình cẩn thận trả lời, đúng rồi, đối với người này, Lục Khải chính là tình nhân trước kia, nói chuyện phải thận trọng, không nên kích thích y, ân, suy đi nghĩ lại, cảm thấy ở đây quá tốt, ban ngày ban mặt, nhiều người qua lại, nếu như đi vào quán cà phê, ngọn đèn u ám, giết người diệt khẩu không ai biết.

“Vì sao? Hắn không thích cùng cậu đi chơi sao?” Tịch Tình nghiêng mặt nhìn cậu, tuy xinh đẹp tuần mỹ nhưng có chút ưu thương phiền muộn, “Lúc trước hắn rất thích cùng tôi đi ra ngoài. . . . Không phải đi du lịch nơi khác, mà là tản bộ trong công viên, lấy vụn bánh mì cho chim bồ câu ăn, tay nắm tay đi dạo phố. . . . Tôi lúc nào cũng nói không có thời gian. . . .Hắn lại mạnh bạo lôi tôi đi, nói là phơi nắng tốt cho sức khỏe.”

“A! Hắn có lúc cũng nói như vậy a?!” Vệ Bình mở lớn miệng, lòng đầy cảm phần nghiêng rằng, “Hiện tại tôi phải kéo hắn ra ngoài! Mỗi ngày đều ở trong nhà, không nhúc nhích a, ngay cả muốn mua đồ vật gì cũng gọi điện thoại kêu người đem tới, như thế tốn rất nhiều tiền!”

Tịch Tình thần nhiên cười, cầm ly nước trà lên, bên trong có bỏ mấy viên đá, cho nên bên ngoài ly kết một tầng hơi nước, giọt nước trong suốt dính trên đầu ngón tay thon dài, chậm rãi chảy xuống, Vệ Bình nhìn cảm thấy một chút động tâm.

“Phải không? Hiện tại hắn trở nên như vậy a?” Nhẹ giọng nói xong, ánh mắt y nhìn vào bụi hoa đối diện, “Hắn rất thích đi dạo phố, còn thích dừng lại hàng quán ven đường, mua bỏng ngô với kẹo đường, cầm trong tay vừa đi vừa ăn. . . . Nhưng vẫn không chịu ăn thức ăn nhanh, McDonalds a, KFC a,không bao giờ thích.”

Vệ Bình rất đồng cảm gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy! Hắn chính là không thích, còn nói với tôi, người có thân phận đều có thể đi ăn quán ven đường, nhưng không thể đi vào tiệm thức ăn nhanh được.”

“Vây còn cậu? Cậu có đi ăn không?”

“Đương nhiên đi a.” Vệ Bình làm cái mặt quỷ, “Hắn ngồi một bên nhìn tôi ăn, bắt quá một lát hắn cũng sẽ ăn một chút, hắc hắc, kỳ thật ngon thì ăn thôi, cần phải chú ý làm gì.”

“Như vậy a.” Tịch Tình không tiếng động thở dài một hơi, cười nhìn về phía cậu, “Cậu thật là một người thú vị.”

Đối với những lời này, Vệ Bình không biết nên trả lời như thế nào, cũng may sau khi Tịch Tình nói xong trở nên xuất thần, nhìn về phía xa, trong ánh mắt u mờ mịt, vẻ mặt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đang lúc Vệ Bình bắt đầu không kiên nhẫn, y bỗng nhiên mở miệng: “Lần đầu tiên tôi gặp Khải, là năm tôi mới có mười tuổi.”

“Úc.” Nguyên lai là thanh mai trúc mã a, Vệ Bình trong lòng nghĩ, nhưng ngoài miệng chỉ âm ừ, cũng may Tịch Tình căn bản không chú ý đến cậu, y chỉ cần một cái lỗ tai nghe y nói đi, tự mình tâm sự: “Khi đó tôi ở trong cô nhi viện, bởi vì sức khoẻ không tốt, cho nên không ai nguyện ý nhận nuôi. . . . Cứ như vậy nửa sống nửa chết chờ đợi, mùa đông hàng năm tôi đều nghĩ, không biết có còn thấy mùa xuân năm sau không. . . . Sau đó có một lần, người tài trợ cô nhi viện đến kiểm tra, vốn hẳn là mẹ của Khải đến, nhưng bởi vì quyết định đi tới Paris mua sắm, vì thế Khải liền thay thế, đến tài trợ buổi từ thiện.”

Nghe về quá khứ của Lục Khải, chắc hẳn là một người khó lường, Vệ Bình kính sợ nghĩ.

“KHông biết vì cái gì, hẳn liếc mắt một cái liền nhìn trúng tôi.” Dù vậy nhưng lời nói của Tịch Tình không hề mang theo một tia đắc ý, ngược lại rất lạnh mạc, “Vì thế hẳn liền nói với viện trưởng, muốn nuôi dưỡng tôi, kỳ thật hẳn không có tư cách để nhận nuôi, nhưng dù sao cũng là người có thân có phận a, muốn làm gì cũng thật dễ dàng, viện trưởng vỗ ngực cam đoan không thành vấn đề, ngày đó hẳn nắm lấy tay tôi, ôn nhu trò chuyện với tôi, nói muốn dẫn tôi đến ở nhà rất lớn, còn có nhiều thức ăn ngon, quần áo mới. . . . Hẳn hỏi tôi có được không? Tôi một câu cũng không nói nhưng hẳn không hề tức giận, vẫn cười cười tiếp tục nói chuyện với tôi, trước khi đi còn ôm tôi, ở bên tai nói, muốn tôi chờ hẳn, sau vài ngày hẳn sẽ tới đón tôi. . . .”

Y hoài niệm nhìn Vệ Bình, cười nói: “Năm ấy hẳn mười tám tuổi, chưa thật là người trưởng thành đi?”

“Àn, tôi đã mười chín.” Vệ Bình thành thật trả lời.

“Phải không.” Tịch Tình cúi đầu, thì thào nói, “Kỳ thật tôi không phải cố ý không để tâm đến hẳn, nhưng tại vì ngày đó tôi bị mất giọng, cổ họng đau đến chết, một chữ cũng nói không được, ngay cả lúc hẳn dứt cho tôi ăn chocolate, thời điểm nuốt xuống đau đến chết đi sống lại. . . . Chính là tôi không có cách nào nói ra. . . . Hẳn cũng không phát hiện. . . . Còn cười hỏi viện trưởng xem tôi có phải bị câm điếc không?”

“Sau đó hẳn quả nhiên tới đón tôi. . . . Giống như lời đã nói, cái gì cũng đều cho tôi, phòng ở rất lớn, thức ăn ngon, quần áo mới, thầy giáo tại gia, đầu bếp chuyên môn. . . . Ngay cả tên của tôi, đều là hẳn đặt cho, ngày đó hẳn hưng trí bừng bừng chạy đến nói với tôi, muốn đặt tên mới cho tôi được không? Đặt cho tôi một cái tên bằng tiếng Trung. . . . Kỳ thật khi đó hẳn không hề biết tiếng Trung, ngay cả cái tên Lục Khải của hẳn còn phải dò từ điển, không cần biết ý nghĩa, chỉ cần dễ nghe liền đặt ba chữ. . . . Tôi hẳn là rất may mắn đi, nếu vẫn còn ở trong cô nhi viện, tôi sẽ không sống đến bây giờ, bởi hết thấy đều do hẳn đem tôi ra, cho nên tôi mới có ngày hôm nay. . . .”

Cũng không tệ, Vệ Bình trong lòng nghĩ, chúng ta đều được Lục Khải tiếp nhận nuôi dưỡng.

“Sau đó không cần nói cũng biết, hẳn đem tôi trở thành bảo bối sủng lên trời, muốn cho tôi thầy giáo dạy tại nhà, muốn tôi học cái này học cái kia, tôi cũng thực cố gắng học tập, không phải muốn cho hẳn vui, mà bởi vì tôi biết, cái gì đều cũng có thể mất đi, chỉ có những điều mình học được thì sẽ không. . . . Tôi thực vĩ đại, cậu tin không? Cái gì học xong đều nhớ kỹ, thầy giáo từng nói tôi là thiên tài. . . . Khải thật cao hứng, mua cho tôi đủ loại quà, vô luận là cái gì, chỉ cần tôi nói muốn, đều nghĩ biện pháp mua bằng được cho tôi. . . . Khi đó chúng ta rất vui vẻ. . . . cũng rất hạnh phúc, tôi nghĩ cuộc sống chính là như vậy, tôi luôn muốn được vĩnh viễn thế này, Khải giống như một người anh yêu thương, sủng tôi, mọi người trong nhà, mẹ của hẳn, quản gia, đầu bếp, người làm vườn, tất cả đều thương tôi. . . . Tôi nghĩ đây chính là hạnh phúc. . . .”

Tịch Tình nói xong, theo bản năng đem cái ly trong tay đưa đến miệng, nhấp một ngụm liền nhú mày, thả trở xuống, tiếp tục nói: “Sau đó Khải hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học, hẳn tự chính mình mở công ty, mới đầu trong nhà phản đối kịch liệt, bởi vì nguyên gia tộc chỉ có mình hẳn, không hiểu vì cái gì hẳn không tiếp quản công ty của gia đình, mà lại cực khổ chạy ra ngoài làm lại từ đầu. Nghĩ hẳn chỉ muốn chơi đùa mà thôi, cũng thả cho hẳn đi. . . .”

“Vì thế Khải bắt đầu sự nghiệp, tự mở công ty của mình, mọi người đều nghĩ hẳn chỉ muốn gia tăng một ít kinh nghiệm, sau đó sẽ trở về. . . . Nhưng hẳn quả thật rất thành công, công ty quy mô nhỏ bắt đầu mở rộng, lúc tôi sắp đi du học, hẳn muốn tôi tiếp tục học, cố gắng làm một người xứng đôi với hẳn, xứng đáng với gia đình hẳn, là một người có giáo dục. . . . Sau đó. . . . năm tôi mười tám tuổi, trong nhà tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ chúc mừng, hẳn cũng quay về, mang theo món quà, hướng tôi chúc mừng, cậu không biết

hắn lúc ấy a, hăng hái cỡ nào, thiếu niên đặc chí, giống như thiên hạ mà thiếu hắn sẽ không giải quyết được gì, tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay hắn.”

Vệ Bình cố gắng tưởng tượng, vẫn không thể hình dung Lục Khải cùng con người trong lời nói của Tịch Tình kia là một được.

“Hắn vào phòng tôi, ôm tôi, hôn tôi, sau đó hỏi tôi, có nguyện ý hay không đến với hắn, cùng hắn phấn đấu? Hắn nói sẽ hảo hảo chiều cổ tôi, tuyệt đối không bao giờ làm tôi chịu khổ.” Tịch Tình trào phúng nở nụ cười, “Tôi có thể từ chối sao? Tôi hiện tại tất cả đều là do hắn cho, hắn muốn tôi làm cái gì, tôi có thể cự tuyệt sao? Nói sao thì tôi cũng sớm biết sẽ như vậy. . . . Là đứa nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, từ lâu đã không còn ngây thơ cho rằng, thật sự có thiên sứ từ trên trời giáng xuống, vô tư đem hạnh phúc ban phát cho những đứa trẻ mồ côi như chúng tôi, bọn họ bỏ tiền chính là muốn có một thứ gì đó, giá trị của tôi, chắc là cơ thể đi? Nhưng Lục Khải, thực khoan dung sẵn sàng đợi cho tôi đủ mười tám tuổi mới đưa ra yêu cầu, tôi đã quá đầy đủ, không phải sao?”

Tịch Tình nói nhỏ lại, giống như đang kể về chuyện tình của ai khác: “Vì thế hắn ngay tại bữa tiệc, lôi kéo tay tôi ra ngoài nói với mẹ của hắn, hắn là đồng tính luyến ái, hắn yêu tôi, ha ha, cậu cũng không biết sự thể lúc ấy rất nóng nảy a, vị phu nhân ung dung xinh đẹp quý phái kia liền té xỉu, mọi người trở nên loạn thành một đoàn. . . . Vốn rất yêu thương tôi, quần gia mỗi ngày đều lau nước mắt bảo tôi câu dẫn thiếu gia của bà, tất cả mọi người đều nói tôi không từ thủ đoạn, âm hiểm xảo hoạt. . . . Đó là sinh nhật mười tám tuổi a, tôi rốt cuộc trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, không phải là đứa nhỏ được nhận nuôi, không phải là một người thiện lương. . . .”

“Ngài thật sự không muốn sao?” Vệ Bình nhin không được hỏi, “Vậy ngài có thể không cần đáp ứng a, hoặc có thể giải thích với bọn họ, không phải là lỗi của ngài, là—là của Lục Khải.”

Tịch Tình lắc đầu: “Dưới cái loại tình huống này, tôi không thể lựa chọn, có lẽ là tôi ham hưởng thụ đi, tôi biết, nếu tôi cự tuyệt KHải, hắn có thể sẽ không cho. . . . tôi bất cứ cái gì nữa, hơn nữa, mẹ của hắn, sớm hay muộn cũng biết, hắn là đồng tính luyến ái, như vậy người bị nghi ngờ đầu tiên chính là tôi, đúng vậy, Khải vô tội, hết thảy tội danh đều do tôi, Khải vốn rất tốt, bởi vì tôi mới trở nên tồi tệ, Tôi có thể nói được cái gì? Đến lúc đó sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, trở về lại hai bàn tay trắng. . . . Đúng vậy, tôi lưu luyến cuộc sống như vậy, muốn có cái gì đều được, không cần lo lắng chuyện ăn mặc, đi ở, việc gì cũng đều có người khác an bài chu toàn, giống như vương tử, đáng tiếc lại là vương tử bị bán đi. Nếu tôi cự tuyệt, như vậy cái gì cũng không có, trở về cuộc sống như lúc trước, cũng không thể quay lại cô nhi viện, là, tôi có thể thực kiên cường đi làm công, tự nuôi lấy bản thân, giống như rất nhiều người trẻ tuổi khác, như vậy cũng không quá khó khăn đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ không có nhà để về, nhưng cuộc sống như vậy tôi không cần! Thời điểm rời khỏi cô nhi viện, tôi đã thề rằng sẽ phải cho mình cuộc sống thật tốt, giống như Khải đã cho tôi, một ngày nào đó, tôi sẽ tự chính sức lực của mình tạo dựng nên. Tôi không nghĩ rằng sẽ mãi đi theo cái bóng của Khải, lại càng không muốn từ bỏ cuộc sống hiện tại. . . . Bọn họ nói đúng, tôi là một người tham lam hư vinh, cho nên tôi cũng không có cự tuyệt, đi theo KHải, làm cho mọi người nổi giận, la mắng trong lòng, hắn lôi kéo tay của tôi, lộ khai.”

Tịch Tình thở dài một hơi, thần thái có vẻ thoải mái: “Tiếp theo sau đó cũng không có gì đáng để kể, chúng tôi ở cùng một chỗ, Khải vẫn giống như lúc trước thương tôi, yêu tôi, đem tôi nâng niu chiều chuộng, bắt tay dạy tôi rất nhiều điều, hắn kỳ vọng tôi có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất, người vợ tốt nhất, hắn chưa từng bạc đãi tôi một chút nào, công ty làm ăn rất tốt, tuy rằng vẫn kém hơn công ty của gia tộc, nhưng đối với tôi cuộc sống như vậy là quá đủ, muốn yêu cầu cái gì hắn đều thỏa mãn tôi. . . . Bởi vì hắn yêu tôi, cho nên xem tôi như vương tử, tình nhân nhỏ bé của hắn, phụng tôi trong tay che chở như bảo bối. . . . Cứ như vậy qua tám năm. Gió êm sóng lặng.”

Y bỗng nhiên chần chờ một chút, sau đó nói: “Àn, lúc ấy thân phận của tôi là phó tổng giám đốc, Khải thực tín nhiệm tôi, cho nên, hắn căn bản không bao giờ nghĩ rằng, tôi cùng đối thủ với công ty hắn ngầm liên hệ, sau khi phát hiện mấy hợp đồng bị thất bại, hắn cũng hoài nghi là có nội gián, nhưng không nghi ngờ tôi.”

Vệ Bình cái miệng nhỏ nhắn mở ra thật lớn, kinh ngạc hỏi: “Ngài nói cái gì? Có phải là, ngài bán đứng Khải, nói thông tin nội bộ cho công ty đối thủ?! Điều này sao có thể?”

“Bởi vì tôi chán ghét cái thứ tình cảm như vậy! Tôi chịu không nổi ánh mắt của mọi người! Bọn họ đều ở sau lưng nói tôi dựa vào quan hệ trên giường cùng Khải mới có được vị trí này, không ai nhìn đến sự cố gắng, vất vả của tôi, vô luận tôi làm cái gì, bọn họ đều ở sau lưng bàn tán, xem a, chính là bởi vì tình nhân của tổng giám đốc, cho nên như thế này như thế này. . . .” Tịch Tình hung hăng cắn chặt răng, “Tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng, kỳ thực tôi cũng rất có năng lực, vì cái gì vẫn núp trong bóng của hắn?! Vì cái gì tất cả thành tích của tôi đều do hắn tạo nên?! Tôi muốn chứng minh bản thân không phải là một người chỉ biết quan hệ trên giường để chiếm giữ vị trí này!”

Y kim lòng không đậu uống một ngụm nước trà, cố gắng điều chỉnh bản thân bình tĩnh một chút, lại tiếp tục nói: “Giám đốc công ty đối thủ là một người rất có thủ đoạn, hắn thương lượng với tôi, chỉ cần bán cho hắn một thông tin quan trọng trong hợp đồng, tôi có thể đến công ty hắn nhậm chức, nơi đó sẽ không ai biết quan hệ của tôi với Lục Khải, cho dù biết cũng sẽ không ai để ý, tôi có thể. . . có thể. . . .”

“Hắn chỉ lừa gạt ngài thôi.” Vệ Bình nhanh mồm nhanh miệng nói.

Tịch Tình có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, kỳ quái rằng cư nhiên cậu cũng có một chút kiến thức, lập tức cười khổ: “Ngay cả cậu đều cũng nhìn ra, có thể thấy được tôi ngay lúc đó điên cuồng cỡ nào, bắt lấy một mũi tên hư ảo không buông tay. . . .”

“Kia. . . Vì cái gì không nói với Lục Khải? Ngài buồn rầu như vậy, hắn hẳn là nên biết a.” Vệ Bình khổ sở hỏi, “Không phải hắn rất quan tâm ngài sao?”

“Nói với hắn?” Tịch Tình nở nụ cười châm chọc, “Lúc đó tính tình tôi thật sự không tốt, thường xuyên cãi lộn, sau đó hắn cái gì cũng không nói, chỉ cười an ủi tôi, ôm tôi, một bên vừa hôn vừa nói, ‘bảo bối à, em là qua một mối, đợi xong hợp đồng này, anh cùng em đi nghỉ ngơi, đến một nơi chỉ có hai người chúng ta, như vậy em có thể thư giãn’, tôi không đồng ý, hắn cũng chỉ nói, ‘bảo bối à, anh có quen một bác sĩ tâm lý, chừng nào em có thời gian, chúng ta cùng đi?’, Tôi đã quá chán nản sự ôn nhu của hắn! Hắn càng cười với tôi, tôi lại càng tức giận, tức giận với hắn, tức giận ngay cả với bản thân mình. . . . Tôi căn bản không có yêu hắn, vì cái gì phải ở chung với hắn cả đời? Cái biểu tượng hạnh phúc không có ý nghĩa như vậy trưng cho ai xem? Tôi căn bản không có cảm giác hạnh phúc! Cố gắng níu kéo như vậy, có tác dụng gì? Không bằng giải thoát sớm một chút! Cho nên cái gì tôi cũng không quan tâm, lén lút lên vào máy tính của hắn, tìm kiếm tư liệu, tuy hắn rất cẩn thận, nhưng không hề đề phòng tôi.”

Vệ Bình gật gật đầu: “Hiểu được, cho nên công ty Lục Khải phá sản, không còn tiền đúng không? Ân, sau đó, ngài liền. . . đi phát triển năng lực của mình rồi thực thành công a.”

Tịch Tình không để ý đến ngữ khí châm chọc của cậu, nhún vai nói: “Không, cậu sai lầm rồi, tôi không có thành công, bị Khải phát hiện. . . . Đúng lúc hắn vào, phát hiện hành động của tôi. . . . Cậu có thể tưởng tượng không? Ngay tại cái thời điểm đó, hắn vẫn tươi cười nói chuyện với tôi. . . . Hắn nói Tịch Tình à, em bị làm sao vậy? Có phải anh có chỗ nào không tốt không, làm cho em sinh khí? Trời ạ, rốt cuộc tôi thực sự không thể nhẫn nại được, vì thế tôi rõ ràng nói cho hắn hiểu, rằng tôi không thương hắn, cho tới bây giờ sẽ không bao giờ yêu hắn, những năm làm việc chỉ muốn báo đáp hắn, nhưng bây giờ đã không thể chịu nổi, tôi phải bắt đầu cuộc sống của mình một lần nữa. Tôi cái gì cũng nói cho hắn nghe, tất cả đều nói cho hắn hết thảy. . . . Hắn ôm tôi, lặp đi lặp lại lời xin lỗi, nói Tịch Tình, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Chúng ta làm lại từ đầu được không? Hắn nói hắn thật sự yêu tôi. . . . Lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu tôi rồi. . . .Hắn vẫn nói như vậy, nhưng tôi đã trả lời hắn rằng, không thể nào, trên thế giới này tất cả những loại tình cảm đều có thể chuyển hoá thành tình yêu, duy chỉ có sự căm kích là không thể.”

Y lạnh lùng nói xong, ngạo nghễ ngẩng đầu: “Rốt cuộc tôi cũng có thể cự tuyệt hắn một lần, việc mà tôi sớm nên làm. . . . Kia quả thực không giống với hắn, thất vọng, nản lòng, tôi biết tôi đã kích hắn, tôi cho hắn biết, chỉ có mình hắn là cho đây là cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, nhưng tất cả đều giả dối, hắn không thể may mắn đến nỗi đem tất cả mọi thứ nắm trong tay, ít nhất, hắn không thể nắm giữ được lòng của tôi!”

“Ban đêm tôi rời khỏi nhà, tùy tiện tìm cái khách sạn nào đó ở cả đêm, ngày hôm sau đến công ty, lẳng lặng ngồi chờ cảnh sát đến, nhưng không có, tuy cảnh sát không có, nhưng luật sư lại đến, hắn là người bạn thân nhất của Khải, cùng học chung đại học, hắn mang đến vài văn kiện đã có sẵn chữ ký của Khải, tuyên bố đem quyền nắm giữ tài sản công ty, cổ phiếu của hắn, tất cả tiền mặt, bất động sản, tất cả hết thảy, đều

cho tôi. . . . Thoạt nhìn giống như đang viết di chúc a? Vì vậy mà trong một khoảng thời gian, tôi đã nghĩ hần đang luẩn quẩn đâu đó tìm cái chết.”

Vệ Bình rất không vừa lòng nhìn người đàn ông tuấn mỹ xuất chúng này, y như thế nào có thể sử dụng giọng nói nhẹ nhàng như vậy, thậm chí còn mỉm cười khi nhắc đến việc Lục Khải có thể tự tử? Nghĩ về lần đầu tiên gặp mặt, hần đã mang theo sự nản lòng đầy đau thương, bộ dạng thảm hại ngay cả râu cũng không thêm cạo, có lẽ bởi vì chưa khôi phục được sự đả kích đi? Khó trách, hiện tại ngay cả đi ra ngoài cũng không muốn ra.

“Sau đó mọi người phát hiện trong ghi chép của Khải là đi đến Châu Âu, bọn họ hầu như đều là bạn chí cốt của Khải, tuy bạn của hần cũng là bạn của tôi, hần xã giao gặp người nào thì tôi cũng gặp người đó. . . .lại đến chỉ trích tôi, thật kỳ quái đúng không? Tôi cũng không có làm gì, là hần tự nguyện đem công ty của mình cho tôi, là hần tự rời bỏ đất nước này, vì cái gì thành ra lỗi của tôi? Tôi một bên không thể không quản lý công ty, một bên đi khắp mọi nơi tìm hần. . . .Ai cũng đều nói, không có việc gì, hần chỉ đi ra ngoài để ổn định cảm xúc, rồi sẽ trở về tìm ngài, hoặc là, ngài nếu như đi tìm hần, lập tức hần sẽ trở về, hần yêu ngài như vậy, hai người nên hảo hảo vui vẻ sống chung a, tất cả tôi nghe đều thấy đau đầu, nhưng vẫn phải nghe, vẫn cố gắng tìm. . . .”

Đột nhiên Tịch Tình phát hiện ra mình đã nói quá nhiều, nghẹn thật lâu, hiện tại khó có người chịu ngồi lắng nghe y nói, nên cái gì cũng bộc lộ ra, như vậy thật không giống tính tình của y trước kia, phát phát tay, tùy ý nói: “Chuyện sau đó, chắc cậu cũng biết, cái đồng hồ kia, là quà sinh nhật của tôi tặng hần, cho nên khi tôi biết đồng hồ ở nơi nào, sẽ tìm thấy hần ở đó, vì thế tôi chạy đến đây, kết quả là. . .” Y cười tự giễu, “Đoạn tuyệt sạch sẽ, hần không cần tôi, chỉ cần cậu. Từ hôm nay trở đi, tôi cùng Khải một điểm cũng không có quan hệ!”

“Thật vậy sao?” Vệ Bình không tin hỏi, Tịch Tình nhú mày: “Cậu nghi ngờ tôi sao? Tôi không có thấp hèn như vậy, người ta đã quăng tôi rồi sao tôi còn mặt dày mà quẩn quýt không tha, Khải đã nói rõ ràng với tôi rồi, người hần cần là cậu, này không phải quá tốt sao? Cậu cũng thương hần sao? Hai người có thể vui vẻ sống cùng nhau, còn tôi, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi bóng ma quá khứ, ha ha, thật sự là một loại giải thoát, hần rốt cuộc không cần tôi. . . Cuộc sống của tôi, cùng hần không còn một chút quan hệ, tôi nghĩ rằng, chúng ta đã muốn thoát ly khỏi quỹ đạo, vĩnh viễn không có khả năng gặp lại.”

Khi y cười, trong ánh mắt giống như đang khóc, Vệ Bình có cảm giác như vậy.

“Thực có lỗi khi làm cậu mất nhiều thời gian như vậy.” Tịch Tình hoàn toàn khôi phục thái độ như bình thường, rất có lễ phép nói, này cũng là loại lễ phép cao cao tại thượng, “Nhưng tôi cũng nghĩ, nếu không giải thích rõ ràng với cậu, cậu trong lòng chắc chắn rất bất an? Hiện tại cậu có thể hoàn toàn yên tâm, Khải là của cậu, còn tôi, ngày mai bắt đầu lại, chúng ta nên quên đi quá khứ, không bao giờ. . . gặp mặt nhau nữa, cậu chắc rất cao hứng?”

Cao hứng? Ân, chắc cũng có, bất quá, vì cái gì cậu nên cao hứng? Vệ Bình nghĩ không rõ, cho nên thực rõ ràng nói: “Hoàn hảo, bất quá mặc kệ ngài như thế nào, thì Lục Khải vẫn là của tôi, cho nên, cũng không có cái gì nên cao hứng.”

Tịch Tình dường như không có nghe câu trả lời của cậu, duỗi cánh tay một chút, nhàn nhã nói: “Được rồi, hiện tại những điều cần nói đều nói xong, cậu có thể quay về bên người Khải, Tôi cũng nên quay về Mĩ, tái kiến.”

“Ân, tái kiến, ân, còn có, thuận buồm xuôi gió.” Vệ Bình suy nghĩ nửa ngày mới nói được lời tạm biệt, nhưng vẫn cảm thấy mù mịt, đi an toàn hay bay an toàn?

Thấy người đàn ông trước mặt tựa hồ không có nghe lời nói của mình, mà thần thờ nhìn về một hướng, Vệ Bình cảm thấy có chút mất mặt, xoay người ly khỏi, đi hai bước, cảm thấy có chút không đúng, lại quay trở lại, đứng trước mặt Tịch Tình, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì?” Lông mi dày đen che đầy con mắt xanh biếc xinh đẹp, Tịch Tình mệt mỏi hỏi.

“Tôi cảm thấy được ngài vẫn còn yêu Lục Khải?” Vệ Bình lớn mật hỏi, “Tôi cảm nhận được như thế, bằng không ngài sẽ không đi tìm hần. . . .”

Không ngoài sở liệu y cười lạnh một tiếng: “Cậu cũng quá đa nghi, không phải là sự thật đâu.”

Vệ Bình ở trong lòng lẽ lười, chạy nhanh đi, bản thân sao lại muốn lo cảm nhận của y a, mặc kệ như thế nào, hiện tại Lục Khải nói không thương y, y cũng buông tha cho. . . Nhưng vì cái gì trong lòng có chút không thoải mái? Hiện tại không phải chính mình đoạt được cái gì của người khác, mà là người khác cần bản đã từ bỏ a, bản thân mình chỉ là người ngoài cuộc.

Nghĩ lại cũng cảm thấy thực cao hứng, Lục Khải, cho dù hai người chúng ta nhạt được nhau, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, như vậy chúng ta vẫn có thể sinh hoạt cùng nhau!

Nhìn thấy cậu chạy vội đi, thân ảnh nhảy nhót không dấu được sự sung sướng, Tịch Tĩnh bỗng nhiên đem mặt vui sâu vào cánh tay, một chốc lát, nước mắt lại trào ra. . . .

Y quên không được hình ảnh người thanh niên mỉm cười ngồi xổm xuống vươn một bàn tay ra, cũng quên không được một buổi tối lạnh lẽo có một vòng tay ấm áp. . . .Nghĩ đến bản thân mình không thương hắn, chỉ sự cảm kích, cùng báo đáp. . . .

Cho nên hết thấy, đối mặt hắn lớn tiếng la hét, không thương hắn, chưa từng yêu hắn. . . .

Thời điểm Khải yêu mình, cho rằng mình không bao giờ thương hắn.

Thời điểm Khải hết yêu mình, lại phát hiện chính mình yêu hắn.

Hết chương 13

[*] Nặc cơ á và [**] Ba sao: là điện thoại di động

[***] Diệp công thích rồng : Ý của câu thành ngữ này là chỉ một người tên là Diệp công rất ưa thích rồng, nay dùng để ví về người bề ngoài rất say mê một sự vật nào đó, nhưng lại không thực lòng, mà thậm trí còn sợ nó.

.phiem-dam.com/dien292.htm ~> trang tham khảo ^^

14. Chương 14

Lục Khải cảm thấy kỳ quái về thời gian Vệ Bình trở về, chẳng lẽ trường cho nghỉ sớm? Về nhà cũng không giống bình thường lúi lo riu rít, mà vô thanh vô tức đi đến bên người hắn, ôm chặt không buông, còn cọ cọ làm nũng trong ngực hắn.

“Bị sao vậy, sóc con? Bên ngoài chịu uỷ khuất sao?” Hắn đùa giỡn nói, “Không phải cãi nhau với bạn học đi?”

Vệ Bình nâng ánh mắt nhìn hắn, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: “Em sẽ hảo hảo yêu anh, Lục Khải.”

“Uy! Uy uy, em hôm nay bị cái gì, sao lại nói hảo hảo yêu anh?” Lục Khải ôm lấy thắt lưng cậu, ôn hoà hỏi, “Ồ bên ngoài chịu đả kích gì sao? Sẽ không phải Vũ Thần cùng bạn trai cãi nhau bắt em ngồi nghe?”

Vệ Bình lắc đầu, bắt cánh tay đang nhiễu loạn trên cổ, thấp giọng nói: “Hôm nay em gặp tình nhân trước kia của anh.”

Có chút kinh hoảng, cũng có chút xấu hổ, Lục Khải cũng may kìm chế không có nhảy dựng lên, chỉ là ục một tiếng, theo bản năng hỏi: “Y nói cái gì với em?”

Tính mở miệng lại ngược nhìn lên mặt Lục Khải, Vệ Bình bất mãn nói: “Anh là không phải sợ y nói những chuyện không nên nói với em đi?”

Lục Khải cười gượng hai tiếng: “Nào có, anh có cái gì phải gạt em. . . . Được rồi, hôm nay anh có mua nước ô mai, để trong tủ lạnh, muốn uống không?”

“Không cần nói lảng sang chuyện khác.” Vệ Bình ra vẻ nghiêm túc nói, đem mắt hấn nhìn thẳng vào mặt mình, “Phải cạo râu rồi, anh thật nhàn hạ a, một mình ở nhà không bước ra khỏi cửa, ngay cả râu cũng lười biếng không cạo.”

“Hảo hảo, anh lập tức đi cạo.” Lục Khải thuận miệng nói.

“Không được! Trước hết phải nghe em nói cho hết.” Vệ Bình làm nũng mãnh liệt nói, “Y kể cho em nghe chuyện tình lúc trước, sau đó anh không còn thương y, y cũng buông tay, cho nên quay về Mĩ.”

Lục Khải trong lòng có điểm kỳ lạ, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơi khó chịu vì thái độ của Tịch Tình, lập tức hấn cười nhạo chính mình một chút, Tịch Tình chính miệng đã nói không thương mình, năm năm đã chứng minh rồi không phải sao? Bây giờ còn có gì để khó chịu? Không phải còn sóc con hay sao?

“Vậy còn anh? Anh vẫn thật sự rất thích y?” Vệ Bình nhanh theo dõi ánh mắt hấn, “Y nói với em rằng anh đối y rất rất tốt, cuối cùng cũng không thềm trách y, còn đem hết công ty giao cho y. Thật nhiều tiền đi Lục Khải?! Nguyên lai anh thật sự là người có tiền a, anh cũng không có suy nghĩ a, không chừa lại một chút cho em!”

Biết cậu đang cố ý, bắt chính mình mở miệng, Lục Khải miễn cưỡng cười cười, đem Vệ Bình siết vào trong lòng, cái trán hấn dán chặt vào ngực cậu, nghe tiếng tim đập bình bình bên trong, rầu rĩ nói: “Đều là quá khứ, hiện tại, anh chỉ thích sóc con, chỉ thích một mình sóc con.”

Trầm mặc trong chốc lát, hấn cảm giác được Vệ Bình ôm lấy đầu của mình, nhẹ nhàng hôn lên tóc, sau đó nhỏ giọng nói: “Em cũng chỉ thích mình đại ca. Thích nhất đại ca. . . Em không rõ a, anh tốt như vậy, y vì cái gì lại không cần? Nhưng em cảm thấy được y đã yêu anh, thật sự, tuy rằng chính y cũng không thừa nhận.Đôi khi, nói về anh, ánh mắt y có vẻ sáng lên. . . .Lục Khải, thực không lo lắng sao? Y đã lặn lội tìm anh, em sợ.”

“Em sợ cái gì, sóc con, anh sẽ bỏ em sao?” Lục Khải mỉm cười ôm lấy cậu, “Anh đã từng nói qua, y là y, anh là anh, bọn anh bây giờ không thể quay lại nữa, cho dù trước kia anh có yêu y, nhưng hiện tại, người anh yêu là em a, không cần phải lo lắng, hiện tại anh tất cả đều là của em, được chưa? Đều tại em keo kiệt, không mua anh, bằng không bây giờ đã có kế ước bán thân in dấu vân tay của anh rồi, mà em thì cũng yên tâm.”

Vệ Bình xì một tiếng nở nụ cười, vô cùng thân thiết cọ cọ trong lòng ngực hấn, “Không nói với anh nữa, em đã hiểu rồi.”

Thuận tiện hôn một cái thật vang trên mặt Lục Khải, chui ra khỏi vòng tay hấn, đi vào nhà bếp: “Nước ô mai nước ô mai! Lục Khải anh có muốn uống không?!”

“Anh uống rồi, em cứ uống đi.” Lục Khải mỉm cười nhìn thân ảnh của cậu, sóc con căn bản chưa hỏi mình bất cứ cái gì, cậu cố tỏ vẻ không quan tâm, nhưng bản thân hấn là thật lòng yêu thương cậu. Sẽ có một ngày, hấn có thể quên đi quá khứ, thản nhiên đối mặt với chuyện cũ, hấn sẽ ôm cậu, nói cho cậu biết hoàn toàn câu chuyện của hấn với Tịch Tình trước kia? Nói cho cậu biết quá khứ của hấn, hăng hái, trẻ con đặc ý, đắm chìm trong thế giới hào quang hư ảo, cuối cùng cũng có một ngày bị đả kích đến nỗi không thể đối mặt, yếu đuối chạy trốn.

Phải nên cùng sóc con sống một cuộc sống thật hạnh phúc, hấn nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp dạt dào, giống như có một thứ để phấn đấu cho tương lai, cảm giác thật vui sướng, hấn theo bản năng sờ sờ khuôn mặt, chính mình vẫn chưa già đi?

Hấn sẽ tỉnh lại, vì sóc con, cùng với tương lai của hai người, hấn sẽ chậm rãi cố gắng, cho sóc con hạnh phúc, cũng giống như từng đối với Tịch Tình vậy, yêu cậu, nâng niu cậu, cả đời chăm sóc cậu. Nếu nói lúc trước hấn từng thề như vậy, người kia cũng không thềm để ý, còn hiện tại? Chắc lúc hấn bày tỏ lòng mình, sóc con. . . .Sẽ rất cao hứng đi?

Mấy ngày kế tiếp trôi qua cực kì yên bình, giống như căn bản không hề có một người tên Phương Tịch Tình xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ, lặng yên giống như mọi ngày, Vệ Bình vẫn đi làm, học bỏ túi ban đêm, lúc được nghỉ phép liền lủi Lục Khải ra ngoài tản bộ, mua đồ này nọ, ở bên ngoài ăn cơm, cười đùa, nhưng buổi tối khi ngủ, bàn tay luôn tự giác nắm lấy quần áo của Lục Khải, dù đã ngủ say cũng không buông ra.

Lục Khải trở nên bận rộn, lúc Vệ Bình về nhà luôn thấy hẩn ngồi trên máy tính gõ gõ, còn thường xuyên đi xuống dưới lầu gọi điện thoại, Vệ Bình khuyên hẩn nên mua điện thoại di động, hẩn lại không chịu, cho dù phải trả nhiều tiền cước phí.

“Sóc con, chúng ta chuyển nhà được không? Hoàn cảnh nơi này hơi kém, em cũng biết mà?” Lục Khải có một ngày trịnh trọng đưa ra vấn đề này.

Vệ Bình mới vừa mua một trái thơm, đang cố gắng cắt thành miếng bỏ vào trong nước ngâm, nghe vậy liền nghi hoặc ngẩng lên nhìn hẩn, lại nhìn nhìn trần nhà, “Không có a, em cảm thấy ở đây rất tốt, hơn nữa dưới lầu còn bày bán rất nhiều đồ ăn, tuy rằng ồn ào một chút, nhưng cũng thực nóng lòng a.”

“Anh cảm thấy được, chuyển tới chỗ ở mới thì khi em đến trường hay đến chỗ làm cũng gần hơn một chút.” Lục Khải nhớ tới mỗi lần “yêu” nhau, sóc con luôn cắn chặt cái gối đầu, vẻ mặt sợ hãi, bộ dạng muốn kêu ra tiếng lại cố gắng nhẫn nại, không khỏi có chút nhớ nhung, hẩn vội ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Phòng ở nơi đó, ít nhất tường cách âm rất tốt.”

Lập tức hiểu được ý tứ của hẩn, Vệ Bình không lưỡng lự liền cầm một miếng thơm chọt về phía hẩn: “Lục Khải thật đáng ghét! Hạ lưu!”

Khuôn mặt đỏ ửng, ngay cả lỗ tai cũng không thua kém trở nên hồng hồng, tuy rằng ngoài miệng mắng, nhưng ánh mắt không dám nhìn hẩn, cẩn thận cắt trái thơm ra thành bảy tám miếng, bộ dáng sóc con thẹn thùng thật đáng yêu.

“Anh nói thật a, như vậy em sẽ đỡ vất vả hơn, kỳ thật anh có thể mua nhà để cho chúng ta có chỗ ở tốt hơn, không tốt sao? Anh cũng sẽ cố gắng làm việc, không cho em phải tự mình làm vất vả.” Lục Khải thành tâm nói lên suy nghĩ, “Trước kia anh suy sụp như vậy, hiện tại sẽ không, anh đã tỉnh lại, chuẩn bị bắt đầu một lần nữa.”

Vệ Bình nghe hiểu được, trộm cười cười, sau đó làm ra bộ dáng nghiêm túc: “Vậy thì cũng không cần phải đổi nhà a, hiện tại ở đây thật tốt, nếu muốn chuyển nhà sẽ tốn rất nhiều tiền. . . .Lục Khải, chúng ta bây giờ không phải là kẻ có tiền a, chờ em có tiền, nghĩ muốn mua nhà liền mua nhà, muốn mua biệt thự liền mua biệt thự, mua hết cả hai, một nơi ở buổi sáng, một nơi ở buổi tối, ăn, như vậy cũng không tốt, chuyển nhà rất phiền toái, rõ ràng khi ở một nơi, một nơi sẽ bỏ trống, không quen được với hàng xóm!”

Cậu cười đem miếng thơm ngâm trong nước, đi đến sofa ngồi kế bên Lục Khải, thói quen chui vào lòng ngực hẩn, cọ cọ hai ba cái, tìm được vị trí thoải mái, sau đó mới nói: “Không cần chuyển nhà được không? Em đã quen ở đây rồi.”

“Đứa ngốc, chỉ muốn bàn bạc thôi chứ không phải đi liền, anh cũng không có nhiều tiền như vậy để mua biệt thự cho em ở, chỉ là một căn nhà bình thường a, chúng ta có thể lấy một phòng làm phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp, còn có ban công, ăn? Khoảng cách đến trường cũng gần, phương tiện giao thông cũng thuận tiện, tàu điện ngầm hay xe buýt đều có, em cũng không phải chỉ ở một năm hai năm a, tương lai ngày còn rất dài.” Lục Khải ôn nhu nói, “Anh cũng không cần mỗi ngày nhớ em đều phải chạy tới chạy lui vất vả, lúc em đi học, không cần phải chuẩn bị từ sớm.”

Sóc con ở trong lòng hẩn gật gật, giọng nói Vệ Bình nhỏ gần như nghe không rõ: “Nhưng là. . . . Nhưng là vạn nhất chị gái cùng anh về trở về tìm em thì sao? Nếu chuyển nhà bọn họ sẽ tìm không được.”

Thở dài một hơi thật sâu, Lục Khải ôm chặt lấy cậu: “Sóc con, em vẫn còn chờ bọn họ a?”

“Ăn.” Đầu gật gật, “Em cảm thấy bọn họ không có gặp chuyện gì không may, chỉ là chạy trốn đến một nơi khác để tránh nợ nần, không dám trở về, nhưng một ngày nào đó sẽ quay lại đi? Nếu chúng ta trả phòng, như vậy không thể tìm được?”

Lục Khải trầm mặc một hồi, cào cào tóc nói: “Nếu không thì như vậy đi, chúng ta sẽ nói một tiếng với hàng xóm, nhờ bọn họ để ý một chút, nếu có người đến tìm em, liền đem địa chỉ nhà mới nói, được không?”

“Hảo!” Vệ Bình cao hứng nói, nâng mặt nhìn hắn, lại nhíu mày, “Nếu người ta không muốn giúp thì làm sao bây giờ? Thực phiền toái.”

Lục Khải nhún nhún vai: “Sẽ không đâu, giống như chỉ đường mà thôi, cùng lắm thì chúng ta đưa cho họ một ít tiền coi như trả thù lao, nói sau thì cũng không có chuyển đi nhanh như vậy a, em phải đồng ý thì anh mới đi tìm kiếm nhà, rồi chọn nơi phù hợp, chúng ta cùng nhau đi xem, còn phải trang hoàng như thế nào. Thật nhiều công việc, phải chờ đến mùa thu mới có thể hoàn tất.”

“A?! Vì cái gì muốn mua vật dụng a, những thứ này không phải còn tốt sao? Còn cái giường nữa, chúng ta vừa mới mua, không cần mua nữa.” Vệ Bình phát huy hết bản năng tiết kiệm, “Em thực thích cái giường này a.”

“Anh nghĩ là em chỉ thích những việc mình làm trên giường thôi chứ?” Lục Khải xấu xa cười, một phen ôm lấy cậu, hung hăng đè xuống, “Yên tâm, những gì em muốn giữ lại thì anh sẽ giữ lại.”

~~~~~

Đêm khuya yên tĩnh, Lục Khải bị tiếng đập cửa rầm rầm đánh thức, mới đầu hắn còn tưởng phát ra từ nhà bên cạnh, thanh tĩnh một chút mới phát hiện âm thanh phát ra từ trước cửa nhà mình, hắn dùng lực xoay xoay đầu, kỳ quái, giờ này mà ai còn đến a?

Trong lòng ngực hắn, Vệ Bình cũng tỉnh, xoa mắt mơ mơ màng màng hỏi: “Lục Khải, có người a?”

“Ân, để anh đi nhìn xem, em tiếp tục ngủ đi.” Lục Khải đắp chăn lại cho cậu, còn hắn với tay lấy cái áo khoát đi ra ngoài, phòng kế bên đã có người bị đánh thức nổi giận chửi bậy, hắn vẫn cẩn thận trước khi mở cửa hỏi một tiếng: “Ai?”

“Luật sư của cậu.” Giọng nói đầy phẫn nộ trả lời, tiếp tục gõ, cánh cửa có nguy cơ bị phá sập, Lục Khải nhẹ nhàng thở ra, mở cửa: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi như thế nào đến đây? Cậu hỏi tôi như thế nào lại đến đây sao?!” Người tới mang theo một trận gió lạnh thổi qua người hắn, thuận tay mở lớn cửa, nhìn vào trong cả kinh thiếu chút nữa chạy ra ngoài: “Thượng đế ơi! Sao cậu có thể ở đây được?!”

“Có cái gì không được?” Lục Khải lạnh lùng nói, đóng cửa lại: “Đừng bày ra bộ dáng như vậy, ít nhất nơi này không có chứa ma túy thuốc phiện.”

Vệ Bình từ trên giường đứng dậy, tò mò đi ra ngoài nhìn người mới đến, cũng giống như Tịch Tĩnh, trên người loé kim quang, cái này gọi là người thành đạt đi?

Thấy cậu đứng đó, Lục Khải liền đóng cửa phòng ngủ, đối với cậu cười cười: “Không có chuyện gì, em cứ ngủ đi, sẽ tốt thôi.”

Hắn xoay người lại đối với cái người đang đánh giá căn phòng hỏi: “Cậu rốt cuộc tới đây làm gì, Kiệt?”

“Vội tới để tìm người bạn sắp chết của tôi, cậu nghĩ rằng tôi không có việc gì liền bay từ nước Mỹ xa xôi đến tận đây để thăm cậu sao? Cậu đánh giá quá cao tình bạn của chúng ta rồi. . . . Không phải vì công việc, vì tiền lương luật sư, tôi mới mặc kệ sống chết của cậu.” Người tên Kiệt vỗ vỗ vào bao công văn của mình, “Tôi thật chuyên nghiệp đi? Khi biết được thông tin, lập tức chạy đến đây, không mua được vé VIP, phải ngồi khoang bình thường, thật là thảm!”

“Được rồi, rốt cuộc có chuyện gì?” Lục Khải không thêm quan tâm chặn lời nói của Kiệt.

“Tôi biết Trung Quốc hiện tại đang là ban đêm, nhưng cậu cũng không nên vô tình vô nghĩa như vậy a, ngay cả phần nân cũng không cho tôi nói vài câu sao?” Kiệt lộ ra khuôn mặt vô tội, mở bao công văn lôi một xấp văn kiện ra: “Đây, chính là cái này, công ty của cậu, cổ phiếu của cậu, còn cần biệt thự. . . . hiện tại tăng giá, tính hết thấy chắc có tám chín ngàn vạn mỹ kim đi? Luật sư kinh tế đang thẩm tra đối chiếu, nếu cậu nói cần, ngày một chuẩn bị cho cậu.”

Lục Khải cau mày, có chút dự cảm không tốt: “Sao lại thế này?”

“Sao lại thế nào? Cậu hỏi tôi sao? Tôi thật muốn đánh các cậu một trận, cậu cãi nhau với Tình, không cần công ty nhưng đừng đem ra đùa giỡn được không? Tuy rằng tôi sẽ có thêm phí luật sư, nhưng mỗi lần đều hỗn loạn thành như vậy, có phiền toái không?” Người đàn ông oán giận, đem văn kiện đặt lên tay hắn, “Cầm, ký tên cho tôi, sau đó theo tôi quay về Mĩ, hộ chiếu của cậu đâu? Có hết hạn không? Còn nữa, cậu có giả tạo giấy tờ gì ở đây không, tôi có thể bố trí một người Trung Quốc khác thay thế cho cậu.”

“Đủ rồi! Ai nói tôi phải về Mĩ? Tịch Tình làm sao vậy? Y vì cái gì đem mấy thứ này trả. . . cho tôi? Chúng tôi đã rõ ràng ngay từ đầu rồi, những thứ này không còn liên quan đến tôi nữa, tất cả đều của y, tôi sẽ không trở về, tôi sẽ ở đây bắt đầu cuộc sống mới, hiện tại sao lại thành ra như thế này?” Lục Khải tâm phiền ý loạn nói, phất tay làm rớt bộ văn kiện, “Công ty có vấn đề gì sao? Y không phải nói hết thủy đều rất tốt sao? Vì cái gì muốn bồi thường cho tôi? Tôi đã nói không muốn quay về nữa, hiện tại tôi đã quen với cuộc sống này, ở đây có người tôi thích, chúng tôi mới bắt đầu sống chung không lâu! Đừng lấy công ty đến làm phiền tôi nữa, tôi mệt rồi.”

Kiệt thờ ơ nhìn hắn: “Khải, tất xấu của cậu đến bây giờ vẫn không thay đổi, thời điểm thuận lợi cái gì cũng tốt, một khi gặp phải vấn đề khó khăn, bắt đầu né tránh. . . .Hiện tại là lúc đó, Tịch Tình đã buông tay mặc kệ, công ty là do cậu sáng lập nên, nếu cậu không muốn nhìn nó phá sản, liền trở về ổn định lại thế cục cho tôi.”

Lục Khải che mặt, hít sâu vài cái, cố gắng bình tĩnh lại, mở miệng hỏi: “Y lại quậy phá cái gì nữa? Không phải đều như mong muốn của y sao? Cái gì cũng cho y, tôi cũng nói rằng tôi sẽ không dây dưa với y nữa, rồi chia tay công bằng. . . . Nếu tài sản của tôi trong năm năm có thể giá trị như vậy, đều không phải do y quản lý công ty rất tốt sao? Vì cái gì muốn đem trả lại cho tôi? Tôi không thể hiểu nổi? Làm phiền cậu trở về nói với y một tiếng.”

“Năm đó cậu bỏ đi, cũng không thềm lưu lại đường sống cho Tịch Tình?” Kiệt khoé miệng cười cười, “Hiện tại vì sao lại yêu cầu như vậy? Mặc kệ thế nào, hiện tại công ty là của cậu, đừng đem tôi trở thành người hầu miễn phí, bay qua bay lại giữa Mĩ và Trung Quốc không dễ dàng, mau thu thập một chút, theo tôi trở về.”

Lục Khải kiên quyết lắc đầu: “Không, xin cậu về cố gắng thuyết phục Tịch Tình, văn kiện này tôi xem như là không giá trị, tôi sẽ không quay về đâu, cho dù y thật sự buông tay, tôi cũng không trở lại, tôi lựa chọn cuộc sống ở đây.”

Đưa ra quyết tâm, Kiệt không có đùa giỡn nữa, mà trầm mặc nhìn hắn, ánh mắt đó làm cho Lục Khải có chút sợ hãi, một lúc sau mới trầm thấp nói: “Khải, Tịch Tình ***.”

“Cái gì?” Lục Khải trên đầu nổi gân xanh, nắm lấy cánh tay Kiệt, muốn mở miệng, nhưng không tài nào nói được hai chữ tự tử.

“Bình tĩnh một chút, bây giờ còn nằm cấp cứu trong bệnh viện.” Kiệt gỡ tay hắn ra, lãnh đạm nói, “Hiện tại lo lắng như vậy, lúc y tới, cậu vì cái gì cự tuyệt? Tôi vẫn khuyên cậu nên trở về cùng tôi một chuyến, cứ nghĩ kĩ đi, không chỉ vì. . . .mà còn vì công ty, cũng vì Tịch Tình, hiện tại y cần cậu.”

Lục Khải giống như con thú bị nhốt trong ***g, trong không gian nhỏ hẹp không thể vùng vẫy, cuối cùng, cắn răng nói với Kiệt: “Cậu hiện tại gọi điện thoại, đặt chuyến bay sớm nhất.”

Vệ Bình đã nghe được hết cuộc đối thoại ngoài phòng khách, cho nên khi Lục Khải vào phòng ngủ, lúc bắt đầu mở ngăn tủ thu thập một số quần áo, cậu kinh hoàng nằm ôm chặt tấm chăn, cắn môi, không thể mở miệng, chỉ dùng cặp mắt to ướt sũng nhìn hắn.

Lục Khải cầm hộ chiếu của hắn, thở dài một hơi, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt yếu ớt của cậu, hoài nghi cùng chờ mong, kỳ vọng cùng tuyệt vọng đan xen, làm cho hắn đau lòng, vội vàng ngồi bên giường, ôm lấy bờ vai cậu, ôn nhu nói: “Vệ Bình, anh có chút việc cần đi xử lí một chút, đừng lo lắng, anh sẽ trở về.”

Hắn ngừng một chút, đem hai cuốn sổ nhét vào bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Vệ Bình: “Đây là chi phiếu và sổ tiết kiệm, bên trong khoảng bảy tám vạn, tiền thuê nhà, điện nước các thứ ngân hàng sẽ tự chi trả, em không cần quan tâm, phải an ổn ở nhà, chờ anh trở về, được không?”

Vệ Bình kỳ thật muốn cười với hắn một cái, nói rằng cậu sẽ không quan tâm đâu, nhưng khi mở miệng lại “Oa” khóc lớn lên, ôm chặt lấy cổ Lục Khải, giọng nói đứt quãng: “Em không – không muốn anh đi. . . .Oa. . . . Lục Khải – Lục Khải – đừng đi mà. . . . Oa. . . .Lục Khải! Lục Khải! Đại ca đừng đi. . . .Anh không muốn em sao? Thực không cần em nữa sao?!”

“Sóc con! Đừng khóc đừng khóc.” Lục Khải tay chân luống cuống lau nước mắt của cậu, “Anh chỉ đi một chút, rất nhanh sẽ về. . . . Đừng như vậy, em sợ cái gì? Anh như thế nào không quay về được chứ? Anh thề, nhất định trở về, đừng khóc. . . .”

“Nhưng mà. . . .Nhưng mà anh. . . .” Vệ Bình nức nở, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại nghẹn trong cổ, người đàn ông xinh đẹp kia? Tự tử vì Lục Khải sao? Như vậy Lục Khải sẽ quay về, bọn họ có thể hay không khôi phục tình cảm? Trước kia Lục Khải bỏ đi là vì Tịch Tình không thương hắn, còn hiện tại? Có phải vì Tịch Tình muốn bắt đầu lại, Lục Khải cũng đồng ý bắt đầu lại?

Lục Khải đem cậu ôm vào trong lòng ngực, ở bên tai thấp giọng nói: “Anh hứa với em trở về thì nhất định trở về, ân? Tin tưởng anh, em không phải vẫn luôn tin anh đó sao? Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh sẽ không rời bỏ em, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh sẽ quay về, cho nên đừng khóc, tuy rằng có bất ngờ một chút, nhưng không còn cách nào khác, anh không thể không trở về, thực xin lỗi, tạm thời phải để em một mình rồi.”

Tịch Tình tự tử, cho dù bởi vì cảm tình trong quá khứ, hắn cũng không thể máu lạnh đến nỗi mặc kệ được, còn có công ty của hắn, nếu quyền tài sản bị chuyển nhượng, như vậy hoạt động sẽ bị trì trệ gần 10%. . . . Quả thực Lục Khải không thể tin được công ty hiện tại sẽ hỗn loạn như thế nào, trong lòng thật khổ sở, đó là tâm huyết của hắn, lúc tốt nghiệp đại học hai bàn tay trắng gầy dựng nên, hoàn toàn bằng sức lực của mình cạnh tranh với thiên hạ, lúc ấy cũng bởi vì muốn thoát khỏi khống chế của gia đình, cùng sống hạnh phúc với Tịch Tình, tạo cho người yêu một cuộc sống tốt nhất. . . . Hiện tại, tình nhân năm đó của mình đang nằm trong bệnh viện, công ty của mình loạn thành một đoàn, còn bản thân, phải rời xa người vợ thân yêu hiện tại, đi đến nơi xa xôi. . . .

“Anh dẫn em đi chung được không?” Vệ Bình nghẹn ngào cố gắng dùng cách cuối cùng, “Em cam đoan cái gì cũng không làm, cũng không quấy rối, chỉ có thể nhìn thấy anh là tốt rồi. . . . .Đại ca. . . . .Đại ca. . . . .”

“Anh rất muốn đem em đi chung, nhưng vì em không có hộ chiếu, cũng không có giấy tờ thị thực, nơi anh đến là nước Mỹ a, chờ em hoàn tất hết thủ tục. . . .Sợ sẽ không kịp nữa. . . .” Lục Khải biết trong lòng cậu rất khổ sở, nhẹ giọng nói, “Bây giờ anh đã đi đâu, đừng làm cho anh lo lắng, sóc con, em hãy tin anh, anh sẽ trở về, anh thề với em, bởi vì anh yêu em a, hiện tại anh yêu sóc con, cho dù anh bỏ đi cũng sẽ quay về, đúng hay không? Em tin tưởng anh, cũng tin tưởng bản thân em. . . .Đừng khóc, ngoan.”

Hắn nhắc tay lau đi nước mắt trên mặt Vệ Bình, Vệ Bình không tiếng động cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, bị nước mắt làm cho đôi mắt không thể nhìn rõ hắn, qua thật lâu mới nói: “Kia. . . . .Anh phải nhớ kỹ. . . . .Không được thất hứa, sẽ quay về. . . . .Đại ca đáp ứng em. . . . nhất định quay về. . . .Mỗi ngày em sẽ chờ anh. . . .”

“À, anh sẽ về mà.” Lục Khải lại cam đoan một lần nữa với cậu, “Anh hứa với sóc con, mau chóng quay về.” Cuối cùng hắn gắt gao ôm lấy Vệ Bình, thấp giọng nói, “Thực xin lỗi, lại làm cho em lo lắng.”

Vệ Bình ở trong lòng ngực hắn lắc lắc đầu, buồn rầu nói: “Em thích anh. . . .”

“Anh cũng thích sóc con. Cho nên hãy tin anh, được không?” Lục Khải nâng cằm cậu lên, hôn lấy đôi môi đỏ mọng còn vướt nước mắt, Vệ Bình đột nhiên vướt tay ôm lấy cổ hắn, chủ động hôn lên, hôn hôn, rốt cuộc khống chế không được, lại một lần nữa khóc nức lên.

Hết chương 14

15. Chương 15

Bốn mươi bảy ngày, Vệ Bình cô đơn gạch một con số trên tờ lịch, sau đó bắt đầu ngơ ngẩn, từ cái đêm Lục Khải vội vã rời đi, đã qua bốn mươi bảy ngày. . . . .

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, cậu căn bản không thể thích ứng kịp, lúc ấy chỉ là theo bản năng nắm lấy tay Lục Khải không cho hắn rời đi, còn thực không có khí chất chảy nước mắt nước mũi tùm lum, ngày hôm sau nhớ đến cảm thấy thẹn đến nỗi muốn chui xuống đất, có việc gì đâu, không phải Lục Khải chỉ quay về Mĩ để quản lí công ty thôi sao, còn việc Phượng Tịch Tình tự tử nữa, cho nên Lục Khải bắt buộc phải đi một thời gian. Chính mình khóc lóc đến hồ đồ, chẳng những mất mặt, hơn nữa lúc Lục Khải rời đi còn khiến cho hắn nhất định trong lòng rất lo lắng? Nhìn chân mày hắn nhăn đến mức dính vào nhau thì biết.

Không ngừng ở trong lòng cười nhạo chính mình yếu ớt vô dụng, Vệ Bình vẫn sinh hoạt như bình thường, đến trường, mua đồ ăn, nấu cơm, lần đầu tiên một mình ngồi ăn cơm, còn tự nhủ với bản thân: “Không sao hết, Lục Khải rất nhanh sẽ quay về, còn ngồi chỗ này cùng ăn cơm với mình, à, hôm nay cá chiên ngon lắm, hắn không ăn được thực đáng tiếc, hiện tại ngoài chợ có bán tôm hùm, người kia không có lộc ăn rồi, chờ hắn trở về, sợ là không còn bán nữa đi, ha ha, đến lúc đó phải nói cho hắn biết, mình đã ăn rất nhiều rất nhiều.”

Mỗi ngày cậu đều nói lảm bảm như vậy, dần dần, cười không nổi, lúc bưng bát cơm lên sẽ buồn rầu nhìn về vị trí đối diện mà Lục Khải thường ngồi, tưởng tượng rằng hắn cũng đang nhìn mình.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, kỳ thật bình thường khi Lục Khải ở nhà cũng không phát ra âm thanh gì, chỉ có chính mình tự lảm nhảm không ngừng đi? Hắn chỉ ôn hoà cười với mình, nhìn mình vội đến vội đi, còn vuốt tóc của mình, hiện tại cái gì cũng không có, trong phòng, chỉ còn lại một người lẻ loi.

“Lục Khải. . . .Tại sao anh vẫn chưa chịu quay về a. . . . .” Ăn cơm xong Vệ Bình vẫn giống như lúc trước, đang cầm quả dâu tây ngồi trên sofa xem TV, bất tri bất giác tự thì thào, “Mùa hè tới rồi, quả dâu bán thật rẻ. . . .Không biết anh ở Mĩ có ăn được không a, vốn hai người chúng ta có thể cùng nhau ăn, anh một nửa, em một nửa, hiện tại khi ăn em phải ăn tới hai lần, hảo phiền toái a. . . .Anh nhanh trở về đi. . . . .Chúng ta có thể giống như trước đây, cùng nhau chia nửa quả dâu ăn. . . .Em có thể đem phần lớn hơn nhường cho anh a. . . . Anh quay về nhanh lên đi. . . . .”

Buổi tối từ trường học về nhà, trong nhà cũng không có người đang chờ cậu, chuẩn bị cho cậu một ly nước ô mai, lúc mở cửa trong phòng vẫn tối om, ngọn đèn u ám chiếu sau lưng cậu rọi vào nhà, trên mặt đất là cái bóng đen cô đơn tịch mịch, mỗi lần nhìn thấy như vậy, Vệ Bình ứa khuất đến muốn khóc.

Lục Khải cũng không phải là biệt tăm biệt tích, ngày thứ ba hắn rời đi, hắn đã gọi đường dài về điện thoại công cộng dưới lầu tìm Vệ Bình, khi đó Vệ Bình vẫn còn thẹn thùng hành vi khóc lóc mất mặt của mình nên chỉ dám trò chuyện qua loa, Lục Khải ở bên kia cũng thực vội vàng, chỉ nói hắn bình an tới nơi, tình huống bên kia so với hắn tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều, chỉ sợ phải qua một thời gian lâu, Vệ Bình từ một tiếng nhìn xem sắc mặt ông chủ nhà đã không còn kiên nhẫn, nói nhỏ nhỏ vào ống nghe: “Anh bận rộn nên cũng không cần tốn thời gian gọi điện thoại cho em, nơi này cũng không thuận tiện. Anh yên tâm, em không sao đâu.”

Bên kia Lục Khải giống như đang run một chút, sau đó nói: “Được rồi. . . .Em cũng nên yên tâm, hết thấy đi vào quỹ đạo anh liền về với em.” Dừng một chút, lại hạ giọng nói, “Anh nhớ em, sóc con.”

“Em cũng nhớ anh, trở về sớm một chút.” Giọng nói của Vệ Bình còn nhỏ hơn của hắn, lúc gác máy điện thoại trên mặt còn mang theo ý cười, vui vẻ suốt một ngày.

Nhưng hiện tại cậu thực hối hận, lúc ấy vì cái gì không khóc nói em bây giờ rất muốn gặp anh, anh trở về nhanh lên, cần chi phải giả mình thật kiên cường, hay chỉ cần làm cho hắn. . . .mỗi ngày đều gọi cho mình cũng tốt a, cần quan tâm chỉ tới cái sắc mặt của ông chủ nhà kia!

“Lục Khải. . . .Em rất nhớ anh a. . . .Chờ nào thì trở về?” Lúc trước mỗi lần ngủ, cậu đều đem Lục Khải trở thành cái gối đầu, ôm vào trong ngực, ngày ngày hỏi một câu mới an tâm nhắm mắt lại ngủ.

Mỗi lần tan học cậu đều cố hết sức chạy nhanh về nhà, lo lắng rằng Lục Khải đột nhiên trở lại, thời điểm thở phì phò đẩy cửa nhà ra hy vọng có thể nghe thấy giọng nói không yên lòng của Lục Khải: “Đã về rồi,

sóc con?” Hoặc có thể thấy hần ngồi ở máy vi tính, quay đầu cười với cậu, đáng tiếc mỗi lần đều thất vọng, trong phòng vẫn trống trơn, chỉ có cái bóng của cậu.

Sau đó cậu bắt đầu sợ hãi không dám về nhà, tan học không vội vàng như trước mà chậm rãi thông thả, có mấy lần còn đưa Vũ Thần về tận cửa làm bạn trai của cô cầu nhau, nhưng chính là cũng không mất nhiều thời gian. Buổi chiều hai giờ cậu đã tan ca, thời gian còn lại làm gì bây giờ? Đi chợ mua rau, thức ăn có thể mất bao lâu? Tuy rằng cậu đã cố gắng chạy thật xa, thậm chí đến cửa hàng thực phẩm lớn hay siêu thị chỉ mua một bó rau xanh, nhưng vẫn không dùng hết một buổi chiều a, hơn nữa, vẫn còn buổi tối? Một người ở trong nhà, xung quanh đều lưu dấu vết của Lục Khải, chỗ hần ngồi, bát cơm hần ăn, lúc dùng bữa lại nhớ hần, thì thào: “Lục Khải, bây giờ anh đang ăn cái gì? Có người nào nấu canh cho anh uống không a?”

Khi xem TV cũng nhớ tới hần, báo tin tức về tài chính mỗi lần đều đặt trên bàn trà, bắt buộc mình tập trung xem TV, tuy rằng cậu không hề có hứng thú, vẫn ngồi xem chăm chú, nhớ tới những lần hần dạy cậu cạo râu, hai tay ôm chặt cậu vào lòng ngực, bộ dáng chậm rãi ôn nhu dạy cách cạo râu. . . . .

Cậu lại càng khó đi vào giấc ngủ, bởi vì Lục Khải với cậu đã từng ngọt ngào ân ái trên chiếc giường này, vẫn còn mùi quen thuộc, nửa tỉnh nửa mơ cậu luôn bị ảo giác rằng Lục Khải đã trở lại, hương vị của hần vây quanh mình, hần đang nằm kế bên mình, duỗi tay ra là có thể đụng tới, không, tất cả đều là giấc mộng, Lục Khải không có rời đi, chỉ là mộng thôi, hần vẫn luôn ở bên cạnh mình, chỉ cần trở mình một cái, là có thể chui vào lòng ngực hần, cánh tay hần, sẽ ôn nhu dùng lực ôm lấy mình, làm cho mình thoát khỏi giấc mộng này, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của hai người. . . . .

Có nhiều đêm trần trọc đến bốn giờ sáng, không thể nào nhắm mắt được, từ trên giường ngồi dậy, ôm lấy cái chăn mà khóc nức nở: “Ồ ô. . . . . Lục Khải. . . . . Lục Khải – anh mau trở lại đi. . . . .Anh chừng nào mới về a. . . . .Ồ ô ô. . . . . Lục Khải. . . . .Anh mà không trở về em sẽ không thích anh nữa. . . . .Ồ ô ô ô. . . . .”

Mùa hè vào ban đêm, không giống như ban ngày nóng bức, có từng đợt gió lạnh thổi tới, rất thoải mái, trong nhà không có điều hoà, thừa dịp ăn cơm chiều xong liền chạy ra ngoài hóng mát, đã muốn thành thói quen, phố đêm buôn bán cũng thực náo nhiệt, những công ty cũng đóng cửa, du khách buổi chiều tấp nập đi dạo phố.

Vệ Bình mang tâm sự nặng nề lẻ loi đi trong dòng người, biểu tình mờ mịt, đi gần nửa ngày, cảm thấy có chút mệt mỏi, mua ly trà sữa trân châu cùng một bao khoai tây chiên, ngồi ở ghế đá trong công viên trước quảng trường.

Thật trùng hợp, ở nơi này cậu cùng Lục Khải đã gặp Tịch Tình, bây giờ cậu lại có thói quen đi bộ đến mệt mỏi, mua một ly nước ngồi xuống đây nghỉ ngơi, nghỉ đủ rồi liền cảm thấy luống cuống, thường xuyên ngồi đến mười hai giờ đêm mới về một thân mệt mỏi trở về, tắm rửa qua loa rồi lên giường, nhưng không ngủ được mà suy nghĩ miên man.

Người thiệt nhiều a. . . . .Cậu lẳng lặng ngồi nhìn, thỉnh thoảng đem miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, toàn là những đôi tình nhân, thân mật nắm tay nhau, cười đùa, nếu là Lục Khải, có phải hay không cũng sẽ nắm tay mình như vậy, còn ôn nhu cười với mình? Hay vẫn xấu xa nói: “Sóc con, em thích KFC hay McDonalds?”

“McDonalds!” Vệ Bình đột nhiên lớn tiếng nói, làm cho một đôi tình nhân ở gần cậu giật mình hoảng sợ, cậu mới tỉnh ngộ rằng đây chỉ là ảo tưởng của mình, Lục Khải căn bản không có ở đây, cũng không ai nói chuyện với mình, không để ý đến ánh mắt tò mò của người khác, cậu chán nản cúi đầu.

Khi đang làm việc thấy bên ngoài có bóng dáng một người, cậu còn tưởng Lục Khải, kết quả là vừa cầm tiền của khách hàng vừa bỏ chạy ra ngoài, hại cậu bị ông chủ mắng, còn phải xin lỗi với khách hàng. . . . .Lần trước đột nhiên có linh cảm hần đã quay về, không đi học không đi làm, ở nhà ngây ngốc ngồi chờ, bị Vũ Thần mắng lười biếng trốn học. . . . .Đều là do anh làm hại, Lục Khải! Anh mà trở về phải dẫn em đi ăn McDonalds để bồi thường đó nha. . . . . Nếu anh có thể quay về như lời hứa. . . . .

Sẽ không đâu! Vệ Bình bị suy nghĩ của mình hù cho hoảng sợ, mãnh liệt lắc đầu, như thế nào có thể nghi ngờ Lục Khải? Hần chưa từng lừa gạt mình, lần này cũng vậy thôi, nói quay về thì nhất định sẽ quay về, không phải mình vẫn luôn tin tưởng hần đó sao? Cho nên Lục Khải nhất định sẽ quay về! Tuyệt đối như

vậy! Không thể nghi ngờ hẳn, nếu ngay cả sự tín nhiệm cũng không có, thì làm sao có thể mở miệng nói thích hẳn được?

Vệ Bình rầu rĩ nghĩ, uống một ngụm trà, thông cổ họng, lạnh lạnh ngọt ngào, uống ngon lắm.

Mặc kệ, quyết định tin vào Lục Khải, cho dù bị người khác chê cười cũng muốn tin tưởng hẳn, Vệ Bình đơn thuần kiên quyết nghĩ: nếu nói Lục Khải lừa mình, như vậy lỗi không phải của mình, mà là của hẳn, nhưng nếu mình không tin hẳn, vậy là lỗi của mình, nếu yêu thì phải tin tưởng, mặc kệ bao lâu, đều phải chờ hẳn, cho dù. . . hẳn có thể lừa gạt mình. . . hẳn có lẽ sẽ không trở về. . . . .

Trong lòng ê ẩm, ánh mắt cũng ươn ướt, Vệ Bình bốc một nắm khoai tây chiên bỏ vào miệng nhai nuốt.

Mười giờ đêm, cửa hàng ở ven đường dần đóng cửa, dòng người trở nên thưa thớt đi, từng cái cửa cuốn đều kéo xuống, chỉ có đèn đường vẫn sáng, người dạo công viên cũng đi về nhà, chỉ còn một thân ảnh cô đơn.

Vệ Bình cúi đầu, tính toán ngồi khoảng một tiếng nữa sẽ lên xe buýt trở về, rồi sau đó tắm rửa lên giường, chắc lúc đó cũng gần mười hai giờ, có thể dễ ngủ một chút, ngày mai còn phải đi làm, gần đây luôn thất thần a, làm cho ông chủ cứ mắng hoài.

Đang suy nghĩ, bên cạnh truyền đến một câu hỏi thô lỗ của đàn ông: “Uy, bao nhiêu tiền?”

Lại nữa rồi! Vệ Bình thật sự không hiểu nổi những người này, nhìn cậu như thế nào lại giống loại người làm những việc kia? Cậu ngồi chỗ này chỉ muốn giết thời gian mà thôi, cũng không phải là kẻ ngốc, hừ, muốn nói đến kẻ ngốc, Lục Khải nhà ta so với các người, người nào cũng giống kẻ ngốc!

Lười biếng nhiều lời, chỉ lắc đầu, giọng nói của người kia vội vàng truy vấn: “Rốt cuộc bao nhiêu tiền? Cậu cứ đưa ra con số.”

Nếu không sợ gây phiền toái, cậu hiện tại muốn giết người, Vệ Bình căm giận nghĩ, ngoài miệng đơn giản cự tuyệt: “Tôi không bán thân.”

Phát ra một tiếng cười kễ, giọng nói bỗng nhiên bị thay đổi bởi người khác, là giọng rất quen thuộc, có chút lười biếng có chút ý xấu: “Úc, không phải bán, mà là mua sao? Người có tiền à, không biết cậu muốn mua người nào?”

Khi hẳn vừa mở miệng nói, Vệ Bình liền mở to hai mắt nhìn, trái tim như sắp nhảy khỏi ***g ngực, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, xác định không thể lầm được: giày da đen bóng không nhiễm một hạt bụi, bộ tây trang vừa thấy qua liền biết rất có giá trị thẳng thớm không có một nếp nhăn, bao bọc một thân thể cao lớn, trong bóng đêm khí thế cao quý như quốc vương, chỉ có khuôn mặt tươi cười là quen thuộc. . . . .Lục Khải! Tuy rằng một chút cũng không tin nổi, nhưng chính là Lục Khải a!

Nước mắt từ con ngươi mãnh liệt trào ra, Vệ Bình ngơ ngác nhìn hẳn, gần từng tiếng nói: “Chờ em có tiền, em không mua người nào hết, chỉ muốn mua một người đàn ông tên Lục Khải. . . . .Bắt hẳn cả đời đều ở bên người. . . . .Không bao giờ. . . . .bỏ em đi nữa. . . . .”

Cậu đứng mạnh dạn đánh về phía Lục Khải, khi bàn tay tiếp xúc với hẳn, rốt cuộc không kiềm được “oa” khóc rống lên, “Không phải mơ! Không phải! Là anh đã trở lại! Thật là anh đã trở lại! Oa. . . . .Lục Khải. . . . .Lục Khải. . . . .”

Thấy cậu khóc đến nổi nước mắt nước mũi đều chảy ra, Lục Khải cái mũi có chút chua xót, hẳn một phen ôm lấy Vệ Bình, nhíu mày nói: “Tại sao lại như vậy? Anh trở về không phải là chuyện bình thường sao? Thực hiện lời hứa với em thôi, sao em còn khóc. . . . .”

Vệ Bình căn bản không có nghe hẳn đang nói cái gì, vừa khóc vừa cười chui vào lòng ngực hẳn, cọ cọ loạn xạ, qua một lúc bỗng nhiên yên tĩnh lại, sờ sờ khuôn mặt hẳn, tựa hồ còn muốn nhéo một phen, may mắn Lục Khải nhanh nhẹn né tránh được, ôm cậu ngồi xuống cái ghế đá, sờ sờ mái tóc cậu: “Em sao rồi, có con? Thấy anh cao hứng quá nên choáng váng sao?”

“Anh như vậy mới trở về. . . . .” Vệ Bình vẻ mặt ủy khuất nói, hai tay gắt gao nắm lấy quần áo của hẳn, mặc kệ bộ tây trang trong tay mình sẽ biến thành dạng gì nữa, “Ngay cả điện thoại cũng không gọi. . . . .Em rất nhớ anh a. . . . .”

Cậu giơ cánh tay ôm lấy cổ Lục Khải, ở bên tai hần thấp giọng nói một lần nữa: “Em rất nhớ anh a, Lục Khải. . . . .”

“Anh cũng rất nhớ em, sóc con,” Lục Khải vỗ nhẹ lưng cậu an ủi, “Là em tự nói không cần anh gọi điện thoại nữa, dù sao anh cũng có viết hai lá thư cho em, nhưng em không hồi âm a.”

“Thư? Cái gì thư?” Vệ Bình kinh ngạc hỏi, “Em không có nhận được. . . Không, không phải, nhà chúng ta không có hộp thư sao? Em không biết.”

Lục Khải liếc mắt xem thường: “Sóc con! Hộp thư ngay tại dưới lầu a! Tuy rằng lúc trước anh không có thư, bắt quá chẳng lẽ em ở đó lâu như thế cũng không biết hộp thư ở đâu sao?”

“Cũng không người viết thư cho chị gái hay anh rể a. . . . .Em như thế nào biết có hộp thư dưới lầu?” Vệ Bình trả lời, bỗng nhiên nín khóc mỉm cười, “Dù sao thì anh cũng trở lại! Trở lại là tốt rồi!”

Nói như vậy sóc con căn bản không nhận được thư, cho nên hai tháng qua không biết chút tin tức của hần, trách không được lại khóc lợi hại như vậy. Lục Khải đau lòng nghĩ, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Vệ Bình: “Em ở nhà có ngoan ngoãn không? Có chuyện gì xảy ra không?”

Vệ Bình lắc đầu, vẫn tiếp tục nắm chặt lấy quần áo của hần trong tay, chui vào lòng ngực hần, say mê hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Này không phải giấc mơ. . . . Là thật rồi? Là thật sao. . . .Lục Khải, anh thật sự đã về rồi. . . . Lần này không đi nữa phải không?”

“Không, sẽ đi nữa.” Lời nói của Lục Khải làm cho Vệ Bình hoảng sợ, mắt đen nghi hoặc nhìn về hần: “Sao lại đi?! Có chuyện gì nữa sao?!”

“Anh trở về đón em, lần này anh sẽ dẫn em đi.” Lục Khải cười khổ một chút, “Tuy rằng công ty đã gần như ổn định, Tịch Tình. . . . cũng không có việc gì, nhưng là, y kiên trì không cần dùng đồ của anh, tự nhiên, cũng không tiếp nhận công ty, kia dù sao cũng là tâm huyết của anh, muốn anh giải tán, cũng thật luyến tiếc. . . . Cho nên, em có nguyện ý cùng anh đi đến nước Mỹ hay không? Nếu em không muốn, hai chúng ta có thể chạy trốn, tuy hơi vất vả một chút.”

“Như vậy a?” Vệ Bình có chút sững sờ, Lục Khải đã quay về là tốt lắm rồi, chính vì cái gì mình phải cùng hần đi Mỹ? Không thể đem công ty dời về Trung Quốc sao? Cậu lập tức cười nhạo bản thân không có suy nghĩ, chuyển dời rất phiền phức, hưởng chỉ là một công ty lớn! Nghĩ kĩ cũng thấy đúng, cho dù mình cố chấp ở đây, Lục Khải sẽ chạy qua chạy lại giữa hai nước sao? Hần sẽ mệt chết, còn mình sẽ có tâm trạng lo lắng hải hùng này ngày qua ngày. . . . Cho nên mình cũng nên suy nghĩ cho hần. . . . Tuy rằng nói như vậy, nhưng khi tưởng tượng phải rời bỏ cuộc sống hiện tại, đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, trong lòng vẫn có chút khiếp đảm.

Cậu áp a áp ứng nói: “Cái kia. . . . Lục Khải. . . .em đồng ý. . . nhưng mà, em có chút luyến tiếc nơi này. . . .Đều rất quen thuộc a, ông chủ ở cửa tiệm, thầy giáo, Vũ Thần, ...”

Vừa quyết tâm rời đi, không biết như thế nào tất cả đều trở nên thân thiết, ngay cả bà bán rau cũng thường xuyên cho mình vài bó, ông bán thịt cũng cân thừa vài lạng, Vệ Bình một bên yên lặng, một bên thầm nghĩ như vậy.

Lục Khải cười cười, không nói gì thêm, chỉ là xoa đầu cậu, đến cuối cùng Vệ Bình đỏ mặt, thấp giọng nói: “Nếu so với việc ở cùng anh thì. . . . . Hảo, em đi theo anh. . . . Đến đâu cũng chịu. . . . .”

“Àn,” Lục Khải ôn nhu cười nói, “Anh biết. . . . . Em chuyện gì cũng không cần quan tâm, anh sẽ nhờ người bạn ở đây giúp đỡ, chuyện của chị gái và anh rể, cũng không nên lo lắng, anh sẽ xử lí, hết thấy đều giao cho anh.”

Vệ Bình ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên hỏi: “Anh như thế nào biết em ở đây?”

“Ha hã, chúng ta tâm linh tương thông a.” Lục Khải đùa giỡn nói, trên thực tế lúc hần lái xe thật nhanh về nhà, vừa lúc thấy Vệ Bình đi ra, không biết cậu đi đâu, liền trộm theo phía sau, không nghĩ tới nhóc con này ở ven đường đứng đó thật lâu như vậy, mọi người đã về hết cũng không nhúc nhích, bộ muốn ở đây qua đêm sao? Thật sự nhìn không được mới nhảy ra, quả nhiên làm cho sóc con hoảng sợ.

May mắn đầu óc Vệ Bình đơn giản không cần giải thích nhiều như vậy, còn cười cười, sau đó ngo ngắc nhìn hần, phát ra một tiếng cảm thán: “Thật là Lục Khải a. . . còn sống.”

“Uy, uy, nói cái gì vậy a.” Lục Khải tuy kháng nghị, nhưng cũng hiểu đều cậu nói, đem cậu ôm vào trong lòng ngực, thấp giọng nói, “Lần này thực xin lỗi, vì có nguyên nhân bất ngờ, lần sau sẽ không rời em đi lâu như vậy, sóc con.”

“Ân.” Vệ Bình sờ sờ khuôn mặt hần, “Cạo râu rồi, hiện tại nhìn anh thật anh tuấn. . . .Quả nhiên, không phải là ông già, Lục Khải, vừa nãy nhìn thấy anh, cảm thấy rất chói mắt a, giống như trên người phát ra ánh hào quang, hay phải nói là ánh thành công đi?”

Lục Khải cười khổ một chút: “Đừng nói giỡn, sóc con, tương lai em có thể gặp không ít sự tình, không giống hiện tại thoải mái như vậy đâu, có chuẩn bị không?”

“Muốn em đi học ngoại ngữ, lễ nghi, tài chính, tương lai làm trợ thủ đắc lực cho anh sao?” Vệ Bình làm cái mặt quỷ, “Đương nhiên phải chuẩn bị chứ, Tịch Tình làm được, em không có lý do gì không làm được!”

“Anh không phải muốn em trở thành người giống Tịch Tình, sóc con chính là sóc con, bảo trì hình dạng như vậy là được rồi, trợ thủ anh có thể mượn một người khác, sóc con chỉ có một. . . .” Ở trên mặt Vệ Bình hôn trộm một cái, Lục Khải tiếp tục nói, “Bỗng nhiên đến một nơi khác bắt đầu cuộc sống, em khó tránh khỏi có chút không quen. . . . Hơn nữa cuộc sống tương lai với hiện tại, không hề giống nhau, anh lo lắng em không thể thích ứng.”

Bởi vì cuộc sống hoàn toàn thay đổi mà tâm trạng không yên, hần không muốn Vệ Bình cũng trở thành Tịch Tình.

Vệ Bình không để ý đến lo lắng của hần, “Yên tâm đi, năng lực thích nghi của em rất mạnh, trước kia chị gái mang em đi khắp nơi sinh sống, em vẫn hăng hăng mà sống a. . . Chỉ cần nơi nào có anh, em ở đâu cũng thoải mái. . . .”

Mắt đen trong suốt như bầu trời đầy sao, đơn thuần tin cậy nhìn Lục Khải: “Có anh ở đó, cái gì cũng không quan trọng, em thích Lục Khải, cho nên không có vấn đề gì, thật sự.”

Lục Khải mỉm cười, gật gật đầu: “Hảo, tin tưởng anh, sẽ không quá khó khăn, cho dù gặp phải vấn đề gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, sẽ không làm cho em khó.”

“Ai khóc a, lần này cho vì kim lòng không nổi thôi.” Vệ Bình mạnh miệng nói, đỏ mặt từ trên đùi hần nhảy xuống, “Đã khuya, về nhà về nhà! Đã lâu không có ôm anh ngủ! Bây giờ quay về bồi thường cho em.”

Lục Khải nắm chặt tay cậu đi về phía chiếc xe của mình, một bên trêu chọc nói: “Em “khát” rồi sao? Anh cũng vậy a, buổi tối hôm nay chúng ta liên ụy nhau “uống” đi, xem như động phòng trước khi đi hưởng tuần trăng mật.”

“Oa! Hạ lưu!”

“Chúng ta cái này gọi là lưỡng tình tương duyệt. . . .”

“Uy, Lục Khải, anh không phải rất có tiền sao?”

“Đừng đánh trống lảng, nói chuyện nào nên nói a, sao lại đứng ở đây, ngồi vào xe của anh nào.”

“Em không thể gọi anh là đồ gốc được rồi? Ngay cả họ tên cũng không thể gọi, anh lại không cho em gọi là đại ca.”

“Không được.”

“Thật nhỏ mọn.”

Im lặng trong chốc lát.

“Lục Khải, Lục Khải! Em nói nhỏ cho anh nghe, đằng sau có chiếc xe theo dõi chúng ta, anh nhìn vào tấm kính thử xem.”

“Em như thế nào biết là đang theo dõi chúng ta?”

“Bởi vì lúc chúng ta đi hần cũng đi, chúng ta quẹo hần cũng quẹo, hơn nữa bây giờ xe cộ rất ít. Có thể hay không là một người Mỹ của công ty đối thủ nào đó muốn bắt cóc anh?”

“Anh không có đối thủ nào lợi hại như vậy đâu, đó là xe của anh.”

“Đi? Xe của anh? Vì cái gì phải đem tới hai chiếc?”

“Chúng ta là kẻ có tiền rồi, ra ngoài phải mang theo hai chiếc, một chiếc ngồi, một chiếc không ngồi chạy theo phía sau.”

“ . . . . .”

“Đùa em thôi, đó là luật sư của anh, hần nói muốn theo dõi anh cho tới khi anh quay về Mỹ, không cho anh chạy trốn nữa.”

“Hư, làm em hoảng sợ.”

“Sóc con.”

“Cái gì?”

“Anh yêu em.”

“Àn. Em cũng yêu anh, đồ ngốc!”

“Không được kêu anh là đồ ngốc!”

“Hi hi. . . .”

“Anh đang lái xe, không được ôm. . . .”

Hạnh phúc a, là thật đơn giản đấy.

TOÀN VĂN HOÀN

ĐAM MỸPage 304

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dan-hanh-phuc>